

Claudia Vlaicu

Printre rânduri...

Piesă de teatru

CLAUDIA VLAICU

PRINTRE RÂNDURI...

Piesă de teatru

OTOPENI

2023

Editare : *Ștefan Jipa*

Toate drepturile asupra lucrării aparțin autoarei. Orice reproducere totală sau parțială a textului se va face cu acordul exclusiv al autoarei.

ISBN 978-973-0-37909-9

OTOPENI

2023

În memoria lui Adrian Restian

PERSONAJE :

MARC - un soț lamentabil, un narcisist pervers

LIZ- soția lui Marc, labilă psihic și dependentă emoțional și financiar de soț

ANTON-psihoterapeut de succes, în jur de 50 de ani, obsedat de clienții lui, își neglijează propria viață

ALEX- psihoterapeut, prietenul lui Anton

CRINA MĂGUREANU- judecătoare de 45 de ani, necăsătorită și clientă fidelă a dr. Anton

VERA- jurnalistă în jur de 30 de ani, suferă de tulburare bipolară, în prezent internată în spital de psihiatrie

GEORGE- prietenul și colegul Verei, îndrăgostit de această încă din copilărie

LIA MLADIN- studentă la jurnalism, săracă, trăiește în cămin și încearcă să scrie un articol care să o scoată din anonimat, dar și din sărăcie

ȘERBAN IOSIFESCU- profesor emerit de psihologie, acordă un interviu Liei Mladin din locuința sa din Paris

ANGELA-fosta soție a dr. Anton

RĂZVAN- bărbat sărac și care cere răzbunare, sechestrând-o pe judecătoarea Crina

TINA- colega Liei Mladin

BICA- asistentă în spitalul de psihiatrie

PETRE- prietenul lui Anton și al lui Alex

PORTARUL

PERSONALUL MEDICAL DE PE AMBULANȚĂ- ASISTENT ȘI DOCTOR

(Acțiunea se desfășoară pe mai multe scene succesiv, când în cabinetul psihoterapeutului Anton, când în casele celorlalte personaje; lumea se află în plină izolare la domiciliu în urma pandemiei de Covid; pentru ușurința schimbării cadrelor acțiunii, scena poate fi împărțită în mai multe camere sau mai multe planuri).

ACT 1 SCENA I

(Prima camera este a unui cuplu infertil, bogat, Marc și Liz, care se străduiește nu să înțeleagă ceva din ce se petrece în lume, ci să stea cât mai izolați de toată povestea cu Covidul. El e în continuare foarte ocupat să-și conducă afacerile, ea să-și întrețină silueta, machiajul și garderoba)

Marc *(vorbește la telefon)*: Sper să fie de bine, că am dormit prost. *(pauză)* Da, da. Și numai atât? Adică nu vrea mai mult? E bine și așa, pe o vreme ca asta. Da, semnează. *(închide telefonul și dă drumul la televizor; ascultă un pic. Se aud știri despre nr. de morți, situația actuală, măsuri, ordonanțe de urgență, timp de 1 minut)* apoi închide.

Liz: Neata!

Marc: Neata! Cum te simți?

Liz *(vesela)*: Însărcinată!

Marc *(tot vesel)*: Super! O veste bună pe ziua de azi. Vezi, tot e bună carantina la ceva, facem chestii productive în familie. *(încercând să glumească)* Extindem producția?

Liz *(furioasă)*: Ești tâmpit! Zău, ești tâmpit.

Marc: Calmează-te, glumeam...

Liz: Da, dar tot e o glumă tâmpită. Cu lucrurile sensibile nu glumești. Pentru mine e o chestiune importantă...

Marc: Și pentru mine, draga mea, doar că pe tip de criză nu-mi prea merg afacerile și voiam să subliniez că facem alte lucruri care merg (*încercând să fie duios, făcând aluzie la sex*) și...sunt productive, înțelegi?

Liz (*retrăgându-se*) Chiar dacă înțeleg, că proastă nu sunt, nu înseamnă că îmi pică bine...că tratezi copilul nostru ca pe o afacere...sau o chestiune, spune-I cum vrei. Știi bine că sunt sensibilă pe subiectul ăsta(*pauză*)Când am văzut aseară două linii în baie, știi, mi-am zis că ăsta e momentul...(o *întrerupe*)

Marc: Adică aseară erai însărcinată...deja..

Ea: Nu, prostutule, eram la ovulație...două linii la testul de ovulație

Marc: Ahaa....acum înțeleg eu de ce te-ai purtat așa cum mine aseară...M-ai folosit, careva să zică

Liz (*glumind*) : Da, te-am folosit...și o să vedem abia peste 2 -3 săptămâni dacă a fost cu folos sau nu...dacă ești pe producție sau nu...uite, vezi, știi și de glumă. Dar cred că știi cum o s-o încasezi tu dacă nu ieși pe plus ...cu un embrion. Atunci o să vedem noi cine va fi ținut la pat următoarea lună.

Marc: Stai așa, n-a zis că sunt doar trei zile...(îi *sună telefonul*) Da, nu e un moment potrivit. Sună-mă mai târziu sau și mai bine trimite-mi un e-mail. (*pauză*) Cum de ce?Pentru că pentru următoarele 2 zile am să am telefonul închis. Ordinele soției.Ok.Merci! Sănătate și vouă! (*către ea*): Ai văzut? Am reparat-o! De acum înainte sunt numai al tău.

Liz: Cine era?

Marc: Meri, secretara.

Liz: Parcă o chema Geen.

Marc: Geen a intrat în concediu de maternitate de o lună.

Liz (*aranzându-și părul și îmbrăcându-se*):Și de ce trebuie să-i spui Meri? Nu are și ea un nume?

Marc (*enervat*) Începem din nou...Îi spun Meri pentru că nu-I știu numele complet, nu eu am angajat-o, ci HRul, care mi-a prezentat-o, Ok? Și nu, nu știu câți ani are, dacă e căsătorită sau nu, nu mă interesează...toate căcaturile astea. (*pauză*) Pe bune, nu mai vreau să facem chestia asta. Am crezut că am trecut peste...Uite ce e, Liz, dacă nu aș simți ce simt pentru tine, nu aș fi făcut un copil cu tine, nu? Nu mi-aș fi închis telefonul pentru tine. Mi-ai cerut să fac asta când ești la ovulație, am aflat și m-am conformat. Îl închideam de aseară dacă îmi spuneai, Ok? Nu știu ce altceva mai vrei de la mine. Câte dovezi mai vrei că doar tu contezi, că doar cu tine vreau să fiu...că m-am schimbat.

Liz: De unde să știu eu că nu e vorba doar de o schimbare de moment? Că acum e ok între noi, că suntem bine pentru că oricum tu ești aici, în carantină și ești forțat să fii bun cu mine ca să nu fac o scenă. Pentru că oricum nu ai avea unde să te duci.

Marc: Pe bune? Asta e în căpșorul tău? Că nu am unde să mă duc? Pot să mă duc la apartamentul din Bran cu declarația în buzunar, pe care să o arăt poliției, să spun că merg la ai tăi să le fac cumpărăturile că sunt singuri și bătrâni, pot să merg la vila de la Imperial pot să merg la oricare dintre proprietățile noastre. (pauză, se îndreaptă către ea). A fost o singură, dataă Liz, o singură data, îmi pare rău, dar nu pot da timpul înapoi. Am făcut tot ce mi-ai spus ca să îndrept lucrurile, am mers la terapie, îmi iau liber o data pe săptămână, poftim, acum 3 zile pe săptămână și mă străduiesc, zău, Liz. Nu știu ce altceva să mai fac.

Liz: Nu știu, să plecăm undeva noi doi, numai noi.

Marc: Acum? Unde dracu crezi că o să ne lase ăștia să plecăm? Toate zborurile sunt anulate. Că tu nu vrei doar să mergem, nu? Vrei să ne plimbăm în lume? Și chiar presupunând că fac pe dracu în patru și obțin aprobare, unde vrei? La Milano, poate? Că acum e liber, se deschid magazinele doar pentru tine, nu? La săptămâna modei? Nu crezi că mie mi-e ușor, să stau așa, să-mi scadă acțiunile, să-mi dea ăștia cu flit că nu mai sunt majoritar?

Liz (*turnându-și o băutură*): Ce vrei să spui? Că eu sunt aia slabă, nu? Că doar plimbările și shoppingul sunt viața mea? iar începi? Hai, spune, știu discuția asta pe dinafară.

Marc (*îngrijorat, îi ia băutura din mână*): Nu, nu face asta! Ai promis. (*furios, schimbându-și dispoziția*) La dracu! De unde o ai? Parcă nu mai era nici urmă de băutură în casa asta! (încercând să se calmeze) Nu poți să bei acum când încercăm să facem un copil. Liz, ai promiAnton

Liz (*îi da paharul*): Ai dreptate. Doar că atunci când am auzit un nume nou, o voce nouă, în mintea mea se făcea deja un scenariu... probabil că eu nu pot să trec peste... ai dreptate. O să reiau terapia după ce trece criza.

Marc (*furios*): Să o reiei? Nu știam că ai încheiat-o. Când ai decis s-o întrerupi? (*mai împăciutor*). În fine, Putem să-l sunăm pe dr. Liam și să-l rugăm să continuați pe Skype, ceva de genul ăsta.

Liz: Nu, nu pot. Am încheiat terapia cu el. Am spus că poate o să o reiau dacă consider necesar. Deocamdată sunt bine.

Marc: Ești bine? Asta numești tu bine? La prima ceartă să dai fuga la pahar?? De cât timp nu mai mergi la el? O, Doamne, Liz. Spune-mi că mergi și că nu ai revenit la vechile obiceiuri!

Liz: Da, Marc. Merg și nu am revenit la vechile obiceiuri. Asta vrei să auzi, nu? Sunt în grafic? (*aparte*) Doamne, m-am săturat să-ți zic numai ce vrei să auzi! De câte ori să-ți repet că nu sunt proiectul tău? Nu sunt extensia ta! Măcar atât am învățat din terapia asta, ok? Că da, tu plătești pentru ea, tu plătești pentru tot, dar eu nu sunt proiectul tău, nu sunt a ta, eu îmi aparțin mie, bine?

Deși m-ai făcut să mă simt așa de când m-ai luat. Înțelegi? Am terminat terapia pentru că terapeutul meu a zis că am devenit matură, da, că sunt un adult sănătos și că acum pot să iau decizii pe cont propriu. Ei bine, asta a fost prima decizie: să închei terapia. Și el a fost de acord cu asta. A rămas să ne vedem o oră pe lună pentru follow up. Și ca să vezi, nu te-am informat de decizia asta.

Trebuia, nu? Lasă-mă să ghicesc și de ce trebuia. Pentru că tu plăteai pentru acele ședințe, nu? Și atunci trebuie să fii informat legat de orice se desfășoară pe banii tăi, nu?

Marc: Nu neapărat, dar măcar el trebuia să mă informeze, nu? Până una alta, eu te-am dus acolo, cu maximă discreție și da, eu am plătit sumele exorbitante pentru recuperarea ta...

Liz: Și tu ești aparținătorul, nu? Când pacientul nu mai are control asupra propriei vieți are nevoie de un aparținător, nu? Ai idee cum m-am simțit eu când tu ai semnat totul, tu ai plătit totul, tu mai cărat acolo...

Marc: Trebuie să-ți reamintesc că te-am cărat acolo pentru că nu erai capabilă să mergi pe propriile picioare? Pentru că te-am găsit mangă în barul ăla? Că te-am cărat acolo, într-o instituție rezidențială, pentru că nu ai fost în stare nici în următoarele luni să te abții de la băutura și că nu eu am ales să fiu aparținătorul tău (accentuează), ci tu m-ai forțat, pentru că tu nu puteai să fii în control asupra propriei vieți și cineva trebuia să fie...din nou, nu înțeleg de ce purtăm din nou această discuție (deschide televizorul; pauză).Eu mă străduiesc, Liz, mă străduiesc al naibii de mult...și tu trebuie să faci același lucru ai înțeles?Și acum spune-mi, unde e băutura?Și mai ales, de unde o ai? Cine ți-a adus-o?

Liz (*tace*)

Marc(*nervos*): Te-am întrebat cine ți-a dat bautura si cum ai procurat-o.

Liz tace în continuare și nu mai răspunde la nicio întrebare a lui din cele care vor urma.

Marc (*continuă să o interogheze și si își schimbă tonul și dispoziția*): Te-am întrebat cine ți-a adus băutura și cu ce ai plătit pentru ea. Răspunde, pentru numele lui D-zeu! (*o scutură*)

Marc (*din ce în ce mai nervos*): Nu vreau să te ating, nici măcar nu mai vreau să mai țip. Doar te rog să răspunzi la o întrebare simplă: cum ai cumpărat băutura și cine ți-a dat-o, adică cine ți-a adus-o pină aici (*pauză*). Foarte bine (*ia telefonul, îl deschide*).

Toni, vreau toate înregistrările din ultima săptămână și de la intrare și de la ușa din față. Când ești gata, urcă la mine. (*se întoarce la masa, ia băutura ei și o bea el, apoi merge spre ea*). O să aflu singur și dacă ai un complice în toată chestia asta îți jur că-I sparg creierii, auzi? (*merge la chiuveță și aruncă sticla de băutura, apoi sparge câteva chestii de furie și scapa câteva injurături*). *Scena se termină cu el urmărind înregistrările și cu ea în pat nemișcată.*

SCENA II

(Camera a doua înfățișează o femeie într-un salon de spital. Este jurnalistă și corespondent SUA și a ajuns să fie internată în urma unei crize făcute când era pe teren investigând autenticitatea știrilor de la televizor. Este diagnosticată cu tulburare bipolară și internată în prezent în spitalul de psihiatrie. Vrea să pară sub efectul unor sedative, pe care, de fapt, nu le-a luat. Este vizitată de prietenul ei, George. Când intră în discuție cu acesta, starea ei este modificată vizibil)

George: Bună, Vera. Cum ești?

Vera: Cum crezi?

George: Îți iei medicamentele?

Vera: Știi bine că nu și ești singurul care știe. N-am să-i las să facă din mine ce vor ei. Îi păcălesc prin aceeași metodă, ca și data trecută. Ia spune, m-au concediat?

George: Din păcate, da. Și cumva au aflat că eu te-am ajutat cu filmările din Brooklyn și mi-au dat și mie un avertisment. În prezent ești mai bogată decât mine cu două salarii compensatorii și ...

Vera: Vreau să știu cine m-a trădat George. Ai adus ce ți-am cerut? Ai tableta?

George: Vera, calmează-te, altfel o să te vadă și te sedează din nou. Da, am adus tot ce mi-ai cerut. Mai puțin țigări, că mi l-au dat jos din pachet la poartă. Au zis că aici nu vă da voie să fumați.

Vera: Spune-mi că măcar tu te-ai lămurit acum că nu e o minciună, că ai văzut și tu cu ochii tăi...Nu mă trimiteau degeaba în SUA dacă nu bănuiau că e ceva suspect.

George: Vera, am vorbit cu părinții tăi. Sunt foarte supărați pe tine...

Vera: Și eu pe ei. Pun pariu că ei s-au dus la redacție, că ei m-au trădat.

George: Aș spune că te-au ajutat totuși, într-o oarecare măsură, în sensul că le-au spus de afecțiunea ta medicală și au negociat într-un fel cu cei de la CBS să nu te dea în judecată.

Vera: Vrei să spui că au tot dosarul meu medical? Că mă șantajează cu chestia asta?

George: Nu pe tine, cât pe ai tăi. Le-au spus că înțelegerea rămâne valabilă atâta timp cât tu nu mai faci intervenții scandaloase ca aceea. Mai pe scurt, ai tăi le-au garantat tăcerea ta și pe perioada carantinei și după, iar ei nu vor divulga nimic din istoricul tău medical altor ziare și nici altor posturi. (tăcere). Îmi pare rău, vera. Cred că te simți ca dracu...Dar chiar nu am putut să împiedic asta. Ei susțin că fac asta spre binele tău și...

Vera: Și ei, ca și ceilalți cretini, cred că e totul în capul meu. Geoge, dar tu ai fost acolo, cu mine, i-ai văzut. Ai văzut că spitalele sunt aproape goale, medicii și personalul medical în realitate

majoritatea stau degeaba, nu exista nici un haos cum se arata la stiri, nicaieri in lume, nici o coada la testari, chiar nici un om, iluzii despre lipsa echipamentelor medicale, cazurile aduse de ambulante sunt numarabile pe degete si doar se presupune ca au covid. Bine,bine, să presupunem că eu aş fi sub influența episodului maniacal, ok, sunt în faza de manie, bla, bla, bla...dar toți care m-ați ajutat, Ashley, Bob, care a fost la, tu, toți care ați văzut cu ochii voștri cătoți sunteți nebuni. V-am cotaminat și pe voi cu bipolaritatea mea? Pe bune, George?Cum poți sta cu mâinile în sân să-i lași să-mi facă una ca asta?

George: Eu am primit avertisement, Vera, nu pot să mai fac nimic. Au aflat și de mine și de Ashley, știu că noi am fost.

Vera: A adus filmarea din 28 martie?

George dă din cap afirmativ.

Vera: Și pe cea din aprilie?

Vera: Bun. Pentru că vor încerca să le ștergă de peste tot.

George: Vera, dar dacă stăm noi cuminți o perioadă și vom ieși cu filmările astea când se vor mai liniști apele? Ai tăi sunt acum depășiți de situație și încearcă să te ajute. Încearcă, mai exact, să te scape de un proces. Ai făcut niște afirmații periculoase, Vera, nu doar pe pagina de Facebook, ci ai intrat în direct cu niște informații contradictorii.

Vera: Ai înregistrat și interviul, așa cum te-am rugat?

George dă din cap afirmativ.

Vera: George, de cât timp mă știi tu pe mine? De 10 ani, da? M-ai văzut în acești ani că am luat-o razna? Că am lăsat boala să mă controleze? Știi bine că mi-am luat medicamentele, nu cu tona, cum îmi dau ei aici, ca să mă blegească. M-ai văzut tu în acești zece ani că nu mi-am controlat boala? O.K, da, sunt bipolară, da. Merg la terapie, îmi iau medicamentele, îmi controlez boala, George. Și știi bine că motivul pentru care nu am spus nimic nimănui în afară de voi, de tine, de Ashley și de Tom este tocmai asta, că știam că se vor folosi de ea la un moment dat. Come on, George. Dintotdeauna prostimea e tinuta sub control prin faptul ca existau unii, desteptii care apareau in fata, la TV. Guvernatorul spune că a dat statului 400 de ventilatoare și că el are nevoie de 30.000 și arată imaginile, chipurile, cu sălile din spitalele neworkeze, când de fapt, amândoi am suprapus imaginile și ele sunt din reportajul de pe Sky News din 22 martie, cu spitalele din Italia.(Vera butonează tableta și la un moment dat pune stop și-i arată lui George). Uite: aceeași imagine din 22 martie, cu Sky News, da, cu spitalul din Italia și ce avem aici, 25 martie, CBS news,cu spitalul unde zic ei că este epicentrul pademiei. (*pune stop*). Te rog, uită-te și spune-mă și tu că sunt nebună. Uite, am suprapus imaginile, vezi vreo deosebire?Uite-te bine. Dă-mi telefonul, te rog. (*George îi dă telefonul*).Așa, fac o poză, o mărești cât vrei tu și apoi să-mi spuneți voi, și tu și Ashley și Tom că nu sunt aceleași.

George: Maiculiță, ai dreptate, astea sunt din Itaia, nu de la noi.(*mirat, își trece mâinile prin păr, agitat*)

Vera: Și asta nu e tot, George. Uită-te mai departe la ce mi-a trimis Ashley ieri, colega mea, care m-a și găzduit pe perioada investigațiilor. Aici este Elmhurst Hospital din Queens, unde spun ei că sunt cozi imense, provizii, teste, bla, bla, bla...(George se uită pe reportaj)și uite ce găsește, de fapt. Tom, când merge acolo (filmul se derulează, pe fundal se aude vocea unui bărbat), a doua zi...uităte (privesc amândoi imaginile), a găsit paturi goale, poliția, niciun paramedic, nici un cort, nicio testare....nimic, absolut nimic. Fantome. Pe ce se bazează? Că dacă lumea este în izolare, nimeni nu o să-i verifice, nu?Și uite-l pe Tom strecurat, ca potențial pacient, filmând asta (amândoi privesc filmul)Și uite și la Belleview, New York, la 29 martie, da, când primarul New Yorkului spune că spitalele noastre s-au transformat în zone de război, și uite-l pe Tom, din nou, cum filmează spitalul central din Brooklin. Da, un lucru află din media centrală și asta este vecinătatea din care filmează Tom (*urmăresc filmul*), uite, aici e zona prezentată cu un zi care ar fi trebuit să fie plină de oameni care așteaptă să fie testați...da, nu este nimeni...aceast este zona care deservește mii și mii de oameni din centrul Brooklinului. Uite și camionul frigorific pentru morți și nicio activitate....ambulante parcate, niciun pacient...nimeni cu se grăbește nicăieri. Îmi spui și mie unde sunt pacienții filmați ieri.Uite și niște tipi tare ocupați...să stea pe telefoane sau pe Netflix....Reena Roy, CBs, da, care face ce i se spune da.împrăstie panică și frică peste tot, cu tonul ei....ei bine, uit-te la ce a fimat Tom, așa cum ți-am spus la telefon că o să-ți arăt...fantome.(*pauză*) Mai departe, spitalul Phylis și William, Mac Pavillion, pe Bulevardul 7, uite, un singur pacient în sala de așteptare, și apoi a fost în Noble Kentucky...Kings County, crede-mă, George, e un mare bullsheat .Și uite ce mi-a trimis Ashley ieri, înainte să mă ridice poliția, de la o prietenă, avocată , din Eisenhower Health Rancho Mirage, California, unde se spune că e tot epicentrul covidului. George, spune ceva. (*George tace*). Am văzut amândoi că mint. Ce are de învățat omenirea din aceasta sarada? Din aceasta escrocherie mondiala, din aceasta izolare...? Cine are interesul ca aproape toate afacerile mici sa falimenteze si cativa giganti sa ne dea mancare si "tot" ce avem nevoie? Cine ii incurajeaza acum pe producatori, dar oare ce produc cei putini care mai cultiva ne ajunge sau e nevoie sa ne reorientam inapoi spre natura si viata.

Nu sunt singura care trăiește în revoltă că este mințită, George. Și nici nebună nu sunt. Dacă aș fi în faza de manie, cum spun ei aici, ar însemna că încerc să ma urc pe pereți, acum. Ți se pare că asta fac? Și nu am luat niciun medicament de când am venit, mă rog, cu excepția a ceea ce mi-or fi dat ei intravenos. Și uite, de-asta voiam să-mi aduci tableta. Am avut timp să fac aici un rezumat al Sumitului pentru Drepturile Umane si la Sanatate - Tucson, Arizona, 12 Martie, 2020 ca să vezi că nu e niciun virus, este o otrăvire, George. Uite, nu o spun eu, o spune un doctor.Dr. Thomas Cowen (*citează*): In 1918 dupa masiva pandemie de Gripa Spaniola, Steiner a fost intrebat ce a fost cu toata treaba aia si el a spus: "Virusii, sunt pur si simplu excrețiile unei celule toxice. Virusii sunt bucatile de ARN sau ADN si inca cateva proteine care ies din celula in momentul in care celula e otravita. Ei nu cauzeaza nimic, nu genereaza nimic."

George: Zău, Vera, cred ca ar trebui să iei o pauză. Să te odihnești. Nu putem răspunde multor întrebări acum. Ești acum în România, nu mai ești jurnalist de corespondență în America și mai ești și internată în spital.

Vera: Nu, nu, ascultă-l mai departe. Să știi că prin ce trecem noi acum este o otrăvire a omenirii. Uite ce spune el (*citește cu patimă*):

Daca studiezi teoria actuala despre virusi numita Exosome si ultimile noutati de la NIH care descriu complexitatea virusilor vei veda ca teoria se potriveste total cu ceea ce este cu adevarat un virus. Deci ce s-a intmplat in 1918? Fiecare pandemie din ultimii 150 de ani a coincis cu un salt cuantic in electrificarea pamantului. In 1918 si toamna lui 1917 a avut loc implementarea undelor radio pe tot gobul pamantesc. În momentul în care expui orice sistem biologic unui nou câmp electromagnetic, mulți sunt otravți, multi mor iar restul intră într-o animatie stagnată în care, in mod interesant, trăiesc un pic mai mult, dar mai bolnavi. Apoi, al doilea război mondial cu pandemia aferentă, corespunde introducerii echipamentelor cu unde radar care au împânzit pamântul. Atunci, Pamântul a devenit înconjurat de un câmp radar, fenomen la care oamenii au fost expusi pentru prima data in viata. În 1968 a fost gripa Hong Kong, când, pentru prima, data in stratul protector al pamantului, Centura Van Allen s-au plasat sateliti care emit pe frecvențe radio, și în 6 luni am avut o nouă pandemie virala. De ce virală? Pentru că oameni sunt otraviti, ei elimina toxine care arata precum viruși, i de unde oamenii concluzionează că este o epidemie de gripă. Centura Van Allen, in principiu, integreaza campurile cosmice de la Soare cu Pamântul, cu Luna, cu Jupiter, etc.. centura Van Allen integreaza toate aceste câmpuri si le distribuie către toate ființele vii de pe Pamânt.

George (*încercând din nou să o întrerupă*): Vera, zău, cred că ar trebui să te oprești. Ești prea surescitată...

Vera: Prea surescitată? Puțin spus; sunt de-a dreptul revoltată pentru că ei mă țin aici ca pe o prizonieră și mă cred nebună. Bine, să zicem că sunt nebună, în faza maniacală cum credeți toți, dar doctorii aștia despre care îți vorbesc, sunt și ei nebuni, ia zi? Uite, dr. Ryke Geerd Hamer explica faptul că orice viroză este, de fapt, faza de reparatie inflamatorie a țesutului degradat fie prin șocuri emotionale fie prin otrăviri, iradiere. Practic, corpul trecand prin socuri emotionale sau biologice, la fel ca la bolile copilariei se adapteaza și devine mai puternic (daca supravietuieste). Proteinele virale sunt, de fapt, cărămizile și lianții care să refacă sau să limiteze efectele șocului biologic dat de emoții foarte puternice sau de stresori externi pătrunși in organism: otrăviri sau iradiere. In epidemia din 1918, departamentul Sănătății din Boston a decis să investigheze fenomenul și cât de contagioasă este această gripă spaniolă, așa că fie ca ma crezi sau nu, dacă nu citește aici, că de la ei îți citez și eu, s-au luat secretți nazale de la sute de oameni și s-au injectat în oameni care nu sufereau de gripă și nici unul nu s-a îmbolnăvit. Au repetat de multe ori experimentul și nu au putut demonstra contagiozitatea! S-au facut aceste teste chiar si cu caii care sufereau de gripa spaniolă. Cailor bolnavi li s-au pus saci pe cap, acestia au stranutat, apoi au pus sacii contaminati cailor neafectați de gripă și nici un cal nu s-a îmbolnăvit. Poți citi despre asta în cartea *The Invisible Rainbow* de Arthur Firstenberg, care documentează fiecare pas făcut în

electrificarea pământului și cum, în consecință, de fiecare dată, apare o nouă pandemie de gripă în toată lumea.

George: Da, sunt sigur că sunt multe lucruri inexplicabile.

Vera(*întrerupându-l*): Unul dintre ele este: Cum dracu am ajuns aici? George, am boala asta de ceva ani. Nu sunt în episod maniacal, trebuie să mă crezi. Nu e manie, e revoltă ce vezi tu la mine. Sutești prostiți pe față. Spune-mi ți mie, cum a ajuns boala din Kansas până în Africa de Sud în 2 săptămâni și lumea întreagă a avut simptome în aproape același timp, în pofida faptului că modalitatea de transport era calul și vaporul și nu prea exista o explicație logică, și, când întreb, se motivează că pur și simplu nu se știe cum s-a întâmplat.

Vera(*continuă, vădit surescitată și revoltată*) Gândește-te puțin: cu toate undele radio și toate frecvențele pe care noi le avem în buzunar. Mă rog, eu nu le mai am că mi le-au luat la internare, la ceas, la încheietura mâinii transmit un semnal care poate ajunge instantaneu oriunde în lumea asta, da? Deci avem câmp electromagnetic care comunica global în doar câteva secunde, da? Unde mai punem că în ultimele 6 luni, s-a făcut un imens salt cuantic în electrificarea pământului și sigur știi despre ce vorbesc: se numește 5G, acum existând 20 de mii de sateliți care emit radiații 5G, similare cu emitatoarele de radiații din buzunarele noastre, de la mână, pe care le folosim tot timpul. Aceste lucruri nu sunt compatibile cu sănătatea. Acestea sunt niște dispozitive care destructurează apa din celulele noastre. Și dacă vrei să argumentezi că, ei bine, dar noi nu suntem ființe electrice, atunci de ce faci examen EKG, EEG sau teste de evaluare a conducției nervoase, electromiografia? Pentru că noi suntem ființe cu electricitate, iar chimicalele sunt doar produse secundare acelor impulsuri electrice. O să scriu neapărat despre toate lucrurile despre astea și o să le public pe blogul meu.

George ascultă răbdător.

Vera: Te întreb: care este primul oraș din lume care a fost complet împânzit de rețelele 5G? (*răspunde tot ea*) Wuhan. Exact! Deci, dacă chiar analizăm bine, noi ne găsim într-o criză existențială, George. O criză cu care umanitatea nu s-a mai confruntat până acum ; este ceva fără precedent.

George: Eu zic mai întâi să-mi trimiți mie ce vrei să scrii, ca să corectez, știi...

Vera: A plasa 100 de mii de sateliți fix în centura protectivă a Pământului, și apropo, asta are de-a face și cu vaccinarea.....știi că electricienii, cei care instalează sisteme wi fi, au rata mortalității foarte ridicată.plumb, aluminiu, tot ce vor ei să injecteze în oameni... sub formă de vaccinuri, ei devin receptori în absorbția excesivă a câmpurilor electromagnetice, iar acest lucru este furtuna perfectă pentru deteriorarea speciilor, ceea ce se și întâmplă în vremurile noastre.

George (*încercând să scape din situație*): Îți mulțumesc că ai împărtășit cu mine toate astea, Vera, o să mă gândesc serios și mai vorbim când revin la vizită. Acum trebuie să plec. Vera (*schimbându-și dispoziția*): Măcar spune-mi că tu mă crezi, George.

George (*șoptit*): Cred că cel mai important pentru tine acum este să știi că sunt lângă tine, indiferent de situație.

Vera: Am nevoie să mă crezi, George.

George(*reflectiv*): Te cred, Vera. Acum trebuie să plec. Am depășit timpul alocat și... Vera:
Mai vii mâine?

George: Nu știu, depinde de ce mai apare. Momentan am concediu câteva zile. Vera, trebuie să fiu sincer cu tine. Deși cred tot ce îmi spui, nu pot începe să scriu despre lucrurile astea, cel puțin nu deocamdată. Oricum, nu mi le vor aproba.

Vera: Probabil că nu, dar tu începe să scrii și lasă-mi tableta (*George i-o strecoară repede sub pernă*). Voi face un grup pe telegram, îmi vor da drumul probabil în 2 săptămâni. Maine obțin dreptul la telefon și o să te sun. *George își ia la revedere și pleacă.*

Vera, rămasă singură, se grăbește să intre pe tabletă; vrea să înceapă o filmare pentru blog în care își împărtășește toate îngrijorările:

Vera: Dar nu mă pot filma așa. Evident, am nevoie de un ruj, măcar.

(*Merge la ușă și bate*): Hei, e cineva acolo? Am nevoie de ruj nuanța nude, blush, fond de ten bej 0.2 și o perie de păr măcar.

(*nu-i răspunde nimeni...așa că își continuă șirul gândurilor:*

Si voi incheia cu un citat care imi place, a lui Rudolf Steiner, citat din anul 1917, în care știm că au fost alte vremuri: "În vremurile în care nu erau curenți electrici, când aerul nu colcăia de influențe electrice, era mai ușor să fii om. De aceea, pentru a rămâne om astăzi, este nevoie să-ți expansionezi mai puternic capacitatea spirituală decât era necesar acum 100 de ani".

Da, o să-i las pe ascultătorii mei cu acest gând... este cu adevărat foarte greu să fii ființă umană în timpurile acestea și să fii și tratată cu respect (*continuă să bată în ușă, dar nimeni nu-i răspunde*), avem nevoie de o trezire spirituală, de o nouă conștiință. O să fac urgent un grup de spiritualitate până îmi dau drumul nebunii aștia de aici și apoi o să mai văd eu.

SCENA III

(*biroul lui Șerban Iosifescu, psihiatru și psiholog academician, profesor emerit de psihopatologie la Université Paris 8 Saint-Denis și la Université du Québec à TroisRivières. Va dialoga cu o student, Lia Mladin, pe care a cunoscut-o în timpul unei vizite la Universitatea de Vest*)

Șerban (*scrie de zor la calculator, dar cu vădită dificultate*): Trebuie să admiti, Șerbane, că oricât ai da de mari literele, îți trebuie o nouă pereche de ochi, nu de ochelari. (sună telefonul) Lia: Bună ziua, domnul Șerban Șerban Iosifescu?

Șerban, (*vorbește în franceză, cu o jovialitate care trădează schimbarea de dispoziție*): Ca depende... qui demande (*așteaptă*)

Lia: Numele meu este Lia Mladin, absolventă a Universității de Vest din Timișoara. Probabil că nu vă mai amintiți de mine, dar ne-am cunoscut când ați fost numit Doctor Honoris Causa al Universității de Vest din Timișoara. Eu făceam parte din echipa de PR și v-am luat de la aeroport și v-am condus la facultate și am vizitat împreună apoi și Bucureștiul (tăcere).

Șerban (*după o pauză*): Desigur, domnișoara Mladin, cum aș putea să uit..(cu dispoziția vizibil schimbată). Ce plăcere să vă reaud. (ca pentru sine) Ce bine că urechile mele pot încă auzi bine...(îi revin amintirile). Sigur că îmi reamintesc de d-voastră, și de ora petrecută în Parcul de lângă facultate, de mirosul teilor...de fața d-voastră, mult prea serioasă,...știu, îmi amintesc că până la urmă am reușit să vă fac totuși să zâmbiți...da, Șerbane, uite că te poți lăuda cu memoria, măcar(revine). Vă rog, vă ascult.

Lia (*intimidată, pauză*): Știti, eu v-am sunat să vă iau un interviu, dacă ați avea timpul necesar. Pentru că s-au suspendat cursurile la universitate pe perioada Pandemiei de Covid și nu mai avem activități cu schimburi academice, PRul nu prea mai lucrează, pentru a fi plătită în continuare trebuie să desfășor o activitate prin care să mă poată plăti universitatea...știți, trebuie să justificăm timpul...și m-au rugat să merg la spitale în calitate de jurnalist (precizează). Știti, că eu am terminat Jurnalism și...am mers și la spital nu mă primesc, e carantină peste tot...și m-am gândit să sunteți singura personalitate pe care o cunosc...în viață (vădit încurcată), vreau să zic. (devine și mai încurcată). Ah...îmi pregătisem discursul înainte de vă suna, dar nu știam dacă mă recunoașteți și...în fine, nu vreau să credeți că profit de statutul și de notorietatea d-voastră, că vreau să vă folosesc...știți, apropo de discuția noastră de atunci din parc, dar mi-ați spus că atunci când vreau să vorbim vă pot suna și mi-ați dat personal numărul d-voastră de telefon.

Șerban: Și vreți mai întâi să vorbim și apoi să îmi luați un interviu sau vreți să îmi luați un interviu și apoi să vorbim?

Studenta: Cum aveți d-voastră disponibilitatea...Știu că sunteți un om ocupat. Dar probabil și la d-voastră s-au suspendat cursurile universitare, nu? Și m-am gândi că ați putea avea timp...

Șerban: (*reflectiv*)Timp...Timpul este cadoul pentru toți de la Divinitate acum, nu? Sau de la virus?

Lia: Da, numai pe mine mă presează *Cotidianul* să le dau până mâine la prânz articolul.

Șerban: Cotidianul nu ne mai poate presa, domnișoară, cotidianul nu mai există, e suspendat, dintro dată....

Lia: Mă refeream la ziarul local...el nu e suspendat.

Șerban: Da, da...(revine) aveți întrebările pregătite sau doriți să vă extrageți d-voastră din discuție niște răspunsuri?

Lia: Am pregătite și întrebările, numai că aş vrea acordul d-voastră să înregistrez această convorbire, ca în cazul în care nu reţin exact...din cauza emoțiilor li nu scriu exact ceea ce îmi spuneți.

Șerban: Aveți acordul meu...vă ascult.

Lia: Am recitat un articol al d-voastră acordat Institutului pentru Studiul și Tratamentul Traumei din București, în care spuneți cum obișnuiește individul să depășească crizele...

Șerban(o întrerupe) Așa au tradus? Cu individul? Vai, ce termen urât! Nu, domnișoară Mladin, nu folosesc termenul de individ, este vorba despre persoană...

Lia: Îmi cer scuze, eu așa am preluat traducerea...

Și afirmați, citez că (*citează*) *Se poate face comparatia cu ceea se intampla in cazul unei vaccinari. O doza de vaccin care contine o bacterie sau un virus cu virulenta atenuata, urmata de rapeluri ale acelui vaccin, permite organismului uman sa fabrice anticorpi care il va proteja atunci cand se va intalni cu bacteria sau virusul neatenuat. In acelasi fel, putem spune ca intalnirea cu episoade de adversitate in cursul vietii faciliteaza aplicarea unor strategii de a trece mai bine prin episoade similare care ar surveni ulterior.*

Insa putem spune cu certitudine ca o existenta hiperprotejata nu favorizeaza dezvoltarea unor strategii care sa permita confruntarea cu succes a adversitatilor pe care le putem intalni intr-un moment sau altul al vietii.(încheie citatul.) Am încheiat citatul. Mă gândeam să vorbiți oamenilor despre cum pot traversa această criză determinate de prezența acestui virus în viața noastră. Știti, fraza aceasta a fost pentru mine atât de mângâietoare.(vădit emoționată). Mă gândesc de multe ori că de asta sunt și așa senină pe criza asta cu Covidul, pentru că pentru mine au fost lucruri mult mai rele, pe care alții nu le-au întâlnit. Știti, că v-am povestit atunci, când ne-am plimbat o oră în parc. Aproape că am prins aripi după întâlnirea cu d-voastră. Mi-ați spus atunci că ceea ce s-a întâmplat în copilăria mea, faptul că am rămas singură de la 14 ani, după ce ai mei au plecat în străinătate, m-a ajutat să-mi dezvolt multe competențe și că mulți tineri de vârsta mea nu sunt așa de căliți ca mine....și nu vor putea face față atât de bine adversităților vieții. Știti, pe mine m-a ajutat enorm discuția cu d-voastră în parc atunci.

Șerban: Reziliență, domnișoară Mladin, asta e ceea ce tu ți-ai format, îți spuneam spre deosebire de mulți tineri de vârsta ta care sunt supraprotejați de familie și nu vor putea să facă față unor provocări ale vieții. Chiar acum, când m-ai sunat, încercam să revizuiesc un pic tratatul de reziliență asistată și să introduc un studiu comparativ pe care l-am terminat anul trecut, în colaborare. De fapt, nu eu, ci unul dintre studenții din România, a făcut o cercetare din care reiese că tinerii actuali sunt mai rezistenți și au mai mult succes în fața provocărilor profesionale, dar nu neapărat în ale vieții decât tinerii care au beneficiat de supraprotecție. Dar, mă rog, am o problemă cu etalonarea pe populația francofonă...(reia). Da, domnișoară Mladin, cred în continuare ceea ce ți-am spus atunci, că ești puternică, nu doar frumoasă și deșteaptă. Uite, acum, de exemplu, nu te-ai lăsat înfrântă de această răsturnare de situație, din contra, ești pe front, nu, luptând...

Lia: Păi nu am încotro, domnule profesor. Dincolo de faptul că îmi face o enormă bucurie să vă aud, eu, așa cum știți, trebuie să mă încurajez singură, să supraviețuiesc. Nu-mi permit să mă plâng. Știti, poate că mi-aș fi dorit să am și eu pe cineva zilele astea, nu neapărat sămi aducă cumpărăturile, dar să mă întrebe ce mai fac, cum sunt, să-mi dea un ceai, nu știu un telefon. Dar eu când primesc telefon de la ai mei din Spania, tot ei se plâng. În ultimele 2 săptămâni nu fac altceva decât să o ascult pe maică-mea cum se plânge că au dat-o afară de la restaurantul unde lucra, iar tata, care era șofer, este și el șomer. Ei se plâng, tot ei, știți, dar nu mă întreabă și pe mine, măcar la sfârșit: Tu cum ești? Mai ai bani? Eu trebuie să fiu bine mereu, nu trebuie să fiu slabă în fața nimănui... (dă să plângă) (ca pentru sine) Ah..., am spus că n-o să fac asta. În fine, d-voastră atunci, ca și acum, mați lăsat să vorbesc până la capăt, nu m-ați întrerupt, ați fost nu doar politicoș, ci ascultător, adică mați ascultat... (pauză). Să știți că de obicei nu mă exprim așa de copilăresc, adică știu, încerc să fiu o jurnalistă bună. Cu ceilalți nu sunt așa de... slabă..nu-mi permit să devin emoțională în astfel de momente. Dar când v-am auzit vocea acum... mi-au revenit în minte momentele întâlnirii cu d-voastră, la Timișoara, în curtea universității. Eram și atunci așa de încurcată, că mă lăsaseră singură, cu d-voastră, în curtea aceea mare... cu un om așa de important... și eu mă simțeam așa de mică.

Șerban (își toarnă un whisky) Și eu v-am spus să vă opriți șirul gândurilor... pentru o clipă... să mirosiți teii de deasupra noastră și să auziți pasărea aceea care cânta și să vreau să cred că atunci cânta pentru a-mi ura bun venit. Vă amintiți?

Lia: Da, atunci mi-ați spus că sunt prea serioasă, că nu zâmbisem deloc de când vă preluasem de la aeroport. Ei bine, atunci, când mi-ați spus să ne oprim și să mirosim teii... atunci mi s-a părut că cineva mă vede, în sfârșit, că sunt acolo, că mă aude, știți... că îmi dă importanță. Și parcă nu mai m-am simțit singură... (pauză). Mă întorc adesea la momentul acela, ori de câte ori îmi este greu. E ciudat, pentru că a fost și dureros pentru mine... și d-voastră l-ați transformat într-unul păcut.

Șerban: Cum așa?

Lia: Păi când aveam 7 sau 8 ani, tot sub parfumul teilor m-am îndrăgostit prima oară de un băiat, ce coincidentă, tot Șerban îl chema. Și era chiar în parcul școlii. El era în clasa paralelă cu noi și era tot cam ăsta contextul, adică păsări, parc, mirosul teilor. Și atunci când ați oprit d-voastră timpul, mi-a revenit fix în minte scena asta din copilărie. Deci a fost un moment dureros, pentru că Șerban nu m-a plăcut niciodată, oricât de multe încercări am mai făcut apoi, s-a îndrăgostit de o fată, Camelia, cu care este căsătorit și în prezent. În fine, nu știu cum să explic, dar parcă după atâția ani în care fusesem constant respinsă, mă simțeam primită... a fost totul... nu știu să pun în cuvinte... Șerban tace.

Lia : A fost... ca o îmbrățișare caldă. Cred că asta m-a ajutat să vă sun, de fapt, să am curaj să vă sun și să vă cer un interviu.

Șerban: Și să te confrunți cu frica asta mare a ta...

Lia: Da, nu știam dacă o să vă mai amintiți sau dacă o să vreți să stați de vorbă cu mine; recunosc că mi-e frică și acum să nu spun ceva greșit și apoi să nu mai vreți să-mi dați interviul și eu să nu am ce să predau și eu să nu-mi iau salariul și...tot așa, fricile astea se alimentează unele pe altele...numai că, pe măsură ce vă ascult, frica asta devine mai mică...parcă se topește...și întrebările încep să curgă...și am curajul să vi le adresez.(pauză). Deci, începem?

Șerban: Te ascult, Lia.(*realizează că i-a spus pe nume și apoi face o grimasă, ca de recunoaștere a propriei slăbiciuni; vădit încurcat*)...Domnișoară Mladin.

Lia: Da, deci cum spuneam situația în spitale este jalnică, acolo nu am acces și m-am gândit că poate oamenii ar putea să aibă și altă perspectivă asupra lucrurilor.

Șerban: Domnișoară Mladin, mă tem că perspectiva mea asupra lucrurilor o să supere mulți oameni. Eu sunt dintre cei care se tem ca izolarea să nu se termine prea repede că nu am apucat să termin proiectele începute...pentru oamenii cărora le place atât de mult zgomotul și agitația izolarea aceasta pare ca o închisoare, un supliciu oribil. Și e posibil ca plăcerea singurătății să fie un lucru de neînțeles pentru ei. Așa că poate ar fi mai bine pentru tine să-ți ofer un interviu științific. Ce zici? Ceea ce îi amenință astăzi pe mulți dintre ei nu este atât virusul cât lipsa de acțiune, nu atât riscul de a ne îmbolnăvi cât acela de a muri de plictiseală....da, da, da, de la viroză la psihoză.

Lia: Nu vă este teamă că o să fiți expus? Sunteți din categoria celor vulnerabili...

Șerban: Sunt sigur că nu mă voi îmbolnăvi. Acum zece minute am intrat în casă, am fost la biserică, m-am împărtășit...boala asta, ca și singurătatea...ne lovește în puncte diferite ale organismului...pentru unii este o binecuvântare, un moment de respiro...poate că noi, bătrânii suntem, cel puțin stastic, destinați dispariției, ca să-l citez, pe un prieten al meu, filosof, cu care am vorbit zilele trecute. Pascal Bruckner, poate ați auzit de el. Și pe el îl solicitau să-și prezinte punctul de vedere. Vezi, până și filozofii vorbesc în termeni statistici zilele astea...câți morți, câți vulnerabilii, câți în izolare...și spuneam că e totuși nedrept ca unii să stea în izolare într-un conac, în papuci și pijama de mătase, cu Netflix, HBO sau mai știu eu ce canale de filme și alții în 50 de metri pătrați cu 10 copiii care le sparg timpanele toată ziua. Cum aș putea eu sau el să ne plângem când suntem din categoria celor privilegiați, așa cum spunea și el, și ne permitem să recitim autorii preferați. Îmi spunea despre un autor elvețian mai puțin cunoscut, Henri Frédéric Amiel, care a scris în secolul al XIX-lea un gigantic jurnal de peste 16 mii de pagini, un fel de monument al vidului absolut, în care fiecare zi e remarcabilă prin aceea că nu se întâmplă nimic. Autorul și-a petrecut tot timpul visând la cărțile pe care ar fi putut să le scrie și la femeile cu care ar fi putut să se căsătorească. Doar jurnalul pe care-l ținea minuțios i-a dat iluzia unei vieți pline. Amiel ne-a devenit Bicastru în acest moment, îmi spunea prietenul meu, căci el a știut să-și ducă insignifianța la un nivel de neegalat. Jurnalul lui este un sanctuar de hârtie închinat unei noi divinități: nimicnicia. Stări, anecdote, penibile digestii, dificultăți respiratorii (aparte) Iată, și el!, toate aceste lucruri mărunte sfârșesc prin a crea o poveste. Spunea el, cum numai un filosof o poate face, că prevede că în toamna acestui an vom avea un aflus de Jurnale de izolare care ne vor oferi maldăre

de mici trăiri ridicate la rang de epopee.(caută și ia un ziar și citește) Uite ce scrie, mai exact, prietenul meu, Pascal, în *Le Monde*:

Iată-ne, asemenea lui Amiel, condamnați la înfiorătoarea datorie de a nu exista. Trăim vertiginoasa însoțire a reclusiunii sterile cu moartea gurmandă, care zi de zi devorează noi victime. Oscilăm între dezinvoltură și panică, vinovați că trăim sănătoși la noi acasă, în timp ce tovarășii cad în jurul nostru, iar Moartea seceră. Fiecare zi este o colosală enciclopedie a neantului, singurele evenimente notorii fiind certitudinea de a face un duș, de a stabili meniul, de a face exerciții fizice, de a schimba locul fotoliului și de a ne suna apropiații pentru a-i încuraja. Ni se cere să devenim eroi ai extincției asemenea lui Oblomov, celebru personaj al literaturii ruse care manifestă o exorbitantă forță de inerție: refuză să se scoale dimineața și să se ridice din pat. Viața larvară devine o asceză, exact inversul isteriei consumiste sau romantice. Șaizeci și șapte de milioane de francezi sunt rugați să se convertească și să devină extremiști ai rutinei spre binele lor. Umanitatea este neajutorată, aflată la latitudinea unor viruși.

Lia: Credeți că se va găsi un vaccin pentru acest virus?

Șerban: Nu, nu cred că se va găsi un vaccin, pentru că pe de o parte avem nevoie de reziliență virală, oamenii să nu mai fie așa fragili, nu doar vulnerabili la boală, să poată intra mai des în contact cu propriul corp...să vadă boala ca șansă. Iar pe de altă parte avem nevoie de reziliență emoțională, care să lupte cu cel puțin două ipostaze care amenință psihicul omului: paranoică și cea ipohondră: suspiciunea față de ceilalți și suspiciunea față de propria persoană. Corpul tău adăpostește un inamic care te poate pune la pământ în orice clipă. Este firesc să te temi! Dar posibil să ajungem la o lume a egoismului opac în care oamenii se intersectează fără să-și vorbească: izolare nu înseamnă și distanțare socială. (pauză) Vezi, domnișoară Maldin, ți-am găsit acum și titlul articolului... *De la viroza la psihoză*... vorba prietenului meu, Adrian Restian. Să-l pui cu ghilimele, să nu mă certe Adrian.

Lia: Ce-i sfătuiți pe oameni, mai concret, să facă în această perioadă?

Șerban: Într-o astfel de situație excepțională este important să nu ne lăsăm la voia întâmplării, să ne purtăm „ca și cum” viețile noastre ar continua la fel. Să păcălim un pic creierul, dacă vrei. Să fim calmi calmul (sau seninătatea), exprimat prin tendința de a lua lucrurile așa cum sunt, reducând reacțiile extreme la adversitate printr-o perspectivă echilibrată asupra vieții și experiențelor pe care le oferă, păstrând o stare de calm în cât mai multe situații; perseverența, care înseamnă a persista în ciuda adversității sau a descurajării, a continua lupta pentru a-și reconstrui viața, a rămâne implicat și a da dovadă de autodisciplină; încrederea în sine, adică acea capacitate de a conta pe sine, de a-și recunoaște forțele și limitele; capacitatea de a da sens, de a realiza că în viață sunt scopuri de atins și că unele sunt deja atinse, că există lucruri pentru care trebuie să trăiești; solitudinea existențială, care corespunde prezenței unui sentiment de libertate și de unicitate, realizării faptului că parcursul vieții fiecărei persoane este unic și chiar dacă anumite situații sunt împărtășite cu alte persoane, sunt altele pe care trebuie să le înfrunți singur. Concret, oamenii care sunt extraverți, care acum se suie pe pereți și vor să spargă ferestrele casei lor, vor trebui să vadă

cum e să stai în zeama ta, iar ceilalți, ei bine, aștia ca mine, să mulțumescă lui D-zeu pentru această pedeapsă divină, pentru că putem accede la o reverie fecundă: eu scriu, vorbesc cu oameni frumoși ca tine, care îmi aduc o infuzie de tinerețe, mă validează și mă fac să păcălesc privirea...când mai sunat tu mă certam cu ochii mei, care cedează și în fața literelor mari la tastatură.

Lia: Problema este că, de când s-a interzis ieșirea, de când a început lockdownul, s-a schimbat percepția oamenilor despre timp. Iată, au trecut doar 2 luni, suntem în mai, dar nu mai există duminică, nici luni, fiecare zi seamănă cu oricare alta. Un prezent perpetuu. E în regulă să ne transformăm livingul în sală de sport, balconul în pistă de alergare sau să trimitem filmulețe, glume, unele dintre ele, trebuie să recunoaștem, pentru a ne....

Șerban: E un fel de a ne transmite imunitate mentală la frică. Fiecare după cum și-a construit și până acum fortăreața interioară pentru a respinge suferința și a lasă să treacă prin frică...da, ca să răspund întrebării tale, sunt mecanisme de coping normale în astfel de situații de criză.

Lia: D-voastră prețuiți acum mai mult clipa?

Șerban: Păi ...să vedem...până să mă suni tu, nu discutam cu o persoană fără o programare în prealabil. La facultate sunt văzut ca un profesor scorțos, inabordabil și arogant. Nu am vorbit la per tu nici cu ai mei colegi. Nu beam niciodată, dar niciodată, whisky, băutura mea preferată, în timp ce lucram...(sună telefonul) trebuie să încheiem pentru azi. Am un alt apel.

Lia: Desigur. Mulțumesc mult pentru azi.

Șerban: Au revoir!

Lia: Au revoir!

SCENA IV

(Camera unui psihoterapeut, pe nume Anton; un cabinet cu multe cărți, birou, scaun, canapea, telefon, instrumente de scris ; sună telefonul, iar la capătul firului este soțul din cuplul din prima scenă ; camera lor este chiar lipită de cabinetul dr. si se pot vizualiza ambele camere)

Anton :Da, vă rog !

Marc : Buna ziua ! Cabinetul dr. Anton ?As vrea și eu să fac o programare pentru soția mea, vă rog!

Anton : Vreți să faceți o programare pentru soția d-voastră... Marc

: Exact!

Anton : Și cărui fapt se datorează că faceți d-voastră programarea în numele ei ?

Marc : Nu știu, că este mută. Mă rog, nu e mută decât de o săptămână de când nu mai vorbește cu mine.

Anton : Dacă am înțeles bine, vreți să faceți o programare la mine pentru soția d-voastră, care este mută, în prezent, dar nu a fost dintotdeauna așa.

Marc : Exact !

Anton : Îmi pare rău și pentru d-voastră și pentru ea, dar eu nu lucrez în limbajul semnelor. Va trebui să vă adresați unui coleg specialist...(îl întrerupe)

Marc : Nu e mută, doar face pe muta de vreo săptămână și nu pot scoate nimic de la ea. Am sperat că mergând la un psiholog o să-și revină în simțuri.

Anton : Refuză să vorbească doar în prezența d-voastră ?

Marc : Exact ! Adică nu știu dacă mai vorbește și cu altcineva, că nu ieșim din casă acum și nici la telefon nu vorbește. Domnule, ce să mai, e mută de o săptămână, doar cu mine, cu mine stă în casă.

Anton : Domnule, pentru adulții care doresc programare la psiholog și pot vorbi, dar refuză să vorbească doar în fața soțului, aștept să mă sune ei, iar programarea se face direct cu ei. (pauză)
Dacă vă mai pot fi de folos cu alte informații, vă ascult.

(telefonul se inchide)

Marc: Ce tâmpit!(formează alt nr. de telefon)

Petre, dragule ! Marc la telefon (pauză) Nu ne-am mai auzit de-un car de ani ! Da, suntem relativ bine, tu ?

Ascultă, am nevoie de o favoare și știu că tu ești comoara me aurie (face luzie la paginile aurii).

Petre : Zi pe șleau, frate, ce pagină vrei să-ți deschid ? La mine paginile aurii sunt în memoria mea. Vrei tot clinică?

Marc : Vreau cel mai bun terapeut din zonă. E pentru zuza mea...nu vreau s-o mai internez. E și mai rău decât o știi. Acum face pe muta și refuză sa-mi vorbească.

Petre :Aha...mă rog, de-ale voastre. Ok Mă uit și-ți trimit pe Mes. Succes, frate!

Marc: Merci, frate!

(asteaptă nr. de la Petre, apoi suna din nou ; răspunde același terapeut)

-Buna ziua ! Numele meu este Marc Canem și sun din partea lui Petre Hirim. Am o urgență cu soția și sper că mă puteți ajuta.

(aparte) Și acum o să urmeze o conversație (zâmbind)...ca de la tâmpit la tâmpit. Vă ascult !

(Marc realizează asemănarea de voce și se uită la nr. De telefon) Ăăă, cred că am format greșit (închide)

Marc : Cred că am format la același tâmpit de adineauri, din greșeală.*(mai formează o dată)* Alo ? Buna ziua ! Numele meu este Marc Canem și sun din partea lui Petre Hirim. Am o urgență cu soția și sper că mă puteți ajuta.

Anton : *(aparte)* Începe să-mi placă. *(continuă conversația)* Cine credeți că o să fie cel mai mirat când o să constate că ați dat peste același tâmpit de adineauri ? De data asta recomandat chiar de prietenul d-voastră Petre Hirim ?

Marc: *(după o pauză)* Care ar fi șansele...*(verifică din nou telefonul)*. Da, se pare că e același număr...

Anton: Și același tâmpit. Și pentru că sunați din partea lui Petre, care-mi este prieten din copilărie, o să vă mai dau o șansă și o să vă ascult, măcar. *(pauză)*

Marc : Treaba e că...eu cred că sunt tâmpitul. Adică nu am vrut să vă jignesc, dar eu prea știu clar nu știu cu ce vă ocupați, voi, aștia, psihologii, eu doar sunt dispus să plătesc...adică eu am plătit până acum tot tratamentul ei...mutei de care vă spuneam și, în fine, dacă Petre spune că sunteți cel mai bun, atunci cred că pot să vă spun: eu nu știu ce să mai fac cu ea, adică știu: vreau să scap de ea, nu mai vreau s-o văd o clipă în fața ochilor, dar vreau să mă asigur înainte că nu este gravidă, înțelegeți? Adică dacă ea ar vorbi, aș putea să aflu dacă am lăsat-o sau nu gravidă și apoi...s-o las de tot, înțelegeți? Dar dacă aflu că e gravidă...nu pot s-o las, înțelegeți? E vorba de moștenirea mea...nu pot s-o las oriunde în lume.

Anton: Să vedem dacă am înțeles bine: d-voastră vreți să vă ajut să aflați dacă soția d-voastră, care în prezent este doar mută, din spusele d-voastră, este și însărcinată, ca să știți apoi dacă să o părăsiți sau nu întrucât nu puteți s-o lăsați pur și simplu în lume, în cazul în care ar fi însărcinată, cu moștenirea d-voastră.

Marc: Exact, adică în cazul în care ar fi însărcinată, ar fi o problemă. Nu mai pot s-o internez ca până acum, în clinici din alea private, care o îndoapă cu sedative și cu ședințe de-astea de doi lei de terapii, care, de fapt, mă costă mult la buzunar.

Anton: Adevărat. Și pentru d-voastră cu care o să am prima întâlnire, alături de soția d-voastră, tariful tocmai s-a dublat. Ședința este 400 de dolari.

(Marc este foarte mirat, ezită, apoi acceptă)

Marc : Domnule, eu îți fac oferta de 1000 dacă reușești în prima ședință să o convingi să facă un test de sarcină. Atât mai vreau de la tâmpita asta.

Anton : Iar eu sunt dator să va precizez că tariful rămâne acesta, că noi, terapeuții nu avem baghete magice de vânzare pentru demutizare, iar obiectivele unei terapii de cuplu se stabilesc în prima ședință cu ambii parteneri. Veți asista și d-voastră, de fapt, primele ședințe vor fi doar cu d-voastră, cel puțin o perioadă, soția d-voastră nu va vorbi, înțeleg.

Marc : Ok. Hai să începem așa. Vă dau deja cei 400 pentru prima ședință dacă îmi spuneți cum so aduc până la cabinet. E încăpățânată ca un catâr.

Anton : Vă reamintesc că în această perioadă de pandemie din cauza Covid -19 cabinetele sunt închise, dar putem avea o întâlnire online. Vă rog să-mi răspundeți la următoarele întrebări, pentru început :

-De mâncat manâncă ?

Marc : Da, tot pe banii mei.

Anton : Se hidratează ? Bea apă ?

Marc : Foarte rar apă. Dar de când am luat-o, de la 20 de ani, le bea, tot pe banii mei.

Anton : De dormit doarme?

Marc : Asta nu știu...că nu-mi spune. Nici nu se uită la mine. De o lună este așa...de când am făcut sex, era la ovulație, ne-am certat, ca de obicei, din cauza faptului că am prins-o iar cu băutura și de când l-am concediat pe cel care i-a adus sticlele, nu mai vorbește cu mine. Acum stau să mă întreb dacă nu și-o trăgea și cu ăla, cu Toni, adică și dacă e gravidă, eu tot trebuie să văd dacă e al meu sau al altuia. Atunci de ce s-o afecteze atât de mult că l-am concediat pe Toni, nu ?

Anton : Vă propun să facem în felul următor : pentru că, așa cum vă spuneam, suntem în pandemie și cabinetele sunt închise, vă pot oferi o consultație online și am rugămintea ca și soția d-voastră să fie prezentă. Chiar dacă nu va vorbi, să aibă posibilitatea să audă ceea ce vorbim noi doi.

Marc : În regula.

Anton : Joi la ora 12.00 este bine și pentru d-voastră și pentru soție ?

Marc : Sigur.

Anton : Veți primi pe whatapp invitația pe platforma Zoom pentru ora stabilită. Costul ședinței se achită prin transfer bancar în săptămâna care include consultația. Aveți obligația de a confirma cu o zi înainte și, de asemenea, de a trimite contractul semnat pe care îl veți primi tot aici. În cazul în care nu vă prezentați, veți achita oricum ședința, așa cum scrie în contract.

Marc : Sigur, sigur. Ne vedem joi.

SCENA V

(o femeie pe nume Crina Măgureanu, cu funcția de judecător, necăsătorită, la vreo 45 de ani, locuiește singură și așteaptă să i se livreze mincarea comandată. Sună soneria, deschide și după ce plătește, individul intră forțat, îi pune mâna la gură și închide ușa forțat după el; o leagă de un scaun în sufragerie și apoi încuie ușa; femeia este așezată cu fața la public, iar ușa de la intrare rămâne în spate)

Răzvan: Șșșșșș, nu te speria, ca nu-ți fac niciun rău. O să te leg și o să te las să-ți revii și apoi stăm de vorbă. Dacă aș ști că nu îți te-aș elibera de acum. Dar pentru că te cunosc...o să-ți dau cât timp ai nevoie.(o leagă la gură și de scaun).

Ti-am adus de mâncare, dar bănuiesc că acum nu vrei să manânci, dar am adus oricum două porții.(îi ia telefonul mobil și îl dă pe silențios) Așa..acum n-o să ne mai deranjeze nimeni o perioadă.

(Începe să manânce.)

Dacă promiți că nu te mai zbați, te las să mi te alături. Repet, n-am venit să-ți fac niciun rău. Vreau doar să stăm de vorbă. Am mai încercat în urmă cu un an să-ți vorbesc, dar se pare că asta a fost singurul mod în care te pot face să ascuți.

Așa că eu o să încep să vorbesc, tu o să ascuți și când ești gata să-mi promiți că nu te mai zbați, inutil, crede-mă, ca multe alte lucruri pe care le faci inutil în ultimii ani, o să-ți dau drumul și devenim colegi de apartament pentru următoarele luni(aparte)Știi, se anunță destul de lungă izolarea asta impusă de autorități, deci s-ar părea că mai pot sta pe aici vreo 2 luni. Totul depinde de tine. Anul trecut ai condamnat un om, care întâmplător era fratele meu, la o jumătate de an cu executare pentru o faptă pe care a recunoscut-o și de care s-a căit. Nici măcar nu te-a interesat că avea 5 guri de hrănit acasă și că sărăcia în care se zbăteau l-a împins să o facă. Un furt tâmpit de fier vechi și unul dintr-un depozit. Furase din fiecare câte 5. Bănuiesc că nici asta nu ți-a dat de gândit. Bietul de el s-a spânzurat mai târziu în închisoare, după ce primise o scrisoare de la cea mare prin care îl renega și-i cerea să dispară din viața lor. Te-am căutat să-ți explic atunci mai mult, ți-am scris să reevaluezi situația. Pentru început, tot ce vreau acum este să vezi cum se simte

un om atunci când crede că nu mai are nicio scăpare. (pauză) Exact, exact așa s-a zbatut și el, dragul de el, cu mintea lui atât puțină cât avea. Că n-a avut acces la educație, nu toți avem șansele astea și nu ne naștem egali. Eu lucrea acum în schimburi într-o țară din afară pe care tu n-ai s-o aflin nicodată, evident, ca să hrănesc în continuare aceste 5 guri, înțelegi ? Când toate astea puteai fi evitate dacă măcar erai doar un pic mai atentă. Dar tu zbate-te în continuare, că numai așa o să poți înțelege până la capăt.

Ai două șanse când ți-o suna telefonul: să răspunzi și să te plângi, caz în care pisica ta va suferi o disecție în direct, așa, cu lama, frumos. Îți dai seama, pisica ta de 10 ani...e aproape ca o căsătorie, nu ? Sau să stai singurică, doar cu mine, și să asiguri oamenii că totul e bine. Cât despre mine, voi fi plecat cu autobuzul sau trenul înainte să-ți dai tu seama cum mă cheamă. Pentru că ce să vezi, ne cheamă diferit, am fost doar frați de orfelinat. El era cel care mi-a luat apărarea mereu în fața hienelor care voiau mereu să mă prădeze. El a fost ca un tată pentru mine și eu puteam să-i fiu ca un fiu.

Când o să te calmezi și o să dai din cap că ai luat o decizie, o să te și dezleg.

O să te și hrănesc...sau o să te hrănești singură dacă ești cuminte.(pauză)

E greu să înțelegi tu cum stă treaba ; că n-ai soț, n-ai copii, n-ai guri de hrănit...decât o pisică care te costă probabil la fel de mult pe lună cât mă costă pe mine să-i îngrijesc copiii lui frate-miu asta mai mare (se duce să vadă ce manâncă pisica). Ia, uite, 85 de lei saculețul ; cam cât alocația, cum ziceam;

(Crina dă semne că s-a liniștit; merge și o dezleagă la gură)

Crina (tace un pic, apoi vorbește) : Aș dori niște apă, te rog frumos. Promit că nu țip și nici nu mă plâng ; vreau doar niște apă.

(se duce și-i aduce apă și-i dă)

Crina : Nu știi despre ce caz vorbești ; te cred însă pe cuvânt și sunt gata să te despăgubesc și pe tine și pe ceilalți copii care zici că au avut de suferit de pe urma sentinței mele. Spune-mi doar ce sumă dorești și ti-i pot da cash.Și nu fac nici plângere împotriva ta.

Răzvan : Bani...să vedem...câți bani crezi că ar costa un om ? Util, inutil, asta rămâne de văzut, căci pentru mine prezența lui acolo, când toți ceilalți erau împotriva mea, a fost foarte utila. Zi tu o sumă...

-Nu am cum să-l aduc înapoi și nici nu pot fi responsabilă de ce primesc oamenii după sentința de la mine de la viață. Sunt și eu om, ca toți ceilalți.

Ei bine, vezi, aici greșești. Nu ești ca ceilalți, cel puțin nu ca noi. Tu ai avut părinți, ai avut bani, ai avut alt start în viață. Eu nu l-am avut decât pe el...

-Repet, îmi pare rău pentru pierderea ta și sunt dispusă să-ți dau bani. Nici eu nu am altceva decât pisica asta, pricepi ? Ce te face să crezi că eu aș ține la viață mai mult decât tine? Și eu am responsabilități, și taxe de plătit și guri de hrănit...și muncesc pentru ele. N-am furat nimic de la nimeni. Zi o sumă și ți-i dau cash, am și în casă...

- Vezi, aici e problema...nu vreau bani, vreau să simți cum e când nu ai prea multe opțiuni...așa cum am fost noi.

- Ok. Spune-mi ce opțiuni am, atunci. Sunt un om al legii. Le voi respecta. Devreme ce ai venit nu să mă rănești, ci să mă torturezi...

-Nu vreau decât să avem un trai împreună cîtva timp...să zicem o lună, să vezi cum e să trăiești în sărăcie.

Ce zici ?

-Mă întrebi de parcă am de ales. Am 10 000 de euro în sertarul de lângă dulapul cu haine. E o comodă. Te rog ia-i. Dacă nu pleci, în câteva zile, telefoanele o să sune.

-Ba n-o să sune pentru că procesele sunt suspendate, iar frate-tu te sună doar o dată pe lună.

-De unde știi ? M-ai spionat ? Mai am prieteni, să știi, rude, nu sunt chiar a nimănui. Iți pot da dublu de atât, triplu...spune cât și scot de la bancă.

- Nu vreau bani, ți-am spus. Vreau să trăim împreună, săraci, o lună. Pariez că n-ai fost niciodată săracă, deci nu știi cum e. Ai putea să o iei ca pe o aventură. Să te vindeci de mândrie. Sau poate cedezi psihic când o să-ți vezi pisica sfârtecă și te spânzuri ca el... -Vrei să spui că mă ții legată o lună ?

-Am spus să trăiești în sărăcie, fix ca la închisoare. Să vezi și tu cum e. Sau n-ai fost niciodată pe acolo în vizită ?

- Și cei din închisoare au drepturi, să știi. Să dea un telefon, să facă un duș, sunt hrăniți ...

-Sigur. Și tu poți da un telefon. Știi ce ai de zis...te și dezleg, oricând dacă promiți că nu fugi și nu ții.

Ca reguli: vei folosi aceleași haine toată luna și ți le vei spăla singură ; va trebui să trăiești cu ceea ce ai deja în frigider (*pauză; întuneric*)

(*după 2 săptămâni ; aceeași cameră, doar se adaugă o culme cu rufe la intins :o haina,chilotii, sutienul ei, cutii pe jos și dezordine în cameră*)

Crina : Nu au cum să se usuce rufele mele de pe ozi pe altă, după cum ai văzut...ca să nu mai zic de mirosul care emană de la cutiile astea de mincare ; măcar lasa-mă să le pun într-un sac.Înțeleg să traiesc în sărăcie, dar și în mizerie. Îți dai seama că stăm de două săptămâni cu aceleași haine, nu mai avem mâncare și la un moment dat o să trebuiască să ieșim ; dacă mă dezlegi doar când merg la baie cine o să gătească și rezervele alea din cămară ?

El : Ei, aici e șpilul, o să ținem post vreo două zile. D-ăla negru...știi.Trebuie să afli și cum e să mori de foame. Pariez că n-ai stat nicio zi fără d-ale gurii, nu ?

Crina : Ce importanță are ?Am înțeles ideea. Sunt pedepsită pentru ceva ce un om slab de înger a ales să facă și pentru că trebuie să scoți un vinovat dn toată treaba asta, e musai să fiu eu. Dar tu, tu l-ai vizitat în închisoare în tot acest timp pe bunul tău prieten ?Ai aflat ce-l macină ?I-ai dus pachete ? Sunt sigură că nu.

El : Eram plecat în afară când s-a întâmplat tragedia.

J.Eu nu vorbesc de tragedie.Eu vorbesc de tot acest timp până să se omoare acest om. Tu ai vrea să mă interez de fiecare caz al meu, cum evoluează și altele, dar tu ai avut doar unul în grijă, deci nu știu care dintre noi e mai iresponsabil în acest caz. Nici măcar nu înțeleg ce satisfacție îți dă să mă ții legată. Ți-am arătat doar că nu fug, nu te predau. Tu ești cel care nu respecti regulile închisorii. Nu înțeleg de ce trebuie să fiu trimisă și la carceră. Ținută fără hrană, 2 zile și legată. Ai încălcat propriile reguli. Am fost cuminte.

(el merge și o dezleagă după un moment de reflecție ; imediat se aud gemete și zgomote ; luminile se sting, deci nu se poate vedea cine pe cine bate)

(după ce se aprind luminile ; Crina ia telefonul și formează un număr)

Crina : Alo, sunt eu, Crina Magureanu și am urgent nevoie să vorbesc cu tine. Cred că tocmai am omorât un om...Cred ca l-am omorât; l-am dat afară.

Anton : Buna ziua, Crina! Spune-mi unde ești acum ?

Crina : Sunt acasă, sunt după ușa și tocmai l-am snopit în bătaie...iar el nu mi-a făcut nimic, doar m-a umilit, m-a umilit...*(urlă și plânge de furie)*

Anton : Spune-mi ce vezi în fața ta.

Crina : *(cu vocea tremurându-i)* Văd culmea de rufe unde sunt întinse la uscat chiloții și sutienul meu, fusta și bluza...

Anton : Ce mai vezi ?

Crina : Văd resturi de mâncare, o masă, televizorul, telecomanda...

Anton : Foarte bine. Mergi și deschide televizorul și spune-mi ce zi e și ce lună

Crina : Suntem pe 20 mai 2020, ziua când am bătut un om, apropiat al unui alt om, pe care eu l-am condamnat la închisoare și care a vrut să simt și eu ceea ce a simțit el înainte de moarte, numai că eu l-am bătut până la moarte și e de cealaltă parte a ușii și nu cred că simt nimic față de el pentru că nu ma interesează dacă a murit și... Anton : Unde e pisica ta ? E acasă ?

Crina : Da, cred că da.

Anton : Atunci mergi și vezi ce face. (*merge, mângâie pisica și scena se termină*)

ACTUL II SCENA I

(ședință separat cu terapeutul Anton, în cabinetul lui)

Anton: Uite că am ajuns să comitem amândoi o ilegalitate: tu judecătoare fiind. E un paradox, nu, că ne aflăm aici, deși sunt interzise ședințele la cabinet, pentru o sesiune de urgență...

Crina : Nu mă mai pot duce acasă. Apreciez mult că m-ai primit în aceste condiții și că m-ai ascultat cu toată povestea...

Anton : Te-am ascultat cu atenție și îmi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie să te poți întoarce în locul în care ai fost ținută ostatică o lună.

Crina : Vreau să înțeleg ce m-a făcut să nu mă mai pot întoarce în casă, ce m-a făcut să bat un om cu atâta bestialitate deși nu-mi amenința viața...sau, ma rog, asta cred acum, în fine, vreau și asta să înțeleg, dacă chiar am fost speriată.

Anton : Acum unde locuiești ?

Crina: Stau la hotel.

Anton: Singură ?

Crina : Nu, cu pisica ; vezi tu, mi-a hrănit și pisica tot el, deși m-a amenințat la început că-i taie gâtul. Doamne, cât de speriată am putut fi ! (pauză)

Anton : Nu trebuie să vorbim despre asta acum dacă nu vrei...(pauză)

Crina : După ce m-a dezlegat, în momentul imediat următor, l-am lovit peste față, l-am bătut cu pumnii, într-un acces de furie necontrolată. El se ghemuise într-un colț și gemea continuu încercând să se apere ca un copil bătut ; dar mie nu-mi păsa...pur și simplu nu mă puteam controla ; am continuat să-l bat, apoi când n-a mai mișcat l-am târât afara și am închis ușa ; am rămas așa, unul de-o parte și celălalt de cealaltă parte, până când te-am sunat pe tine...n-am sunat la poliție, n-am sunat la ambulanță...pur și simplu nu-mi păsa dacă l-am omorât sau nu. Nu pot să cred că tocmai am făcut asta. Nu pot să cred că am bătut un om până la moarte. Nici măcar nu l-am întrebat cum îl cheamă ; nu am încercat vreodată să am un dialog cu el în această lună...și cu prima ocazie în care m-am simțit mai puternică, l-am atacat. El nu mi-a făcut nimic, fizic, vreau să zic. A zis să iau totul ca pe o aventură, m-a hrănit, și probabil avea să plece când o fi terminat și el de rezolvat cu sentimentul lui de vină...atâta l-a dus capul : să mă urmărească, să mă umilească și eu i-am dat fix ceea ce probabil promise deja la orfelinatul unde crescuse: bătaie cruntă. Și nu simt nimic...nicio remușcare, nimic.

T : Dar nici nu ai depus plângere...

J : Pentru că înțeleg ce a fost în capul lui și chiar cred că mi-a prins bine, știi, lecția lui cu mândria. A zis că vrea să mă vindece de mândrie...că d-aia nu m-am măritat, de mândră ce sunt, că d-aia sunt singură și nu mă caută nimeni, cel puțin o lună.(plânge) Cum e posibil să mă umilească cineva în așa hal?(pauză) Cum e posibil să răspund eu cu atâta ură la atâta umilință ?

T : Îți amintești vreun moment din copilărie când te-ai mai simțit la fel de umilită ? Poate de colegi de școală sau de profesori sau de părinți ?

J : Nu-mi amintesc sa fi avut niciun conflict de acest fel cu nimeni vreodată.

Anton : Eu nu știu dacă a mai existat sau nu vreun moment în viața ta, în trecutul tău când ai mai fost umilită în acest fel...ma rog, nu ținută ostatică...doar când te-ai simțit astfel...șintuită, forțată să te supui, fără dreptul la libertate...de a acționa, de a protesta, de a replică, însă aș vrea să nu te grăbești să răspunzi...vreau doar să dai voie imaginilor să vină...să curgă ; respiră ușor și lasă mintea să te poarte înapoi, în casa copilăriei tale, în casa părinților tăi, la școală, după școală...la felul în care te priveau părinții tăi când veneai acasă poate cu o notă mică...

Crina : Ha...la note mici privirea lor era mereu acuzatoare...nu eram niciodată suficient de bună...oricât munceam (pauză); și chiar munceam ; întotdeauna am muncit să-i mulțumesc ; îmi amintesc că în vacanțe când ceilalți copii se jucau sau mergeau în tabere, eu lucram...lucram din culegeri de exerciții, făceam compuneri ; o dată am venit acasă cu o notă mai mică la compunere decât erau ei obișnuiți și nu mi-au zis nimic ; și-am zis, privirea lor spunea totul...cred că eram prin clasa a treia, ceva de genul ăsta...m-au luat și m-au așezat pe un scaun, la poarta (pauză) ; locuiam pe vremea aceea la casă ; m-au pus pe un scaun, mi-au spus că nu am voie să mă ridic și m-au lăsat acolo toată după-amiaza (și schimbă vădit starea)...mi-au atârnat o plăcuță de gât pe care scria : *Pot mai mult, dar nu vreau* ; și am stat așa până seara, cu toți oamenii care treceau pe stradă holbându-se la mine (începe să plângă)..îmi amintesc că o vecină le-a spus să-mi dea drumul...

Anton : Deși nu erai legată...

Crina: Nu, nu eram legată, dar biata femeie s-o fi îngrozit de ce văzuse pe chipul meu ; eram doar șintuită acolo, fără dreptul de a mă ridica...îmi amintesc doar cât de umilită mă simțeam în timp ce toți ceilalți mă priveau în timp ce treceau...unii îmi zâmbeau forțat, alții cu subînțeles...vecina aceea a venit la ei și le-a spus că este o pedeapsă prea dură pentru un copil așa de mic, dar ei i-au spus că pot mai mult și că lucrul asta o să-mi aducă mereu aminte și o să mă mobilizeze să pot mai mult...îmi amintesc că la un moment dat au început să-mi curgă lacrimile pe obraz și nu puteam să le șterg...pentru că nu mă puteam mișca (nici acum nu și le șterge); eram paralizată de frică, de rușine și mi se părea că orice gest aș face este inutil și nu va putea șterge niciodată rușinea ce leam pricinuit-o părinților mei.

Anton: Dă-ți voie să te duci acolo, acum, la poartă, și să te uiți la copila care plânge din clasa a treia...să te apropii de ea, să o privești (pauză). Doar privește-o și vezi cum se simte.

Crina(plânge mai tare) : Este atât de speriată și rușinată, cu toți oamenii aceia care trec și se holbează la ea!(plânge)Aș vrea să o pot ajuta... Anton : Și tu ce simți, acolo, de lângă ea ?

Crina: Furie...doar furie ; sunt încordată aș vrea să am o baghetă magică să-i fac pe toți să dispară...e așa de umilitor pentru biata copilă ! De fapt, aș vrea să- i bat pe toți...Cum pot să-i facă fetei așa ceva ? Este umilitor !

Anton: Imaginează-ți atunci că ai acea baghetă magică. Poți cu ajutorul ei să faci orice simți nevoia să faci. Ești furioasă și ai vrea să bați pe cineva. Cu cine vrei să începi ?

Crina : Oooo...clar cu ai mei. Merg la ei, dar nu pot să-i bat ; în schimb, urlu la ei, la amindoi, mai întâi la tata, îi spun că e un sadic, un om fără milă să- facă asta bieteii copile, apoi merg la mama, care stă la împietrită într-un colț și nu are nicio putere să-l înfrunte pe tata. Îi zgudui pe amindoi, dar degeaba. Ei rămân neclintiți în hotărârea lor. (pauză) O, Doamne, asta e !(ca și cum ar fi avut o revelație). De-asta l-am bautut pe bietul om. De fapt, toată furia era adunată acolo...după atâția ani, am crezut că nu mai am nimic cu ei. Vrei să spui că atâția ani am lucrat degeaba cu tine ?Că încă am resentimente așa de puternice față de ai mei că aș snopi în bataie un om ?De aici atâta furie ?

Anton : Aș vrea să te rog să mai rămâni un pic acolo, lângă fetița de pe scanul de la poartă !Nu fugi așa de repede ! Ce simți față de biata copilă, care stă acolo, țintuită pe scaun ?

Crina:Mi-e milă de bietul copil, dar ce bun să simt asta acum...nu mai sunt acolo...nu mai sunt eu aceea....

Anton:Fa-mi pe plac și apropie-te de ea. Uită-te în ochii ei plini de lacrimi...permite-ți să-i simți durerea, umilința, suferința...(pauză)

Crina: E atât fragila și de speriată și de neajutorată...Nu vreau decât s-o iau în brațe, nu știu ce altceva să-i fac.

Anton : Poți să faci asta...să o iei în brațe...să te așezi pe scaun, în locul ei și să o ții în poală(pauză)Poți să-i șoptești cuvinte de alinare, să îi spui orice...vrei să-i spui...poți să faci orice simți nevoia să faci pentru ea...(pe fundal se aude ușor melodia Șainei Noll-*You can relax now*). Lacrimile continuă să curgă pe obrazul judecătoarei în timp ce continuă exercițiul cu ochii închiși.

SCENA II

(Prima sesiune terapeutică cu Marc și soția sa. Marc este la birou, soția sa este în pat și terapeutul online din cabinetul lui)

Marc : Așaaa....să vedem dacă e totul ok la sunet și imagine : Ne vedem și ne auzim, nu ?(îndreaptă camera ca să vadă terapeutul că este și soția sa în cameră, pe pat)

Anton : Buna ziua ! Da, este totul în regula. Buna ziua, Liz. Eu sunt Anton, sunt terapeut și suntem acum în prima ședință de terapie de cuplu pe care soțul tău a solicitat-o și, conform acordului semnat și de tine, și tu ai solicitat-o. Am să am nevoie și de un acord din cap ca să putem începe ședința și să știu că semnătura ta nu este falsă, ok ?

(Liz aprobă din cap, înainte ca Marc să se întoarcă să vadă și el)

Anton : Liz, eu o să spun ce știu de la Marc despre tine și probabil că prima ședință se va desfășura mai mult între mine și Marc, deși știu că tu ai un avantaj față de el în ceea ce privește terapia. Tu ai mai făcut și știi ce presupune. Înțeleg de la Marc că a avut și succes. Vreau să știi că poți alege oricând să te retragi dacă dorești și să întrerupi terapia. Este nevoie doar să-mi trimiți un mesaj pe numărul din contract. Cât despre Marc, noi am avut doar o convorbire telefonică (Marc intervine)

Marc : (către Liz) Foarte productivă și elegantă, să știi. Cu unii oameni poți vorbi normal și e recomandat de Petre, babe, în cazul în care nu aveai încredere în mine. Nu toți sunt idioți, să știi, numai tu ai dat peste niște tâmpiți...care ți-au băgat în cap bullsheeturi legate de mine...după cum vezi sunt un om rezonabil, încerc să ajung la tine, să mă conectez cu tine, așa cum ți-au cerut idioții aia, vezi ?(arată spre cameră) Mă conectez cu tine...prin el. Și numai ce a auzit de tine și m-a taxat dublu, vezi ? Ești faimoasă pentru cum îmbogățești tu pe cei din breasla lui...Scuze, d-le Anton, dar cam așa e...nu înțeleg nici acum de ce ai fi ridicat tariful după un minut de conversație.

Anton: Observ că deja ai o explicație pentru asta....

Marc : În fine, dacă tot ești așa scump, n-are sens să irosim ședința vorbind despre tine și despre motivele pentru care ai ales să mă taxezi dublu, nu ? Mai bine trecem la subiectul ședinței, nu ?

Anton : Care este...

Marc: Știi, ce te-am rugat să mă ajuți, să vorbească și Liz...cu mine, cu tine....whatever, să vorbească despre noi, despre copilul nostru...ți-am povestit că încercăm să avem un copil. Poate că deja avem unul, nu știu. Cert este că explodez cu interdicția asta de a iesi din casă, stând cu o mută care refuză să îmi vorbească.

Anton. : Cum te simți Marc, stând în casă cu soți ta care refuză să-ți vorbească ?

Marc: Întrebare tipică de psiholog (vădit enervat) Cum te simți ? La ce mă ajută să aflu ce vreau să aflu dacă îți spun cum mă simt ?

Anton: Voiam să spun cum e pentru tine să stai mai mult cu cineva în aceeași casă și să nu îți vorbească...

Marc : E ca atunci când aștepti la bursă și știi că o dai lovitură...știi, eu chiar credeam că o să avem un copil...și apoi se prăbușește piața...crash...buuum.(*gesticulează caricatural din mâini, exact ca un narcisist care exagerează totul și e și teatral ca să atragă atenția asupra lui*).

Anton : Ai jucat, deci, la bursă, știi cum e....

Marc : Ce relevanță are dacă am jucat sau nu ? Sunt un investitor, cum probabil știi,(aparte)altfel nu mi-ai fi dublat tariful, nu, dacă nu îți mirosea a bani(devine din nou teatral), mulți, da, cu care îți permiți cele mai luxoase vile din cele mai luxoase stațiuni, ok ?Nu sunt tocmai Ellon Musk dacă asta ți-ai imaginat, dar sunt prin cercul lui, ok ? Gata, am lămurit și misterul ăsta, dacă asta te framânta ; (curios)Ia, zi, am nimerit-o ?Sunt pe aproape ?

Anton tace.

Marc : Dar ce faci ?Ți-ai luat și tu sonorul ?Hello ?Doc ?(vădit agitat la cameră)

Anton : Vezi tu, Marc, în prima ședință de cuplu, de obicei, curiozitatea mea se îndreaptă spre cum funcționează cei doi împreună, dar și separat, sunt doar curios să știu despre voi, ca oameni, dar dacă unul dintre voi, să zicem, aduce în discuție funcția economică a cuplului, pentru mine, da, poate fi un indiciu important ; deci nu mă interesează cât ciștiți, ci dacă, de exemplu, faptul că tu ești singurul provider, să spunem așa, are sau nu impact asupra relației voastre... Marc : Aha, si, ce ai constatat ? Că are ?

Anton : Faptul că vorbești despre bani înseamnă că banul este o valoare importantă pentru tine și am putea constata asta împreună, mă gândesc. Observ că ai o energie bună când îmi vorbești despre banii pe care îi câștigi...pare că te simți bine, puternic și în control și asta ar putea fi de bine pentru tine, nu ?

Marc : Știu unde bați, doc, dar să știi că mă simt bine când sunt activ, iar în perioada asta mă simt de căcat că nu pot să ies din casă și să fac lucrurile pe care îmi place să le fac, înțelegi ?Da, îmi place să fac bani, îmi place să-i cheltuiesc și îmi place puterea pe care mi-o dau...uite, de exemplu, îmi permit să te fac idiot la telefon și tu să nu te superi pentru că știi că o să câștigi mai mult decât te așteptai...

Anton : Asta crezi tu că s-a întâmplat în mintea mea când am acceptat ședința ?

Marc : Sunt sigur , nu cred ; cu banii se poate cumpăra și tăcerea și ...(se oprește)vezi, dacă asta nu ar fi așa, acum te-ai apăra, ai spune ceva în favoarea ta, ți-ai spăla rușinea, nu ?

ANTON : Ca să fac vreunul dintre lucrurile de care bănuiești, tu, Marc, ar trebui să simt măcar una dintre emoțiile de care spuneai, iar eu, în acest moment nu simt nici rușine, nici umilința, nici...(îl întrerupe)

Marc: Fain, fain, whatever,man, hai că ți-o întorc, mingea, înapoi și fac eu pe psihologul :Ce simți, frate,acum, când ai o ședință cum n-ai mai avut până acum ?

Anton : Tonul pe care mi-ai adresat întrebarea mă face să cred că orice aș răspunde și oricât de sincer, tot nu aș fi credibil; să zicem că rămân doar curios...atât ; în acest moment sunt curios despre cum o să se desfășoare ședința de aici încolo, în același timp sunt curios ce este și în mintea lui Liz când ne aude pe noi doi vorbind în acest fel.

Marc : Ce zici, Liz ? Pare sincer ?(căutând să surpindă privirea lui Liz, care refuză să îl privească și întoarce capul supărată)În fine, să ne întoarcem la subiectul ședinței : tu crezi că o poți face să vorbească ?

Anton : Cu permisiunea ta, m-aș întoarce și eu la o întrebare anterioară: Cum este pentru tine să stai în casă cu cineva care îți este intim și să nu ți se vorbească ?

Marc : A, am mai fost acolo, în crizele de alcoolism, în alea de abstenență, între doi draci, cum să spun, când voia să ma lovească cu sticlele, când era tăcere totală și mă pedepsea pentru că i le luam...

ANTON : OK. Și cum e pentru tine să te întorci acum la una dintre secvențele astea, cunoscute, deci ?

Marc : Al naibii de frustrant (privind la Liz) Hai, Liz, la dracu, hai sa rezolvăm o dată cu asta ! Doar spune-mi daca esti gravidă, dacă e al meu sau al nenorocitului aluia și hai să terminăm cu penibilitatea asta. (Liz nu zice nimic). Domnule Anton, în momentul ăsta o urăsc cu toți dracii din mine. Înțelegi ? Am iubit-o ca pe ochii din cap, de când avea 20 de ani, iar acum, după alți 10, o urăsc din toți răunchii. Eu din partea mea am încercat, înțelegi ?Ce îți dau ție azi pe ședință, eu am dat de zece, de sute de ori, la alte clinici s-o reabilitez. Nu mai pot și nici nu mai vreau acum, înțelegi?

ANTON : Cred că mai important decât să înțeleg eu acum este să înțeleagă Liz ce simți, nu crezi ?Dacă asta simți pentru ea, îi poți spune asta întorcându-te spre ea și privind-o față în față. (Marc se întoarce cu scaunul spre Liz și o privește)

Marc: Te urăsc și pe tine și pe tot neamul tău de căcat și tot ce mai vreau de la tine este să-mi spui...nu, de fapt, nu vreau să-mi spui, vreau să accepți să faci un test de sarcină acum, așa, în direct, să văd și eu dacă îmi porți sau nu copilul (aparent afectat), copil pe care l-am vrut împreună, pe care ni l-am dorit, dar acum nu mai vreau, înțelegi ? Tot ce vreau este să dispari din viața mea, să uit că existi pe planeta asta și să fiu singur. (se duce să-și toarne un pahar de whisky). Uite așa, să stau de data asta să beau și eu, singur, să mă simt euforic, să simt și eu că trăiesc, că sunt liber și fericit...știi, exact cum ai fost tu și nici măcar n-ai apreciat o clipă, măcar o clipă, câtă libertate ai avut. Luxul, știi, Liz, luxul ăsta de a mă îmbăta la mijlocul zilei, nu l-am avut niciodată, ca tine. Eu n-am avut cum să-mi permit decât să beau seara, pentru că știi, babe, ce făceam în timpul zilei

? Alergam în toate colțurile lumii ca să întrețin ceea ce eu numeam familie. Le miroseam picioarele alora din încăperile alea mici din Mexic, babe, iar seara alergam cu avionul la tine să ma asigur că ești bine. Nu te-ai întrebat de ce mă grăbeam mereu să zbor către casă, deși aș mai fi putut să stau să dorm și eu la un hotel de lux ca toți ceilalți ?Nu, veneam acasă, nu ca să primesc ceea ce ar trebui să primească un soț : o masă caldă, o supă,o îmbrățișare, nuuu...eu venam ca să previn o catastrofă : că mă suna ba secretara, ba de la centru că ai mai făcut nu știu ce, ba Petre că nu știu ce ai mai luat(întorcându-se către Anton).Știi, domnule Anton, mă întorceam, de fapt, de la un business la altul : de la unul de afaceri la unul personal. Femeia asta atrăgea catastrofe sau le producea, habar n-am și eu trebuia mereu să vin să o salvez. *Știti, v-am sunat în calitate de aparținător*. Numai asta îmi auzeam urechile de fiecare dată când suna telefonul :Soția d-voastră a încercat să se arunce de la etaj.Soția d-voastră a fugit de la centru cu ajutorul administratorului, soția d-voastră s-a suit pe acoperiș și nu vrea să se mai dea jos, soția d-voastră a refuzat cel de-al patrulea psihiatru la care merge, bla, bla bla...am o listă lungă, domnule Anton (pauză) Soție...cuvântul soție este cuvântul la care am alergat, înțelegi ?Refuz să mai am soție (joc de cuvinte) S-o ți-e...cine vrea.Eu nu mai vreau.(către Anton) O vrei tu ? Ți-o dau de tot...cu sarcină sau fără sarcina, cu pi-cioare sau fără, cu cap sau fără (aparte) Mai bine fără, crede-mă, că oricum degeaba îl are la purtător: nu l-a folosit deloc. Dar ce faci ?Ai luat-o pe urmele ei ?Mă lași să vorbesc ca tâmpitul și nu spui nici tu nimic ?Măcar străduiește-te un pic, ok ?(vădit agitat) The clock is ticking...și n-am obținut nimic până acum din câte văd.

ANTON : Înțeleg că aveai niște așteptări destul de mari încă de la prima ședință.

Marc : Domnule Anton, Pot să-ți spun Anton ?(Anton aprobă). Eu sunt un om pragmatic. Am o problemă e rezolvată și când nu o pot rezolva eu, apelez la cei mai buni, ok ? Și, da, am așteptări mari, chiar foarte mari de la oamenii care sunt cotați ca fiind cei mai buni în domeniul lor. Petre mi-a spus că ești cel mai bun, deci dacă așa a spus Petre, ești.

Anton : Cu permisiunea ta, aș vrea să-i spun lui Liz un banc.

Marc (vădit surprins), dar se dă din fața ecranului și duce laptopul în pat în dreptul lui Liz)

Anton : Un tânăr se întoarce acasă foarte trist, după ce plecase să ceară mâna prietenei sale. Vazându-l așa, tatăl întreabă :

-Ce s-a întâmplat ? Te-a refuzat ?

-Da...Mi-a tras și o palmă !

-Cum așa ? Nu i-ai spus cum te-am învățat eu : *Draga mea, timpul se oprește în loc pentru mine când privesc în ochii tăi !*

-Vaai ! Asta era !Am greșit formula...I-am spus : *Ai o față de-mi stă ceasul !*

(Liz pufnește în râs ; chicotesc amindoi, și ea și terapeutul) Tu îți amintești când l-ai pălmuit pe Marc prima oară ?

Liz : Da...Cînd a ținut primul speech în cinstea mea. A fost fix ca în banc. Era de ziua mea, la noi acasă și a început prin a vorbi, ca de obicei, despre el și despre minunata lui achiziție, adică eu...eram căsătoriti de puțin timp, despre cât de inspirat a ales...îmi amintesc că privirea lui se plimba deasupra tuturor celorlalți de pe peluză ; aveam 25 de ani și mă simțeam expusă asemenea unui trofeu și descrisă în cele mai intime detalii; nu-mi arunca nicio privire mie ; mă simțeam ca la licitația pe care el tocmai a câștigat-o, iar eu trebuia doar să zâmbesc, să fiu binevoitoare ; la un moment dat a făcut o remarcă de genul : *Și dacă reușește să zâmbească la fel de frumos până la finalul zilei, înseamnă că vinul a fost de bună calitate...*moment în care m-am dus la el și l-am pălmuit. Mă făcea bețivă pe față, da, în fața tuturor prietenilor noștri : unii abia mă cunoșteau, alții mă știau prea puțin...cred că acela a fost momentul în care am început să-l urăsc, de fapt, și să înțeleg că dacă nu plec atunci, voi rămâne pe veci prinsă în casa asta, în viciul ăsta, al băuturii, ca o pasăre în colivia cu gratii de aur, cum îmi spunea un psihiatru de la clinică.(tăcere)Atunci era cel mai potrivit moment ca să plec, să mă eliberez, înainte să mă prind și mai mult de gratii...
Anton : Ce te împiedică, Liz, acum, să te ridici și să pleci ?

Marc (scurt și hotărât): Eu. Nu o să plece până nu-mi oferă ce am dreptul să aflu. Sunt responsabil pentru copilul ăla și n-o să-i fac niciodată ceea ce mi-a făcut taica-miu mie, înțelegi ? Dacă e gravidă, într-adevăr, nu poate pleca până nu-mi dă copilul, sănătos și viu.

Anton : Copilul vostru, vrei să zici..

Marc : Dacă ea nu-l vrea , e ok pentru mine, chiar n-am nevoie de ea ca să-l cresc. Și eu am crescut singur, cu mătușa mea, fără ca mama sau tata să știe de mine. Eu am fost respins de la naștere, Anton și am jurat că dacă o să am vreun copil vreodată, n-o să-l abandonez la naștere. Așa că eu, eu o țin captivă, da, cum zice ea, și lucrurile ar putea să fie mai simple decât sunt dacă ea ar înceta să mai mintă.(se duce spre Liz, care a vadit speriată) Nu-i așa, Liz, scumpo ? Doar o linie sau două ne despart, ok ? Dacă e o linie, acum, în momentul ăsta îți deschid ușa, pleci cu ce vrei tu din casă, dar dacă sunt două, trecem la pasul doi.

Anton : Pasul doi ?

Marc : Da, pasul doi : amniocenteza. Că soția mea a fost pasăre...dar nu în colivie, cum zice, ea. A fost liberă ca pasărea cerului ; că dacă nu era liberă, nu umbla brambura...așa, și cu alții. O sa fac si test de paternitate și amniocenteza.

Liz : Domnule Anton, vă rog sa-i transmiteți soțului meu că nu o sa-i mai permit să facă cu corpul meu de vrea el niciodată. E și copilul meu și nu decide el ce se întâmplă cu el, ci eu, pentru că este corpul meu.

Marc : (mai bine dispus, aparte) Măcar am făcut-o să vorbească. Anton, poate că sunt un nenorocit așa cum spune ea, poate că i-am făcut viața un calvar, dacă așa vede ea, dar tot ce pot spune este

că niciodată, dar niciodată nu am avut intenția să o rănesc. Pur și simplu eu așa am crezut că trebuie să-mi manifest sentimentele ; poate că am fost posesiv, poate chiar măgar, dar măcar ai putea admite, babe, că am încercat să te feresc de lumea de afară.

Anton : Chiar așa, nu-mi spui și mie versiunea ta despre cum ai cunoscut-o ?

Marc : Păi e simplu : ea dansa într-un bar, eu am intrat, m-am îndrăgostit pe loc de ea și chiar în acea seară am mers la ea și i-am spus că sunt îndrăgostit lulea și că ea va fi soția mea ; ea a crezut că totul este un joc ca să mă culc cu ea, dar intențiile mele erau serioase, așa că nu m-am culcat cu ea până nu am luat-o de soție (*adresându-se lui Liz*) Spune, tu, dragă, dacă greșesc cu ceva. Îți jur că nu m-am atins de ea până nu am luat-o cu tot bagajul la mine, definitiv. Aș fi vrut să merg să o cer de nevastă, dar n-aveam cui. N-are părinți cu care să poți vorbi. Nici eu n-am. Aveam un punct comun deja : eram doi orfani (*pauză*).

Anton : Pare că ceea ce spui e din inimă și că tu i-ai oferit iubirea așa cum ai crezut tu că trebuie iubită o femeie. Din ceea ce ai spus pare că pentru tine este important a oferi femeii alese protecție față de pericolele din lume, bani și alte resurse.

Marc (*întrerupându-l*) Exact. Dacă nu o luam din mediul ăla, era acum probabil într-un bordel și zăcea drogată într-un colț. Vezi, tu ai înțeles cu adevărat că ceea ce am făcut se cheamă salvare și nu sechestrare. Departe de a o ține într-o colivie cum zice terapeutul ei nebun, am ținut-o în casa asta mare, plină de resurse, cum ai spus tu, cu totul la dispoziție și nicio zi, dar nicio zi nu i-am cerut să muncească ; nici măcar să pregătească masa, înțelegi ? A avut servitori, menajere, timp să facă ce a vrut sufletele ei ? Și ea ce a făcut cu toate ? S-a căcat pe ele, asta a făcut. Și pentru că nu era suficient, ca să fie tacâmul complet acum se și pișă (*uitându-se la Liz*) : pe mine. Asta e răsplata ei pentru toți anii în care eu m-am străduit să țin familia asta unită. (*adresându-se lui Liz*) Crezi că nu am avut ocazii să o iau și eu razna ?Oho...a trebuit să negociez la rândul meu cu fel de fel de oameni ; ea habar nu are ce înseamnă să stai să negociezi o afacere, în avion , de exemplu, cu unul de-i put picioarele și se îmbată cu sticla pe care a strecurat-o în avion, să stai să-l calmezi apoi cu stewardesa timp de 3 ore până la aterizare și apoi să stai închis ca ultimul criminal și ridicat de poliția de frontieră pentru complicitate. Nu știe, Anton, pentru că eu am protejat-o de lucrurile astea urâte, înțelegi, de oamenii cu adevărat murdari ai lumii aștia, așa cum vreau acum să protejiez făptura aia mică, tot ce pericolele lumii ăsteia ; pentru că eu am crescut printre ele ; pentru că eu sunt un supraviețuitor, nu un protejat. Și ce îmi oferă scumpa mea soție la schimb ? Incoerență...da, ăsta e cuvântul ; e incoerentă în afirmații, în gesturi, în hotărâri. M-a amenințat că pleacă de o sută de ori : trebuia să o facă înainte să se hotărască să rămână gravidă cu mine. I-am spus și i-o repet. Nu poate pleca fără să știu dacă e sau nu gravidă cu copilul meu. Am dreptul măcar la un moment de sinceritate după atâtea minciuni și infidelități. Știi, stau acum și mă întreb care dracu alt bărbat ar fi tolerat atâtea de la ea ? Crize de nervi, de beție, de ...orice o apucă pe moment. Până acum a tot urlat, atâtea ani ; acum, când e momentul să vorbească, să spună și ea ceva sincer, în sfârșit, a ales să tacă. Bad timing, Liz, bad. Nu-l pot tolera, e chin...(dă să plângă)

Liz (*adresându-se lui Anton*) E teatru, să nu-l crezi, așa face, e bipolar, plânge ca un copil până obține ce vrea de la tine și apoi sare la gâtul tău să te omoare. De asta nu-ți spune : de câte ori ma oprit brutal de pe scări când am vrut să-l părăsesc ; de câte ori m-a jignit, m-a făcut curvă, bețivă. El este cel care distruge tot ce întâlnește în cale ; acum vrea să distrugă și singura faptură nevinovată pe lume : copilul nostru, facându-i amniocenteză. Îți dai seama, sa-i bage un ac în burtă și să-l înțepe, ca pe animalele pe care vrei să le însemnezi. Este un montru, asta e și o să moară singur, asemenea animalelor. Indiferent ce îi spui, ele face tot ca el ; uite, dacă îi spun acum că nu sunt gravidă, el vrea să ma piș pe un băț în fața lui, eventual și a ta, să vadă el, pentru că sunt o mincinoasă, nu ? Dacă îi spun că sunt gravidă, dar nu cu el, vrea să știe al cui este ca să meargă să să-i spargă capul că s-a atins de proprietate lui, nu ? Dacă îi spun că sunt gravidă și că este al lui, vine și se prăbușește lângă pat ca un mieluleș și mă imploră să îl iert, înțelegi ?

Anton : Și ce ar face un om normal într-o astfel de situație, după părerea ta ?

Liz : Simplu, să reacționeze la fel indiferent de răspunsul meu. Zice să m-a iubit, îl cred. Așa a înțeles el iubirea, n-am ce comenta, accept. Nu înțeleg și am multe de comentat la acest aspect, dar accept. Să accepte și el că vreau să plec fără să-i adresez niciun cuvânt, fără să lămuresc niciun aspect, să accepte că nu mă mai întorc niciodată și punct.

Anton : Ce crezi că te împiedică să fii sinceră și cu el acum, nu doar cu tine ?

Liz : Vreau să vadă cum este să te torturezi așteptând la nesfârșit ceva...așa cum am așteptat eu zile și nopți să se întoarcă de la muncă, să luăm cina ca doi soți normali, să vadă cum este să aștepti ceva și să nu primești, tortura asta, da...așa cum este, vreau să o simtă, cum am simțit-o eu cu fiecare particică din corpul meu. Să mă lase să plec și să decid eu de data asta când să-i dau un răspund. Poate să aleg să-i scriu o scrisoare după nouă luni sau mai devreme...nu știu.

Anton : Dacă înțeleg bine, ai vrea, măcar pentru o perioada scurtă de timp, să schimbați rolurile de putere. Eu înțeleg nevoia ta, dar nu crezi că mai important este să o înțeleagă și Marc ?

Liz : O, nu, nu mă interesează să înțeleagă, vreau doar să accepte, să înghită gălușca asta, cum am înghițit eu în tot acești ani golul asta imens pe care plecările lui l-au lăsat. Credea ca dacă vine cu nu știu ce parfum și nu știu ce inel asta o să compenseze totul ? Un inel de colecție, Anton, nu poate să compenseze atâția ani de singurătate. Da, știu, acum o să-ți arate poze din câte excursii m-a dus și în câte țări m-a plimbat ? Să o facă, le-am revăzut și eu chiar ieri și știi ce ? În toate pozele el este împreună cu partenerii de afaceri și eu cu femeile lor. Normal, o să continue, așa sunt afacerile, femeile socializează cu soțiile partenerilor. Dar nu există nicio o poză, nici măcar una, cu noi doi. Noi doi, îmbrățișați, neîmbrățișati, triști, veseli, nu contează, o poză cu oi doi. Și știi de ce ? Pentru că noi niciodată nu am petrecut timp doar noi doi cu excepția momentelor când făceam sex, capisci ? Sex în trei n-am făcut, recunosc. Acestea au fost cele mai frumoase momente ale meu cu soțul meu care, de ce să nu recunosc, mi-au plăcut maxim. Infidelă, da, am fost, dar nu am fost o curvă, de plăcere m-am culcat doar cu el ; cu restul am făcut-o pentru că aveam nevoie să nu mai mă simt singură, pentru că eram beată, pentru ca să nu încerc din nou să mă sinucid ;

întotdeauna sexul mi s-a părut cea mai bună alternativă la sinucidere. Te transpui într-o altă lume, numai că ai avantajul de a reveni tot pe lumea asta.

(în tot acest timp Marc caută printre fotografiile din albume o poză doar cu ei) Anton

: Ce simți acum față de soțul tău, Liz?

(Liz tace, Anton continuă) Să zicem că Marc te lasă să pleci chiar acum pe ușă. Fără răspunsul pe care crede că ești datoră să i-l dai. Care este primul lucru pe care îl vei face ?

Liz : O să intru în primul pub pe care îl întâlnesc.

(Marc o întrerupe, dar continuă să caute printre fotografii)

Marc : Și se îmbată. Tipic pentru Liz. Puteam să îți răspund eu la întrebarea asta.

(Liz continuă) Și am să încep să-i scriu o scrisoare lui Marc. În felul ăsta, o să-i pot spune tot ce am de spus fără ca el să mă mai întrerupă.

Anton : Și în scrisoarea asta o să-i scrii și răspunsul la întrebările lui ?

Liz : O, da. Tot ce vrea să știe. Doar că vreau să îi ofer răspunsul în felul meu. Vreau să mă simt liberă să dau atunci când vreau eu. Să mă pot uita în jur și să simt că mă pot ridica de pe scaun când am terminat de scris și pot pleca mai departe.

Marc : De unde o să știu eu că ceea ce îmi scrii este adevărat ? Anton, dacă îmi scrie după două ore de băut...

Anton : Ai putea să-ți dai seama după forma scrisului, nu ? Dacă e tremurat...

Bănuiesc că la asta te-aș putea ajuta și eu dacă Liz e de acord să citim scrisoarea împreună (Liz aprobă din cap) la următoarea ședință. Marc, ce zici ce propunerea lui Liz ? Cum ți se pare ?

Marc : Mi se pare tare greu să nu merg la Grizzy, primul pub de lângă noi , să verific că asta va face. Nu am încredere pur și simplu. Asta e.

Anton : Bănuiesc că va trebui să tolerezi această incertitudine și să accepți că pentru moment atât îți poate da Liz.

Marc : Correction, Anton : atâta vrea Liz să îmi dea.

Anton : Atâta vrea Liz să îți dea.

Marc : Măcar să-mi dea acces la aplicație s-o urmăresc dacă face ceea ce spune că face.

(Liz refuză din cap) Ce fel de libertate mai am dacă sunt în continuare urmărită la fiecare pas ?

E suficient să dea un telefon și mă aduce înapoi.

Marc : Ok . Să fie azi despre acceptare, deci. Dar măcar sa-mi scrie azi. Să se țină de cuvânt.

Liz : O să o încep azi. De trimis o să o trimit când o să o termin. De fapt, îi pot arăta o dovadă că deja o începusem mai demult. *(se uită în telefon)* O să-i trimit începutul după ce ies din casă cu promisiunea că nu mă va urmări și va aștepta să-i scriu.

Anton : Ce zici, Marc, de propunerea lui Liz ?

(Marc merge și deschide ușa. Liz își ia valiza de sub pat și părăsește scena fără să-l privească : Se oprește în dreptul camerei, îl privește pe Anton)

Liz : Multumesc ! *(părăsește scena)*

Marc *(verificând telefonul)* Să vedem...crezi că trimite ceva ?

Anton : Măcar așteaptă să ajungă afară. Ai auzit-o, pentru ea libertate înseamnă afară. Sunt sigur că de îndată ce va respira aerul de afară, își va aduce aminte de promisiune. *(se aude semnal de mesaj)*

Marc : Ai dreptate. Mi-a trimis, cu atașament și mesajul : Citește mâine, te rog !

(se uită mirat spre cameră)

Anton : Ei bine, până acum premisele sunt bune. Poate ar fi bine să nu le strici. Ce ar însemna pentru tine să faci o dată și ca ea ? Ce mi-e azi, ce mi-e mâine. Până acum s-a ținut de cuvânt.

Marc tace.

Știi, mă gândesc că exercițiul ăsta ar răbdării ar însemna pentru tine să alegi să faci unele lucruri altfel decât le-ai făcut până acum. Pe linia logică mergând, Marc, dacă ai încercat ceva și nu a mers, e logic să schimbi cu altceva, nu ?

(Marc îl întrerupe vadit nervos) Mama mă-sii de viață !Fuck !Fuck !Fuck !

Anton : E, bag de seamă că deja faci progrese! Până la urmă trebuie să-ți vezi scopul ; iar la tine întodeauna scopul scuză mijloacele. Ce mai contează dacă afli adevărul mâine sau azi, dacă tu adevărul îl cauți, nu ?

Marc : Și tu crezi că o sa-mi spună ceea ce vreau să aflu ?

Anton : La cum au mers lucrurile azi, ai toate șansele. *(pauză)* Am o curiozitate. Ai găsit sau nu vreo poză doar cu voi doi în tot ce ai căutat ?

Marc : Nu, din păcate nu.

Liz : Deci există cel puțin un lucru despre care am văzut azi că este adevărat. Liz a afirmat ceva ce nu poate fi contrazis, ba, mai mult, este probat de fapte. Pe de altă parte, faptul că a căutat între poze acel tip de intimitate mie cel puțin îmi arată că o preocupă relația voastră, nu ?

Marc : Aș vrea să încheiem pentru astăzi. Mă simt tare confuz...ca și cum tu și Liz ați complotat să se ajungă aici, ca și cum ar fi fost o înscenare.

Anton : Înainte să încheiem, aș vrea să remarc și să îți mulțumesc pentru deschidere, pentru faptul că pentru prima oară în ședința de azi ai vorbit despre cum te simți.

Marc : Deci tu sigur nu o știai pe Liz înainte de ședința de azi ?

Anton : Nu, Marc. Dar mă bucur că am putut vorbi cu amândoi. Am să aștept, ca semn al încrederii pe care sper să continui să o ai în mine, să dai tu un semn pentru a programa a doua ședință dacă vă doriți.

Marc : Ți se pare că mai există un doi care poată hotărî ? Sunt singur, Anton, și după ce închid cu tine, voi fi și mai singur...(închide laptopul) și mai beat (își toarnă un alt pahar de whisky).

SCENA IV

(Vera este în același salon, dar mai aranjată puțin și rujată)

Vera : George, știam că ai să vii. Nici nu știi cât mă bucur să te revăd. Am știri proaspete și un articol nou, nouș la cald. Ți-l citesc și dacă ești ok îl publicăm cu numele tău. Știu că nu mai vor să audă de mine. Dar am o știre de ultimă oră de la o sursă sigură. Vreau să mă asculți până la capăt. Se lucrează la un vaccin anti Covid -19. Vor nu doar să ne carantineză, ci și să ne distrugă, George. Spitalele or să fie primele vaccinate, și cei din ele, desigur vor fi vaccinați obligatoriu.

George : Vera, calmeaza-te ! Nu poate fi vorba de așa ceva. Un vaccin nu poate fi pus pe piață așa, de pe o zi pe alta. E nevoie de timp de testare, ani poate. Mai bine spune-mi cum ești. Te tratează bine ? Îți lipsește ceva ? Uite, eu ți-am mai adus ultimele știri, concurența...(îi înmânează niște ziare și reviste) și ceva să-ți mai abați gândul de la ce se întâmplă afară.

Vera (*vizibil iritată*) : Nu vreau să-mi abat gândul de la ce se întâmplă afară. Am scris deja două articole și vreau să le public. Pandemia de coronavirus este o mascaradă, pentru a distra atenția de la adevăratele probleme ale omenirii. Este vorba despre „oculta mondială” care pune la cale un plan secret. Planul, în sine este să reducă populația și să ne extermineze folosindu-se de acest virus. Coronavirusul care cauzează Covid-19 este posibil să nu fi apărut în China, conform sursei mele

de la NBC, care cunoaște un cercetător al Organizației Mondiale a Sănătății, care a admis că există mai multe ipoteze privind originea pandemiei.

Profesorul Marc Watson, care a făcut parte din echipa OMS ce a investigat în China, în ultima lună, originea pandemiei de Covid-19, a spus că trecerea virusului de la animal la om e posibil să fi avut loc în afara granițelor țării.

El a declarat că pandemia a pornit, cel mai probabil, cu o infecție într-un „rezervor animal” ce a fost apoi transmisă oamenilor printr-o „gază intermediară”.

Întrebat de jurnalistul Andrew Marr dacă este sigur că acest nou coronavirus a apărut în China, profesorul Watson, care a fost adjunctul ministrului britanic al Sănătății până în 2017, a spus „nu”.

El a mai spus că autoritățile chineze au pus la dispoziția echipei Organizației Mondiale a Sănătății multe informații și că acuzațiile apărute recent cu privire la refuzul de a oferi datele despre primii pacienți diagnosticați cu Covid-19 „nu caracterizează misiunea ca întreg”.

Săptămâna aceasta, echipa internațională a OMS care a efectuat ancheta în Wuhan timp de patru săptămâni a transmis că animalul aflat la originea noului coronavirus „nu a fost identificat încă” și că nu a găsit indicii cu privire la prezența SARS-CoV-2 în oraș înainte de decembrie 2019.

Un rezumat al anchetei va fi disponibil cel mai devreme săptămâna viitoare, a anunțat vineri OMANTON Vezi, George, suntem trași pe sfoară și trebuie să acționăm înainte să murim toți, păcăliți de ceva de în realitate ca entitate nu există. George, trebuie să mă ajuți să scap de aici ca să pot comunica lumii adevărul. Tu mă crezi, George, nu?

George: Da, Vera, eu te cred, cred că tot ce spui și crezi că este adevărat. Dar ca orice jurnalist care se respectă știi că tot ceea ce afirmi trebuie dovedit cumva; nu este suficient să mergem pe sursele noastre. Ascultă-mă bine. Dacă tot veni vorbe de a crede: tu crezi în mine? Tu crezi în faptul că îți vreau binele? Uită-te mai mine, vera când îți vorbesc!

(Vera evită să-l privească) Vera, chiar dacă versiunea ta este adevărată, nimeni nu îți va publica nimic deocamdată pentru că vorbim de o femeie internată ; acum e secundar faptul că ești jurnalistă, ok? Trebuie să înțelegi că nimeni nu va accepta să publice articolul unie jurnaliste care e internată pentru psihoză maniaco-depresivă. Toți vor spune că ești în faza maniacală a bolii, ok? Toate ziarele locale vor spune diagnosticul tău pentru a se disculpa în cazul în care mergi și publici pe cont propriu, pricepi? Asta vrei să se scrie despre tine? Ai ținut atâția ani boala asta ascunsă, ai dus-o pe picioare, ai un job stabil într-o lume tulburată de incertitudini și tu asta vrei acum? Să dai cu piciorul la tot?

Vera: În primul rând se cheamă tulburare bipolară și în al doilea rând țin boala sub control, ok? Sunt aici, da? iau medicamente, da? Sunt compliantă, fac ce zic ei, dar nu la infinit, pricepi? Am ceva de spus lumii și o să o fac, ok?

George : Vera, tot ce se prezintă din Italia este adevărat. Șeful guvernului italian Giuseppe Conte a semnat un decret, în noaptea de marți spre miercuri, ce instaurează carantina pe întreg teritoriul național începând de joi de la ora locală 22:00. Este prima țară din Europa afectată de epidemia de COVID-19 în februarie, Italia a înregistrat peste 39.000 de decese la mai mult de 750.000 de cazuri. Uite, e informație de la France Presse.

Vera: Bulsheeturi, nu e nimic adevărat.

George (citește mai departe): Conform acestui nou decret, cele 20 de regiuni ale Italiei vor fi împărțite, potrivit presei, în trei zone - verde, portocaliu și roșu - în funcție de gravitatea situației epidemiologice și în care vor fi aplicate măsuri mai mult sau mai puțin restrictive. La nivel național, va fi impusă o restricție de circulație de la 22:00 la 5:00 dimineață și nu se va putea circula în această perioadă decât din motive legate de muncă sau de sănătate ce trebuie justificate. Liceele vor trebui să treacă la educație de la distanță, iar muzeele vor fi închise. Centrele comerciale vor fi de asemenea închise în weekend sau de sărbători și transportul public nu va putea accepta mai mult de 50% din capacitatea totală a pasagerilor. Croazierele sunt de asemenea anulate de la această dată, cu excepția celor deja în curs. Ministerul Sănătății va decide cu privire la clasificarea regiunilor și posibila schimbare a culorii lor pe baza a aproximativ douăzeci de factori, printre care rata de transmitere sau de ocupare a paturilor din spitale sau în unitățile de terapie intensivă.

Regiunile roșii sunt considerate Lombardia, Piemonte, Tirolul de Sud, Valle d'Aosta și Calabria. Decretul conține atât reguli valabile pentru întreg teritoriul național Vera (*îl întrerupe*): Încetează! Am și eu ochi să citesc. Toate astea le știam înainte să vii tu azi. Există ceva ce nu știam însă până azi. Și anume că singura persoană în care mai aveam încredere deplină, singurul pentru care aș fi mutat munții din loc, pentru care aș fi plecat la capătul pământului, nu mă crede.

George: Bine, dar tocmai ți-am spus acum 2 minute că te cred. În același timp, ți-am spus că nu e important dacă te cred eu sau nu, ci cum va impacta ceea ce vei trimite pe rețea, pe Net, dacă alegi să publici aceste presupuneri ale tale.

Vera: Presupuneri, vezi? Deci nu le crezi? Crezi că aberez?

George: Vera, vrei pentru o clipă să te calmezi? Măcar 5 minute, te rog, putem conversa fără să mi reproșezi că nu te cred? Nici nu știu dacă mă mai lasă să stau cu tine 10 minute. În mod normal nici nu aveam acces aici. Știi prin câte am trecut ca să ajung azi la tine? teoretic, eu nici nu exist aici. Adică nu știe nimeni de existența mea. Am dat 100 de euro gardianului ca să nu mă treacă pe lista de triaj și să-mi deschidă ușa la pavilionul în care ești izolată? Nici nu știi cât s-au schimbat lucrurile afară. Nu doar tu ești izolată aici; toată lumea este în lockdown. Practic eu figurez acum acasă la mine, în aceeași izolare la care sunte toți condamnați pe o perioadă nedeterminată; suntem în stare de alertă. Eu am riscat totul azi ca să fiu aici cu tine. Hai să nu irosim aceste clipe, te rog!

Vera (*vădit mișcată*): Vrei să spui că ești ilegal aici? Tu, George cel corect, ai riscat să fii prins, doar ca să fii cu mine, azi, aici?

George aprobă din cap

Vera: Wauu, asta da, schimbare. Și de ce ai face tu, George, asta, pentru mine?

George: Pentru că vreau să mă asigur că ești bine, pentru că te știu de când erai mică și de atunci ți-am promis că o să îți fiu alături...știi (o ia de o parte, pe genunghii lui), pentru că atunci, în foisor, când eram doar noi doi, la 13 ani, mai știi, ți-am promis că voi fi acolo când vei avea nevoie de mine și că n-am să te las singură, ok? Mai ții minte ziua când tu ai vrut să o cari pe Maia în spate și ai alunecat și ți-ai spart și ochelarii și nasul pe scările de la foisor?

Vera aprobă și este vizibil emoționată și reintră în aceeași stare de atunci de când era copil

Atunci eram și eu acolo, dacă mai ții minte, am venit la tine și ți-am spus că nu ai sânge pe față, că e doar o zgârietură; în realitate aveai, dar nu am vrut să te sperii. Și jur că a fost singura oară în viața mea când te-am mințit, pentru că erai vizibil speriată că o să te certe maica-ta că abia îți luase ochelarii și fuseseră scumpi. Și tu tot bodogăneai printre lacrimi că o să fii certată. Și team dus la robinetul din parc și te-am ajutat să te speli și ți-am dat un șervețel. Și am stat cu tine până a venit mama ta.

Vera aprobă din cap, îi dau lacrimile.

Și când te ștergeam cu șervețelul, încercând să ascund sângele tău, îl simțeam pe al meu clocotind și mâna îmi tremura și încercam să ascund și tremurul mâinilor (*îi șterge și acum lacrimile*). Și atunci nu știam ce se întâmpla cu mine pentru că era prima oară când simțeam așa ceva în prezența ta; am crezut că eram speriat și eu și că mă îmbolnăvisem de frică de la tine că bunica mea îmi spusese că frica e contagioasă; abia apoi, în zilele următoare când ne-am reîntâlnit, în lunile, în anii care au trecut, am știu că ceea ce simțisem atunci era doar dragoste și ce bine se simțea; toată vara aceea am fost euforic...(tace)

Vera: Adevărat? Și eu cum de nu am știut?

George: Pentru că atunci nu aveai ochi pentru mine, ții minte? Erai îndrăgostită de Cristian. Eu eram doar mesagerul și confidentul tău. Eram cei mai buni prieteni și n-aș fi îndrăznit să zic ceva de frică să nu stric prietenia noastră. Ceea ce nu știai tu este că îți citeam biletele pe ascuns și îmi doream în sinea mea să vină ziua când o să simți și pentru mine ce simțeau pentru el. Doar întrezăream printre rânduri și printre lacrimi o speranță și pentru mine.

Vera: Apoi am devenit cei mai buni prieteni și cei mai buni colegi. Tu m-ai înțeles ca nimeni altul. Dar, George, îți jur că n-am gândit vreo clipă că tu ai putea simți și altceva... (își schimbă brusc atitudinea). Ia stai, tu singur nu spui lucrurile astea acum din milă? Ca să mă faci să mă simt mai bine? (se ridică brusc) *George neagă din cap.*

Vera: Ai avut atâția ani să-mi spui dacă simțeau mai mult și n-ai făcut-o. George, sunt confuză...zi sincer că nu vrei să mă sprijini cu articolul și gata, să trecem peste momentul ăsta penibil. (ășa se deschide brusc și intră o asistentă)

Asistentă: Vai, cine sunteți și de ce nu purtați mască?

Vera: D-na Bica, el este George, este prietenul meu de-o viață și nu poate purta mască pentru că are astm. Are legitimație în acest sens. Este lăsată la poartă. Eu sunt jurnalistă și el este corespondentul meu pe teren.

Asistenta se mai destinde și reia.

Asistentă: E prieten și corespondent...și cu astm?Și legitimația unde este?Trebuie să o poarte la gât.

Vera: Haideți doamna Bica, cum să o poarte la gât, ca animalele? V-am spus că este la poartă și o va ridica când va termina vizita.

Asistenta: Vizitele nu sunt permise, știți bine. Ceva nu este în regula și voi afla ce caută domnul aici (merge spre telefon, dar Vera o împiedică și-i strecoară niste bani în buzunar)

Vera: Bica, nu e nevoie să alertăm tot spitalul, nu? Până la urmă o vizită nu face rău nimănui, nu? Doar 10 minute, te rog. Uite, sunt fată bună și iau pastilele (ia pastilele).Vezi?

Asistenta: Zece minute, după care pleacă pe unde a venit fără să mă întâlnesc cu el. Am patru copii acasă și nu o să pierd eu acum locul de muncă pentru că am acceptat această complicitate (iese). Zece, nu mai mult, e clar?

Vera: Ca lumina zilei, Bica.

(cei doi rămân singuri)

George: I-ai dat 100 de euro sau n-am văzut eu bine?

Vera: O cunosc pe Bica. Orice sumă mai mică ar fi însemnat că te lua pe sus și te mai și amenda. Nu vreau să-ți fac probleme.

George (*căutându-se după alți bani*) În cazul ăsta trebuie să-ți dau alții să ai la tine. Nu știu când și dacă mai pot veni. Condițiile de control se înnăspresc.

Vera: Nu-mi trebuie bani aici, George. Am tot ce-mi trebuie, mai puțin libertate. Te rog, tu ai mai multă nevoie de ei decât mine. George, spune-mi adevărul, de ce nu vor să mai publice nimic de la mine? Știu că nu vor vrea să te lase nici pe tine...

George: În acest moment, Vera, și presa e controlată. Nu putem scrie decât ce se aprobă de suAnton Numai e ca înainte de izolare. Circula fake newsurile și se dau oamenii afară pe capete. E o nebunie afară, trebuie să mă crezi.

Vera: De la noi a fost dat afară cineva?

George ezită.

Vera: George...în afară de mine. Mi-ai spus deja data trecută că m-au concediat, ai uitat?

George: Asta vrei tu să vorbim în ultimele zece minute ale întâlnirii noastre, Vera?

Vera: (*insistă*) George...

George: Nu pot să cred. Mă frământ de ani de zile ca să-ți pot spune că simt mai mult pentru tine decât...pot spune în cuvinte și singurul lucru pe care vrei să-l știi este cine a mai fost data afară. Fine, dacă asta e singurul lucru care te frământă acum.

Vera: Nu, George, ai înțeles greșit. Nu am vrut să insinuez...

George : Ei bine, tu. Tu ai fost singura dată afară. Nimeni nu a mai fost concediat. Și acum, că am lamurit ce te preocupa, putem să încheiem aici (dă să plece, dar Vera se așează în ușă) Vera: Nu, nu accept.

George: Ce nu accepți? De ce crezi că e nevoie de acceptarea ta ca cineva să te concedieze? Nu e totul despre tine, ok? Nu trebuie nimeni să aștepte externarea ta ca să te concedieze, bine? Și apoi, nici măcar nu figurezi în concediu medical în scripte, ci pe teren. Nimeni nu știe că ești internată în afară de mine.(*dă să iasă, apoi se întorace din ușă*) E Bica pe hol. Nu pot pleca acum. Vera: Foarte bine. Bica e aliata mea azi. Nici că puteam să găsesc un mod mai bun de a te reține. George, discuția este departe de a fi încheiată. Nici nu mi-ai dat timp să procesez atâtea informații. Te-ai supărat ca un copil zău așa. În clipa asta nici pe mine nu mă interesează dacă mai am job sau nu atâta timp cât te am pe tine. Te rog, nu pleca încă.

George: Ți-am dat toate informațiile pe care le voiai, ce mai vrei mai mult?

Vera: Mi-ai dat informații, auzi. Nu, eu ți-am dat informații despre sursele mele, iar tu mi-ai dat așa, ca o palmă, nu știu cum să zic. Zău, chiar nu știu ce să zic. Nu m-am gândit niciodată că aș putea fi iubită așa...așa de mult timp vreau să zic. Oricum sunt o epavă, sunt o bipolară, cum să fiu iubită așa, și mai ales de tine? O femeie bolnavă ca mine nu poate fi iubită; că nici măcar nu știi ce iubești la ea; zău așa, George, e o glumă, dar e una bună și înțeleg dacă ai făcut-o ca să-mi ridici moralul. Ca să-mi abați gândul de la concediere. Adică, e un tertip bun.

George tace.

Vera: George, de ce taci? Zi ceva, orice.

George: Orice.

Vera: Uite, zi-mi: ce iubești tu la mine? Hai, pe bune, care parte o iubești tu? Atunci când nu mă târâsc nici până la baie să mai mă spăl pe cap și vii tu cu Jessy și o pui să mă spele sau aia când dansez pe mese și vii tu să mă iei cu un subiect fierbinte? Dar cum dracu se face, repet, cum dracu se face, că niciodată în 10 de ani când ne știm subiectul nu a fost hot? Știi? Nu mai eu știu de câte ori am vrut să fac sex cu tine și tu m-ai oprit.

George: Erai beată, țin să-ți amintesc. Nu vreau să te culci cu mine doar pentru că ai chef de sex și eu sunt la îndemână, acum ce dracu nu pricepi tu? Evident că IQul tău de 130 nu te ajută aici, nu? E simplu, Vera, nu am vrut să mă culc cu tine pentru că dacă e să fac ceva cu tine vreau să fac dragoste nu sex.

Vera: Ei, aici m-ai blocat și mai mult. Eu nu știu să fac dragoste pentru că a face dragoste după mine este ca a face mâncare; tre să știu ce fac; la bucătărie faci ...să zicem tocăniță, da, sau paste. Păi faci după o rețetă, nu? Dar știi ce vrei să faci? Păi ca să fac dragoste trebuie să știu ce dracu e aia dragoste. Cel puțin până aici e logic. Mă urmărești, da? Dar cum crezi tu că face dragoste o bipolară? Ei bine, o bipolară nu face dragoste, face doar sex. Deci tu cum mine nu poți să faci decât sex. George: Ba eu cred că poți. Uite așa, cum faci pasiune pentru câte o sursă și-l înnebunești pe omul ăla până storci tu ce vrei de la el, așa să faci și dragoste: să pui pasiune, Vera, să te implici, să simți. Uite așa, e simplu: când lumea se prăbușește, ca acum, în incertitudinea asta, cum au făcut atîția oameni pe vremuri de restriște, de război, noi să ne putem iubi. Este un lucru atât de pur și de simplu. Am stat atîția ani alături de tine și te-am iubit și te iubesc așa cum ești: bipolară. Numi strecura mie aluzii la faptul că ești incapabilă să simți. Mă doare când încerci să fugi, nu știi nici tu de ce anume.

Vera: George, George, ce mult aș vrea să te pot crede! Când sunt în depresie, mi se pare totul lipsit de sens, inclusiv faptul că aș putea iubi sau face dragoste, cum spui tu, cu cineva. Când sunt maniacală... George: Încetează o dată cu diagnosticele. Pentru mine ești femeia pe care o iubesc de o viață. Restul sunt detalii...

Vera: Ok, atunci lasă-mă măcar să încerc să-ți explic cum simt. Deci, când o dau pe manie, e totul prea mult, nu știu cum să explic sau prea puțin, la nivel de fapte; am atîta energie, dar nu știu ce să fac cu ea și încep să fac prostii. Probabil ca să te pot iubi cum ai merita, trebuie să fiu între stări, nici prea excitată, nici prea frigidă, capisci? Uite acum, de exemplu, sunt excitată, simți (*îi ia mâna și i-o pune pe sex*). Aș putea să te devorez. Crezi că numai bărbații știu să o facă în cinci minute, nu, cât mai avem noi la dispoziție. Ce zici, te bagi? Mai bine zis, o bagi?

George (*se retrage*): Nu, multumesc, aștept să fii bine. N-am făcut-o cât ai fost beată, la tine acasă și o fac în spital, imediat ce ți-ai luat medicamentele?

Vera: Păi asta e bine, că dacă le-am luat înseamnă că nu mai sunt nici prea fierbinte, nici prea moale, sunt, așa, căldicică (*încearcă iar să-l seducă*), numai bună. Deci sunt exact cum vrei tu.

Uite, o facem așa, pe articolele astea care nu vor fi publicate pentru că eu nu mai am rubrică, nu mai am job, le punem măcar jos să folosească drept altar, jertfă (*începe să întindă foile pe jos*), în numele creației. O facem așa, printre rânduri...(George se apleacă și el deasupra ziarelor, urmându-i Verei gesturile, la început cu reticență, apoi ușor cedează avansurilor ei), printre visuri spulberate...Hai, George, fii măcar o dată spontan, te rog; lasă măcar un vis să se împlinească. Mai bine decât acum nu am să fiu niciodată, crede-mă.(*începe să-l sărute*).Imaginează-ți că suntem în război, cum ai spus tu și asta e frontul (*continuă să-l sărute*) și în loc de obuze avem rânduri de cuvinte, râuri, unele scrise, altele gândite, altele simțite... *George se apleacă, începe să o sărute cu patimă și se lasă sedus de Vera. Scena se încheie cu cei doi iubindu-se printre hârtii.*

SCENA V

(Judecătoarea Crina Măgureanu și terapeutul Anton în cabinetul acestuia la o ședință de terapie)

Crina: Îți multumesc că ai acceptat să mă primești din nou la tine acasă.

Anton: Mă rog, suntem în cabinet, care se întâmplă să fie o anexă a casei mele, dar mă bucur că te simți suficient de confortabil.

Crina: În fine, voiam să zic că apreciez că ți-ai riscat diploma să mă primești pe mine; știu că e un favor și că nu acorzi consultații decât online acum, cu izolarea, dar știi, mie mi-e tare frică să nu fiu urmărită, să îmi fie înregistrate convorbirile astea; nimic nu mai e sigur, acum, cu tehnologia asta. Noi, judecătorii, suntem mereu urmăriți, telefoanele sunt înregistrate, înțelegi tu.

Anton: Înțeleg.

Crina: Voiam să-și spun că după ultima noastră ședință am avut o stare foarte bună, că nu mai sunt în stare de șoc, adică cred că meriți dublu tariful ședinței trecute și chiar și-am plătit dublu. Nu știu dacă ți-au intrat banii în cont. Dar dacă ai văzut, am vrut să știi că nu e o greșeală. Chiar m-a ajutat mult.

Anton: Am observat și acum că ai deschis subiectul, vreau să-ți cer permisiunea să discutăm această chestiune.

Crina: Păi ce mai e de discutat? Ți-am spus, eu așa consider și aș vrea să o lăsăm așa.

Anton: Deși apreciez gestul și mă bucur să știu că ședința a fost utilă, mă tem că răspunsul meu este diferit. Aș vrea să înțelegi că tariful fiecărei ședințe este neschimbat și să considerăm plata ca incluzând și ședința de astăzi. Am făcut deja chitanța și factura pentru ambele ședințe (*îi înmânează documentele*)

Crina: Mă rog, dacă așa vrei, nu o să-ți cer doar să încalci și alte principii, nu? (*zâmbind complice*)
Apropos, mai ai făcut astfel de favoruri și altor clienți sau pacienți? Chiar așa, ce sunt la voi?
Pacienți sau clienți?

Anton: Eu le numesc persoane, oameni, nu le spun nici așa, nici așa.

Crina: Ei, dar sunt sigură că atunci când vorbiți între voi le spuneți cumva. Pacientul X a ridicat nu știu ce problemă, pacienta Y are nu știu ce diagnostic. Mda, noi dăm sentințe, voi diagnostice și tratament, nu?

Anton: Sunt curios, tu dacă ai vorbi despre tine în ce termeni ți-ar plăcea să vorbești? Ți-ai pune un diagnostic?

Crina: Da, cu siguranță mi-ar plăcea să pot fi precisă și să merg într-o direcție. Mie una nu-mi sună bine niciuna dintre denumirile astea. Oricum nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Pare tare greu...să gestionezi astfel de crize. Bănuiesc că oameni vin la tine când sunt în crize, ca mine, nu?

Anton: Sau în diferite faze ale lor. Crezi că ar fi ok să ne întoarcem la tine și la cum te simți astăzi? Dacă s-a întâmplat ceva de când nu ne-am văzut?

Crina: Nu, totul este super ok acum. Am dat uitării întâmplarea. Total. Ca și cum nu ar fi fost.

Terapeut: Ca și cum nu ar fi fost... Crina: Da, mi-am reluat activitatea, am motivat cumva absența mea la tribunal, am rezolvat, adică. Ți-am zis că mi-am zugrăvit pereții? Da, am simțit nevoia să dau un restart și acolo, să schimb mirosul. Îmi părea că miroase a el...ba chiar l-am visat într-o noapte. (*tace*) Se făcea că de dincolo de ușă înviase și devenea gigantic și mai puternic și a trecut prin ușă și s-a reîntors în sufragerie și mi-a spus, de data asta cu o voce blândă: Sunt tot eu, deși nu mai exist fizic. Și când am vrut să mă apropiu de el, a dispărut.

Anton: Nu te-a mișcat în niciun fel faptul că l-ai visat?

Crina: O, ba da, m-am trezit transpirată, am baut apă, m-am culcat la loc. M-am trezit dimineață și am luat-o din loc. Dar am zis sa-ți zic.

Anton: Hmm...

Crina: Cu cât trec mai repede peste toată întâmplarea asta oribilă, cu atât mai bine.

Anton: Deci tot ce vrei este să te reîntorci la viața de dinainte de întâmplare. În regula, atunci ce ai nevoie de la mine? Se pare că te descurci minunat să-ți vezi de viață în continuare.

Crina: Păi, cred că în primul rând am vrut să-ți multumesc personal pentru că m-ai ajutat să trec peste un moment greu. Și, știi, mă gândeam, că, de fapt, este prima oară în viața mea când nu reușesc să trec peste un obstacol singură.

Anton: Obstacol? Crina: Da, să manageriez o situație singură. Adică o stare de șoc, de urgență, nu știu cum să-i zic. De obicei, nu apelez la nimeni. Sunt singură de mai bine de 45 de ani și mi-a fost bine așa. Încă îmi este bine. Știu că poate sună egoist, dar nu vreau să am o relație, nu vreau să am copii, nu vreau să-mi întemeiez o familie. Probabil că este singurul aspect în care mi-am dezamăgit părinții; au murit cu grija asta, că nu-mi va alina nimeni singurătatea la bătrânețe. Dar, în mod ciudat, în privința asta nu gândesc la ei. I-am respectat foarte mult, ei înșiși au fost intelectuali respectați în comunitate, dar era pe modă veche, tradiționaliști. Un om e la casa lui dacă are soț, soție, job și copii și casă...e ciudat că nu-mi doresc toate lucrurile astea?

Anton: Ciudat față de cine sau de ce?

Crina: Nu știu, mereu mă întreb dacă prietenii cu care mai ies, cei mai mulți colegi, în câte o seară, nu mă judecă pentru că sunt diferită de ei. Adică, eu sunt singura din grupul nostru de judecători care nu e necăsătorită. Toți se vaită de faptul că nu au timp pentru familie, că își neglijează copiii. Eu am o pisică doar, pe care nu o neglijez.

Anton: Dar probabil că la un moment dat în viața ta ți-ai pus și tu astfel de întrebări. Crina: Da, a fost un moment, dar nu am cunoscut niciodată o criză existențială, cum o numiți voi.

Adică să simt că n-am bifat și chestia asta. Am avut ocazii, dar pur și simplu căsătoria nu este de mine. Trecea o vreme de conviețuire cu persoana respectivă, după care începea să mă scoată din sărite; nu știu, anumite tabieturi ale lui, uneori și simpla prezență lângă mine nu o mai suportam. Deși, dacă judeci la rece nu aveam ce să le reproșez niciunui.

Anton: Ce înseamnă pentru tine dacă judeci la rece?

Crina: Nu știu, obiectiv, din afară, habar n-am. Adică pentru mine întodeauna a venit un moment în care preferam să-i dau eu afară din casă înainte ca lucrurile să devină și mai rele. (pauză) Și după, nu aveam niciun regret. Asta mă întrebam dacă e ok sau nu. Adică mă simțeam de fiecare dată mai bine, nu mai rău, cum aud că se simt oamenii după despărțiri.

Anton: Hmm...să zicem că asta ar fi ultima ședință a noastră; cum ești cu faptul că s-a terminat? Și relația terapeutică e tot o relație între doi oameni...

Crina: Nu știu, nu am privit niciodată lucrurile așa, deși ne știm de câți ani, de doi, dacă nu mă înșel? Anton: (*aprobă*) În care nu ai lipsit aproape de la nicio ședință. Vezi tu, eu, de obicei, la ultima sau penultima ședință cer feedback legat de terapie. Ar fi ok pentru tine să facem asta și cu tine? Crina: Stai puțin, dar cine a stabilit că ar fi ultima ședință? De unde și până unde? Am crezut că vorbim ipotetic, nu?

Anton: Ipotetic vorbind, da, dacă tu nu ai mai avea nevoie de ajutorul meu și ai vrea să te întorci la viața ta, fără ca eu să mai fac parte din ea, cum ar fi asta pentru tine?

Ai vorbit despre celelalte relații...

Crina (*îl întrerupe pe vădit enervată*): Stai puțin, eu vorbeam despre relații cu bărbați, despre cuplu sau, mă rog, posibil relație de cuplu, cu tine este altceva. Am semnat un contract și sunt într-un proces terapeutic. Nu e același lucru. Nu avem o relație romantică. Nu am fost niciodată îndrăgostită de tine și nici tu de mine. Nu, nu, chiar o dai în bară aici. (*continuă să fie iritată*) Trebuie să-mi explici mai mult. De ce aduci asta în discuție și unde vrei să ajungi? Adică ai un scop în toată treaba asta sau vrei doar să mă scoți din sărite, ca de obicei? Anton: Observ că ești iritată de direcția în care alunecă discuția. Și dacă te-aș scoate din sărite... Sau, mai bine spus, din control?

Crina: Iar aduci în discuție treaba cu freek control. Am stabilit cred, în urmă cu mulți ani, că așa sunt și așa vreau să rămân, ok? Și că singurele lucruri pentru care apelez la tine sunt cele care scapă controlului meu? Ce dracu mai vrei mai mult? Da, asta a fost o situația groaznică, ai fost acolo când am avut nevoie și acum vreau să mă întorc la ce aveam înainte, bine? Și n-am nevoie să disec tot căcatul ăsta. Un dement mi-a pătruns în locuință, m-a sechestrat, m-am apărut și l-am dat afară. Am vrut să plâng, am încercat de vreo două ori și nu mi-a ieșit. Sincer, nu știu ce vrei de la mine.

Anton: Cred că mai potrivit ar fi să reiau întrebarea: ce vrei tu de la mine astăzi?

Crina: Nu știu, poate că am venit doar din obișnuință, din conștiinciozitate, poate că nici nu mai am nevoie de tine, la urma urmei. De fiecare dată îmi programez ședințele la 7 dimineața pentru ca să plec de aici fresh și de cele mai multe ori așa și este și am o zi excelentă. Mă tog, cu excepția ședințelor când mă scoți din sărite, ca azi. O pasezi rău spre mine și chiar nu înțeleg ce se întâmplă.

Anton: Ce altceva te aștepti să se întâmple în momente ca acestea când ești defensivă? Săptămâna trecută am avut ceva conștientizări și mă gândeam că poate ar fi un moment prielnic să avansăm cu...

Crina: Să avansăm? Adică, ce vrei să spui? Că 2 ani am bătut pasul pe loc?

Anton tace.

Crina: Te-am întrebat ceva.

Anton continuă să tacă.

Crina: Deci din nou schema cu tăcerea. Nu că azi este chiar o zi oribilă din toate punctele de vedere. Nu ajungem nicăieri așa, să știi.

Anton tace.

Crina: Săptămâna trecută, nici nu-mi amintesc bine ce a fost săptămâna trecută. Eram speriată, în stare de șoc, n-am făcut terapie. M-ai ajutat să mă calmez, atâta tot.

Anton: Deci nu-ți amintești că ai plâns?

Crina: Hai că asta le întrece pe toate. Tocmai ți-am spus că nu pot plânge. Anton, ce se întâmplă cu tine astăzi? N-ai dormit bine aseară? Ești mahmur? Nu te recunosc, zău.

Anton: Din contră, am dormit buștean pentru că am luat un somnifer. Dar te asigur că asta nu-mi afectează judecata astăzi. Îmi amintesc că data trecută ai povestit o întâmplare din copilăria ta în care părinții te-au obligat să stai pe un scaun la poartă o după-amiază întreagă.

Crina: Aaaa. Asta. Ba da, îmi amintesc, cum să nu. Dar nu-mi amintesc să fi plâns. Anton, ești sigur că nu încurci ședințele?

Anton aprobă.

Anton: A fost mai mult decât plâns. A fost o descărcare emoțională puternică. E ciudat însă cum mintea ta a ales să o uite atât de repede.

Crina: Sau nu, având în vedere faptul că la noi în familie astfel de descărcări nu existau. Ori de câte ori mama mă surprindea plângând, îmi spunea să încetez că o să mă doară capul.

Anton: Și încetai?

Crina: Imediat.

Anton: După ședința trecută te-a durut capul?

Crina: Nuu. Ar fi trebuit?

Anton: Mă gândeam doar că ar fi un prilej bun să constăți că deși ai plâns nu te-a durut capul.

Crina: Și asta m-ar ajuta la...?

Anton: La a infirma o credință irațională a mamei tale conform căreia dacă plângi te doare capul?

Crina: Oricum, n-am avut alte prilejuri să o verific pentru că ți-am spus că nu plâng. Dar acum că mi-ai amintit, da, m-am simțit foarte eliberată după ședința trecută. Și da, e ciudat cum de mintea mea a ales să uite imediat eliberarea asta. Ca și cum m-aș fi comutat din nou pe modul automat și asta a fost așa, ca o călătorie scurtă și nu-mi permit prea mult să stau acolo.

Anton: În emoție, adică. Deși ai trăit atâtea emoții negative puternice în ultimul timp, te-ai grabit să te întorci la viața ta dinainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Știi, și animalele, când au o luptă care le consumă energie, își alocă apoi timp pentru ca organismul să se refacă.

Crina: Da, emoțiile sunt ceva de care am fugit mereu, un fel de cutia Pandorei. Cumva am trăit numai în cap. După cum vezi, mi-am ales o profesie care e axată tot pe judecată. Și, da, deși numi place să-ți dau dreptate, devin defensivă când cineva pătrunde în cutia asta.

Anton: Mai degrabă aş spune că ating o coardă sensibilă, și trimit un ecou la tine și tu mi-l întorci înapoi cu o forță incredibilă, înainte să ajungă la tine. Emoțiile, Crina, pozitive sau negative, nu sunt periculoase în sine, chiar dacă mintea ta a fost învățată să le respingă. Ele sunt niște unelte pe care le putem folosi în favoarea sau în defavoarea noastră. De exemplu, furia pe care ai reușit data trecută să o legi de un moment al vieții tale, ei bine, ți-a arătat că orice acțiune a ta are o bază sau, dacă vrei, o explicație emoțională. Ți-a fost mai ușor să înțelegi și să te ierți pentru o faptă pe care, altfel, o considerai condamnabilă.

Crina: Și acum o consider la fel. Am mințit când am spus că nu m-am mai gândit la el. Da fapt, m-am interesat de el și l-am și căutat. E bine, trăiește acum cu nepoții, adică ăia toți de care mi-a vorbit. Am lăsat la primărie o sumă pentru ei ca să pară că e ajutor social. Nu vreau să știe că e de la mine. De fapt, am împărțit cei 10 000 de euro în tranșe și am întocmit un document prin care vor primi o alocație lunară.

Anton: O donație, adică? Ai mers acolo de curând și nu ți s-a părut relevant să aduci în discuție și nici să spui cum a fost asta pentru tine?

Crina: Da. Nu știu de ce ți-am ascuns. Adică nu mi s-a părut că are vreo importanță pentru ședință să aduc în discuție decât faptul că l-am visat. Restul mi s-a părut firesc. Oricum, banii ăia nu aveau o destinație anume. Adică îi strânsesem acolo...nu știu pentru ce. (tace)

Anton: Și s-a schimbat ceva acum, după ce ai făcut asta?

Crina: Da, nu știu. Probabil că ceva s-a schimbat. Uite, de exemplu, duminca asta a fost prima în care am pus piciorul într-o biserică. Am fost la biserică, da. Nici asta nu mi s-a părut important să-ți menționez. Mi se pare ceva intim.

Anton: Și terapia nu e ceva intim? Adică tu timp de 2 ani ai adus la terapie lucruri mai puțin intime?

Crina: Deci tu azi chiar ai ceva cu mine, vrei să mă scoți din fire.

Anton: Întrebarea este dacă te lași tu...scoasă din fire. Adică din firea lucrurilor așa cum s-au prezentat timp de 2 ani. Știi, Crina, eu cred că data trecută s-a produs în tine o schimbare pe care nu am văzut-o în acești 2 ani.

Crina: În afară de faptul că am plâns, vrei să zici?

Anton: În afară de faptul că ai plâns, da. Ai reușit să întri în conexiune cu copilul tău interior și să-i oferi alinare. Ai reșit să simți umilința și rușinea pe care fetița de atunci le-a resimțit și asta nu mi se pare puțin lucru. După cum nu mi se pare puțin lucru faptul că ulterior ședinței, ai mers la o familie nevoiașă și le-ai oferit o sumă consistentă care să le asigure traiul pe următorii 2 ani cel puțin. Și mă gândesc că e posibil ca toate lucrurile astea să fie conectate între ele într-un mod care poate scăpa controlului conștient, știi...

Crina: Mda, posibil...Cumva, după ce am reușit să reintru în casă, primul lucru a fost să iau banii și să merg să mă interesez de ei. Și apoi m-am reîntors în casă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Adică nu m-am mai simțit speriată. Am reușit să dorm în casa mea. Acum, că aduci în discuție, probabil că așa trebuia să se întâmple, știu eu. Ca eu, care nu am și nu voi avea copii, să pot ajuta copiii altora. La urma urmei, am fost un copil privilegiat de soartă: singură la părinți, cu alt start în viață decât bieții copilași. Poate că așa trebuiau să se întâmple lucrurile, ca să fiu recunoscătoare. De când mă știu, am fost nemulțumită de câte ceva. Niciun bărbat n-a fost la înălțimea așteptărilor mele, la fiecare am găsit câte un defect, pe colegi îi critic în continuu, pe tine, la fel; și, da, și legat de el, primul gând a fost să-l târăsc prin închisoare, să-l umilesc; nu a fost suficient că l-am bătut; probabil că ai dreptate, ceva s-a schimbat la mine, pentru că m-am surprins acționând exact invers decât aș fi acționat înainte de atac. (tace) Poate n-a fost un atac, poate a fost o lecție pe care trebuie să mi-o însușesc. Ca și cum Dumnezeu a ajuns cu mine la pagina lecției despre umilință și îmi dă să citesc, dar nu așa, oricum, ci printre rânduri, despre faptul că sunt, în esență, o ființă egoistă și atotpedepsitoare. Știi, m-am tot gândit și mi-au răsunat, de fapt, cuvintele lui în gând, că am dat o pedeapsă prea dură, cu închisoarea. La urma urmei, nici nu am luat în calcul faptul că avea copii în îngrijire. Poate că deși îmi e greu să admit, e posibil să fi greșit, să fi dat o sentință prea dură și am neglijat cazul lui; poate dacă avea un avocat sau dacă aveam eu sentimentul de familie... poate că asta mi-a lipsit, empatia. Am jucat cazul, fapta, speța și am neglijat omul, cu familie numeroasă. Sau poate am citit despre el și văzând că e cu recidive, nu mi-a păsat; sau în adâncul sufletului sunt punitivă cu toți care au familie, care au reușit. Nu știu, tu te pricepi la a face astfel de legături, nu? Poate că în inconștient îl invidiam? Că are curaj să facă copii, deși e sărac și mai are și curaj să fure pentru a hrăni acele guri, iar eu, deși aveam tot confortul din lume, n-am avut curaj...după cum n-am avut nici să-ți spun adevărul de la începutul ședinței. Că, de fapt, toată întâmplarea asta m-a dat peste cap și nu e doar un furt de poșetă în care trebuie să umbli peste tot să-ți refaci actele. Probabil că pe mine trebuie să mă refac, aici, poate că eu trebuie să fiu reparată.

Anton: Ce ar însemna pentru tine, ipotetic vorbind, să admiți că ai fi greșit în acest caz?

Crina: Că am eșuat, cred. În mintea mea era că dacă am eșuat în plan personal și nu am intrat în rândul lumii, să nu-mi permit să ratez niciodată în cel profesional. Că i-am dezamăgit pe ai mei, care mă aveau doar pe mine și am purtat tot timpul povara asta pe umeri, să reușesc, să-i fac mândri de mine, să nu greșesc. În familia mea accentul a fost mereu pus pe greșală, nu pe reușită; cred că așa a trăit toată generația mea; cu cheia de gât și cu gazeta matematică în ghiozdan; Când am început să iau premiul doi, pe la liceu, cred, mi s-au refuzat, pe rând: mersul la munte, la mare, la petreceri. Poate că sunt o antisocială, ca ai mei; nici ei nu cred că au fost nici fericiți în cuplu, nici foarte sociabili; de-asta s-au centrat pe mine, fiecare cu obsesiile lui intelectuale: mama cu pianul și partiturile care trebuiau să fie interpretate perfect la fiecare concert, ca fiecare pliu al rochiei cu care mă dota. Știi, niciodată nu am fost liberă să aleg ce rochie vreau să port la recital. Nici nu știu de ce îți spun toate astea...

Anton: Mă întreb dacă ai observat și cum furia ta se dezlănțuie asupra mea ori de câte ori ating un subiect cel puțin incomod pentru tine.

Crina: Da, pentru că mi se pare că ești la fel de obsedat ca taica miu de detalii; probabil că nu mă opun ție, știu, mi-ai mai spus, ci lui. Pur și simplu mă scoate din sărite când nu iei de bun ce zic. La fel ca el, nu conta ce am și eu de zis. Era numai discursul lui, interminabil, despre legi, adevăr și onoare. (tace) Deși nu-i semeni absolut deloc, doar faptul că stai acolo și scoți ceva pe gură, nu contează ce...da, mă activează și intru în luptă cu tine.

Anton (*încercând să glumească*): Avem, deci, doi ani de luptă...

Crina: Nu credeam că te mai poți lupta cu părinții și după ce mor. Ai tăi părinți mai trăiesc?

Anton: Amândoi.

Crina: Și tu ai depășit faza asta, cu lupta?

Anton: Deși știu cât de greu este pentru tine să accepți că sunt întrebări la care nu-ți pot răspunde, ei bine, întrebarea asta este una dintre ele.

Crina: De ce? Bănuiesc că tu ai lucrat mai mult decât mine pe relația cu părinții, deci ar trebui săți fie mai ușor, nu mai greu decât mie.

Anton: Părinții mei au Covid acum, amândoi și mi-e imposibil să-i conving să se interneze. Deși la vârsta lor se poate complica oricând, pentru că au comorbidități. Și mi-a fost destul de greu să mă lupt cu mine să accept decizia lor. Tot o luptă de principii, bănuiesc.

Crina: Aoleu!Și tu ești bine? Nu ți-e frică să nu te contaminezi când mergi la ei?

Anton: Nu mă primesc înauntru. Le las totul la ușă. Deocamdată sunt stabili. Ținem legătura telefonic și merge o asistentă la ei să-i monitorizeze.

Crina: Adică dacă vrei, nu-i poți convinge și nici interna cu forța?

Anton: Nici măcar cu intervenții; nu mai sunt paturi la spital. (*îi sună telefonul*) Că tot vorbeam de lup. Mă scuzi, trebuie să răspund. Este asistenta. (*răspunde*) Alo? (*ascultă*) A scăzut saturația?La ambii? Ați chemat d-voastră ambulanța sau o chem eu? Înțeleg.(*închide*). Îmi pare rău, Crina, trebuie să ne oprim aici. Am o situație urgentă cu părinții.

Crina: O, Doamne, înțeleg. Sper ca totul să se termine cu bine. Multumesc încă o dată pentru azi...și pentru tot! Sănătate multă! (*iese și scena se încheie cu Anton pregătindu-se plecare la rândul lui*)

SCENA VI

LIA ȘI ȘERBAN IOSIFESCU (*profesorul este într-o cameră de hotel luxoasă, atât profesorul cât și Lia sunt în pijamale; Lia este în camera de cămin*)

Lia formează numărul de telefon, iar domnul profesor răspunde în franceză:

Ș: Qui..

Lia: Buna ziua, domnule profesor, sunt Lia. Este un moment potrivit sau revin mai târziu?

Ș: Lia, ce surprinză plăcută! Mais, bien sur. Comment ca va?

Lia: Comme si comme ca. Mă gândeam că am lăsat interviul neîncheiat și aș vrea să-l predau azi dacă și d-voastră aveți un moment de răgaz. Dacă este prea târziu, pot să-l termin eu și vi-l trimit mâine dimineață ca să îmi spuneți dacă e ok așa cum e sau mai adaug (ezitantă)...sau mai tai.

Ș: Sunt un pic obosit (se întinde pe canapea), dar mă întind un pic în timp ce vorbesc cu tine...și dacă observi că adorm, mai mă suni o dată și mă trezesc (încearcă să glumească) Lia: Ei, cum așa, n-aș îndrăzni.

Ș: Să mă adormi sau să mă trezești?

Lia tace, vădit încurcată.

Ș: O, Lia, nu băga de seamă niște glumițe ale unui bătrânel...doar că citeam acum câteva însemnări ale bunului meu prieten din România, academicianul Adrian Restian, și care e tare glumeț. Cred că încercam să preiau din stilul lui. Doamne, ce dor mi-e de el și de țară! El îmi spunea: Șerbane, mori sau te trezești, hotărăște-te! Că eu mă tot plângeam de una, de alta...

Lia: Nu o să vă rețin mult, domnule profesor. Știu că este târziu. Doar că v-am trimis mesaje două mesaje și am văzut că nu răspundeți și, cum vă spuneam, mă presează să dau articolul.

Șerban: Așa, deci, atunci să-l terminăm împreună. Unde rămăsesem?

Lia: Păi cred că ultima întrebare era dacă acum prețuiți mai mult clipa.

Șerban: A, nu, nicidecum, doar că acum cred că am ajuns la un soi de înțelepciune în care o savurez mai mult. Uite, de exemplu, conversația cu tine. Până acum, tratam fiecare interviu cu detașare, nu mă interesa foarte mult persoana din față, cu care vorbeam, ci mesajul pe care voiam să-l transmit. Ba chiar eram atât de arțagos că dacă mi se interpretau cuvintele sau nu era redat întocmai mesajul făceam scandal. Astăzi am vorbit cu bunul meu prieten, cum îți spuneam, Adrian, și mi-a vorbit despre cartea la care lucrează acum și despre faptul că toate bolile pe care le trăim în prezent sunt rezultatul păcatelor noastre.

Lia: Și credeți că așa stau lucrurile?

Șerban: Nu, eu nu cred în păcat, dar îmi place să-l ascult vorbind. Știi, când ți-am sugerat titlul eram sub influența discuției telefonice pe care tocmai o purtasem în ziua aceea; deci, cred că etic ar fi să-l citezi pe domnul doctor; ale lui sunt vorbele *de la viroză la psihoză*;

Lia: Am să-l citez, cu siguranță și o să pun titlul între ghilimele. Este în regula așa?

Șerban: Sigur.

Lia: Aș avea o curiozitate. Nu cred că are legătură neapărat cu subiectul articolului, deci este ok dacă nu-mi răspundeți. Cum faceți să nu vă enervați? Adică, menționați adineauri că ați vorbit cu domnul profesor academician. Și deși nu-i împărtășiți anumite opinii, totuși, rămâneți calm...sau cel puțin am presupus.

Șerban: Aaa...nu rămân mereu; doar că acum suntem doi bătrânei ramoliți; mă rog, el zice că are altă vârstă și că cea spirituală contează. Am înțeles că se pierde multă energie inutilă într-un conflict. În tinerețe ne prindea miezul nopții pe la congrese tot certându-ne la un whisky...știi, lui îi place whiskyul. Și acum, când vorbim la telefon, fiecare avem în față câte un păhărel, ca și cum am fi amândoi ca pe vremuri...in fine, cum spuneam atunci nu doar aveam dispute, da chiar ne certam mai puțin academic (nostalgic) Doamne, ce vremuri!

Lia: Adică vreți să spuneți că și acum vă enervați dar nu vă mai manifestați?

Șerban: Dragă Lia, întrebarea asta este pentru tine? Vrei să știi cum să faci să nu te mai enervezi așa de repede?

Lia: Da, e pentru mine. Întotdeauna sfârșesc prin a mă certa cu cei din jur; nu contează că sunt prieteni, familie, viața mea e un dezastru din această cauză; uneori spun vorbe dure, în care nu cred neapărat, dar rănesc fără să vreau persoanele din jurul meu...aseară mă gândeam ce fericit și împlinit trebuie să fiți cu viața d-voastră. Aș vrea să fiu în locul d-voastră, să fiu bătrână și totul să fie așa de senin și să fiu împlinită. Am în fața ochilor o poză cu d-voastră într-o cameră imensă, în fața unui șemineu, așezat la birou, scriind...asta mi-aș dori și eu. Șerban: O, Doamne, Lia! Dacă mi s-ar da mie șansa să am vârsta și viața ta, uaww, ce bucurie!

Aș spune: Hey, rup, de la capăt! (*face un gest de chicot strecurându-se în pat ușurel*)

Lia: Credeți-mă, nu ați vrea să aveți o sobă de cămin pe post de șemineu și un pat care scârțâie și colegi zgomotoși care ascultă manele până la miezul nopții, cel puțin. Să aveți niște pijamele de acum doi ani și să faceți pizza cu o felie de salam și o brânză mucegăită și 2 ouă, singurele lucruri care au mai rămas în frigider (dă să plângă) și să așteptați bursa ca pe Moș Crăciun, bursă din care jumătate să o dați la chiria de la cămin.(*pauză*). Probabil d-voastră aveți pijamele de mătase.

Șerban: (terminându-și paharul de whisky de pe comoda patului) Bine, Lia. Hai să facem așa, chiar cum spui. Hai să fii în seara asta eu și eu să fiu tu.

Lia: (surprinsă) Cum așa? Eu chiar sunt la cămin, în pijamalele astea vechi, cu felia de pizza amărâtă în fața mea. Adică nu văd cum am putea face schimb.

Șerban: Ce coincidentă! Și eu tot în pijamele! Deci decorul ne ajută. Hai, Lia, e un exercițiu de imaginație. Trebuie doar să-ți intri în rol.

Lia: (*surprinsă*) O.K...cred că pot.

Șerban: Ai felia de pizza, zici, în față, da?

Lia: Da, și e oribilă.

Șerban: Te cred. Acum închide ochii și imaginează-ți că ești într-o cameră de hotel luxoasă. Ai fost invitat la un congres și la un dineu, dar pentru că te simțai obosit ai cerut cina în cameră. Ești îmbrăcat în pijamele de mătase, ai un blat de pizza în față și pe el așează, te rog, toate ingredientele pe care le dorești. Ai doar blatul în față, e alb și pui pe ea tot ce îți dorești (așteaptă) Și când ai terminat...mai pune la masă toate tipurile de croissante pe care le vrei și un desert savuros...poate prăjitura ta preferată. Când ai terminat de pus totul pe masă, dă din cap.

Lia dă din cap.

Șerban: Acum cu ce ai vrea să începi?

Lia: Cu pizza, evident. Mor de foame.

Șerban: Te apleci ușor, o miroși, e aburindă și deschizi gura când deschizi gura (*Lia deschide gura*), îți duci aminte că ai proteza în gură și pentru că ai uitat din grabă gelul acasă, ești conștient că dacă mănânci acum ți se va deplasa proteza și va trebui să o scoți și dacă o scoți realizezi imediat că nu mai ai cu ce să o pui la loc mâine dimineată la 7 când va trebui să te trezești. (Lia rămâne cu gura deschisă). Deci, va trebui să renunți la pizza. Te gândești că măcar rămâne prăjitura, aceea este moale și o poți gusta fără probleme. Apoi, uitându-te la ea, te străfulgeră gândul că e dulce, și la diverticulita ta, și boala Chron de care suferi exact de dulcele asta n-ai nevoie. Sau te poți risca și stai toată noapte pe budă, regretând că ai luat decizia asta și te privezi de încă o noapte de somn. Mâine ai să fii așa de obosit că e posibil să te bâlbâi la congres și să te mai duci și mai des la budă. Te uiți cu ciudă la toate bunătățile de pe masă, ți se scurge o lacrimă și bagi totuși colțul unui croissant în gură; ceva, ceva trebuie să mănânci. Aștepti să se înmoaie, aștepti...molfăi încet, dar plăcerea gustului dispare. Termină cu chiu cu vai un croissant și te îndrepti spre pat (*Lia se duce spre pat*). Dar înainte să te așezi, îți iei cumișel medicamentele, pe care ești conștient că nu e bine să le amesteci cu alcoolul. Dar cumva trebuie să te răzbuni că nu ai putut mânca ce îți place. Să zică merci medicamentele că le iei; ai putea să le arunci, Probabil că chiar asta o să începi să faci într-o zi care se apropie deocamdată în mintea ta; o să iei decizia asta când ajungi acasă, nu într-o cameră de hotel. Ai ceva băătură pe acolo?

Lia: Am niște țuică, cred. Dar e oribilă. Nu mă puneți să beau.

Șerban: Ba o să bei, că altfel nu poți știi cum e să îți repugne un gust. Și tu vrei să simți și să trăiești cum trăiesc eu. Nu mai poți da înapoi. (Lia merge să bea o dușcă de țuică; se strâmbă)

Mai bea o gură!(*Lia mai bea o gură și iar se strâmbă*) Așa, asta va atenua durerile pentru când o să te pui în pat. (*Lia se duce spre pat*) Dar tu știi că nu te poți pune dintr-o dată...trebuie să o faci cu mișcări lente și, când într-un final te-ai așezat, vine problema cea mai grea: cum dracu să-ți urci picioarele; și stai așa, în fund, vreo câteva minute, așezat pe pat și apoi te folosești de baston și ridici mai întâi unul și dacă nu-ți iese din prima nu-i bai, că mai ai până dimineață, că oricum nu o să poți adormi decât pe la 2-3 noaptea. (*Lia se urcă în pat ajutându-se de mișcări lente*).

Așaaa... acum ești în pat?

Lia: Da, slavă cerului! Dar asta cu adormitul greu n-o să-mi iasă, că eu adorm repede, deci probabil că seara asta se va încheia mai repede decât am crezut. Mai ales că m-ați pus să beau...Și eu trebuia să scriu articolul, să-l predau mâine.

Șerban: Da, amândoi se pare că avem o zi plină mâine. Dar până o să adormi nu uita să ești eu și nu vei adormi așa de repede. Îți trec rapid câteva gânduri fulgurante prin minte: dacă te apucă iar mersul la baie, cum dracu o să ajungi așa de repede cât este nevoie?Apoi, n-ai pregătit nimic pentru mâine, dar pentru tine va fi destul de ușor să faci asta, ai mai făcut-o și în trecut și, în mare, ideile sunt cam aceleași; probabil că o să le mai și repeți, dar oricum nu îți vei da seama, pentru că toți o să te aplaude la final, nu pentru ce ai dat în ziua aia, ci pentru imaginea pe care o ai. Ei vor aplauda o imagine, ceva ce ai fost și ești acolo doar să le reamintești ceea ce ai fost în trecut. Numele tău e folosit acum doar ca să dea amploare unui eveniment, dar tu, ca persoană, contezi din ce în ce mai puțin; ești singur, ești speriat că e posibil să fii găsit, de fapt, mort, într-o cameră de hotel, că nu ai urmași și nu știi cine îți va organiza înmormântarea, că nu ai aranjat nimic, pentru că nimeni nu îndrăznește să deschidă subiectul dintre cei apropiați ție. Pentru că ești un arțăgos, un scortos, un cinic și un bătrânel posac de care nimeni nu mai are nevoie și toți cei care te mai invită pe la evenimentele lor se roagă să nu dai colțul la ei că știi că ești singur și vor trebui să suporte cheltuielile legate de transport, că știu toți că vrei să fii înmormântat în țară.

Lia: Eu deja mă simt nițel pe lumea ailaltă, cred că e de la țuică, sunteți sigur că nu ați murit?
Șerban: Uități că eu sunt tu acum? Eu mă simt, din contră, fresh, nu am nicio durere în corp, am atâtea idei legate de articol, mi se derulează atât de frumos în minte, mai ales că mereu mă simt inspirată când trag o dușcă. Îmi pipăi corpul, căci nu-mi vine să cred că nu simt nicio durere în el, că sunt sănătoasă tun, îmi pipăi fața și o mirare plăcută mă cuprinde pentru că nu am riduri, fac bicicleta în pat (*face rotiri de picioare în aer*) și mă simt atât de bine...

Lia (*repetă*): Mă simt atât de bine...

Șerban: Rândurile articolului mi se derulează în minte. Eu sunt mai puternică de o mie de ori decât Covidul pentru că locuiesc într-un corp tânăr, am anticorpi, am inspirație, văd titlul multiplicat și în alte ziare și pe site și ghilimelele plutesc în aer...

Lia (*repetă*) Și ghilimelele plutesc în aer...

Șerban: Și corpul meu e atât de ușor...

Lia: Și corpul meu e atât de ușor...

Șerban: Și pot citi aproape printre rânduri...

Lia: Și pot citi aproape printre rânduri...

Șerban: Cum o să primesc atâtea telefoane și oferte de job pentru că am luat interviu lui Șerban Iosifescu. Pentru că sunt cu adevărat bună dacă am reușit să-l fac pe bătrânul scorțos să vorbească despre pandemie când pe alții i-a refuzat.

Lia: Ihîî...

Șerban: Și mulți o să se grăbească să verifice cuvânt cu cuvânt ce ai scris tu...

Lia (*se întoarce pe cealaltă parte și adoarme*)

Șerban: Dar ei habar nu au că în spatele bătrânelului scorțos se ascunde un căcăcios fricos și singuratic, care a regăsit plăcerea conversației cu o tânără care, preț de un interviu, i-a dat iluzia tinereții, i-a întins o mână peste decenii, l-a făcut să se simtă dorit, important și tânăr...Yupiii!(*își trage plapuma peste el*).

ACTUL III SCENA I

(Marc si terapeutul, la a doua ședință, fără Liz, tot online.) Marc:

Mi-a scris. S-a ținut de cuvânt. Mă auzi, da?

Anton: Da, te aud.

Marc: A făcut ceva ce nu credeam că sunt în stare.

Anton așteaptă.

Marc: N-am citit până acum. Am zis să citesc de față cu tine. Ți vine să crezi? Să am eu trimisă scrisoarea și să aștept până acum.

Anton: Am o vagă bănuială că cineva te-a rugat să aștepți.

Marc: Corect! Băi, ești bun, ești ce îmi trebuie. Dar trebuie să recunoști că am și eu un merit. Am exersat răbdarea, cum mi-ai spus. Și ce să vezi, mi-a ieșit *(vesel)*.

Întrebarea este acum de ce m-a rugat ea să aștept până la ședința cu tine. E de rău sau e de bine?
(deschide scrisoarea sosită prin mesaj pe telefon)

Anton: Deocamdată sunt cel puțin două lucruri de bine, nu? S-a ținut de promisiune, iar tu te-ai ținut de a ta: ai așteptat. Asta arată pentru început respect reciproc cel puțin.

Marc: *(citește nerăbdător)*

Dragă Marc,

Știu cât de greu ți-a fost să aștepți, aproape la fel de greu ca mie să-ți scriu. Începând să-ți scriu, am constatat că măcar lucrul ăsta îl avem în comun: că niciodată nu am avut răbdare până la capăt nici unul. Cu nimic. Poate că de data asta vom face lucrurile mai bine, dacă nu pentru noi, măcar pentru copilul nostru. Am vrut să-ți spun de îndată ce am aflat și eu, dar faptul că ai insinuat că ar putea fi al atcuiva m-a făcut să vreau să îți crăp capul și să-ți ascund adevărul. Dacă tot vorbim de exersarea răbdării, vei putea aștepta până se va naște și vei putea face un test de paternitate pentru a te convinge. Știu că vorbele mele nu sunt suficiente și știu, de asemenea, că ți-am dat motive să îndoiești de ele sau de mine. Știam, de asemenea, că dacă ți dau vestea cât încă sunt cu tine în casă, mă vei ține ostatică și voi încerca, probabil, să fac ceva necugetat, așa cum am obiceiul. Și voi regreta amarnic apoi. Deci, dacă poți înțelege măcar acest lucru, înțelege

te rog că dacă am ales să plec, a fost tocmai pentru a nu face ceva greșit. Cât am fost cu tine, am făcut numai prostii. Știu că poate sună ciudat ce îți spun, dar cu tine nu m-am simțit niciodată liberă să fiu eu. Mi-ai dat mereu motive să mă îndoiesc de mine mai degrabă decât să cred în mine. Acum însă simt că viața mea ar putea avea un nou sens, care să mă împiedice să îmi mai fac rău singură. Știu că tu nu mă crezi capabilă să cresc copilul acesta singură și nici nu am spus că vreau să o fac. Voi accepta ajutorul tău, dar doar cel financiar, până voi fi capabilă să mă descurc singură. Probabil că te și văd cum te agiți spunând deja că nu știu ce fac, dar, în mod ciudat, de când am ieșit pe ușa casei noastre, am simțit că ceea ce fac este și ceea ce îmi doresc. Îmi doresc acest copil, dar nu-mi doresc să mai trăiesc alături de tine. În același timp, sunt conștientă că fără investițiile tale în persoana mea, nu aș fi ajuns să iau această decizie. Deci, îți multumesc pentru toți anii de reabilitare și timpul petrecut în clinici și pentru că m-ai salvat de la a-mi face rău de foarte multe ori. Drumul acesta pe care îl încep singură îmi va arăta dacă sunt capabilă să am grijă de mine. Și dacă voi fi capabilă să am grijă de mine, înseamnă că voi putea fi și o mamă bună pentru copilul nostru.

Deci, iată lucrurile în care ai avut dreptate și cele în care nu ai avut:

- 1. Ai avut dreptate să-mi spui că sunt dintr-o familie de căcat. Da, mama mea a fost o curvă și tatăl meu un bețiv.*
- 2. N-ai avut dreptate că sunt o curvă, dar, da, am fost o bețivă, ca tatăl meu.*
- 3. Ai avut dreptate să spui că fără tine nu ajungeam astăzi unde sunt. Da, grija ce mi-ai purtat-o, psihiatri la care am fost, m-au făcut să înțeleg că oricând pot alege să-mi schimb destinul.*
- 4. Ai avut dreptate să-mi spui că mi-e frică de tine. Dar astăzi am găsit curajul să-ți spun că mi-e mai mult decât frică: mi-e și scârbă de tine. Nu meriți să primești asta din partea mea, după câte ai făcut pentru mine, dar meriți să fiu sinceră și cu tine și cu mine. Da, mă dezgusti, cu tot ceea ce ești; nu mai pot respira același aer cu tine. Dar vreau să aleg să respect ceea ce ai făcut pentru mine și pentru că știu cât de mult îți dorești acest copil, va purta numele pe care tu îl alegi pentru el și, desigur, dacă dorești, numele tău. În ce n-ai avut dreptate:*
 - 1. Nu sunt proastă, deci părerea mea e că nu ai făcut nici tu o investiție proastă.*
 - 2. Nu sunt incapabilă. Drept dovadă, sunt capabilă să iau decizia să trăiesc departe de tine, deși nu am nicio calificare, în afară de aceea de a fi om, vorba psihiatrului meu.*

*A ta soție,
Liz*

P.S: Nu doresc să divorțăm, dar dacă tu insiști, nu am nimic împotriva. Îmi comunică prin mesaj. Te rog nu mă suna, ci scrie-mi de acum înainte.

Marc: Îmi traduci și mie, te rog? Ce dracu vrea să însemne mascarada asta? De când dictează ea regulile aici, pe banii mei? Deci banii mei sunt în continuare buni, dar prezența mea, nu?

Anton tace.

Marc: Nu te plătesc ca să taci, în pana mea. Zi ceva!

Anton: Mă întreb dacă ai înțeles de ce ti-a cerut să citești de față cu mine scrisoarea.

Marc: Ca să mă calmezi, bănuiesc...

Anton: Asta ai nevoie în acest moment?

Marc: (*iși schimbă dintr-o dată atitudinea, devenind jovial*) Sau ca să am cu cine sărbători. Anton, o să fiu tată, înțelegi? (*se plimbă prin cameră bucuroș*) Era gravidă...e gravidă, o să fiu tată. O să fiu tată. În-tre-barea este de ce?

Anton: De ce, ce?

Marc: De fată sau de băiat?

Anton: Asta n-o putem ști deocamdată. Dar putem sărbători, nu?

Marc: Desigur (*merge la bar și vrea să deschidă o șampanie*)Ups! Am uitat că nu l-am mai alimentat de luni bune. N-am nimic. Iarăși, din cauza ei.

Anton: Uite, eu am. O deschid eu și voi turna două pahare și sărbătorim. Ce zici?

Marc: Zic că mă cunoaște atât de bine!Știe că nu-mi place să sărbătoresc singur. De asta zis să citesc de față cu tine. Zău, Anton, chiar nu pot să vin la cabinet?Nu poți face o excepție?Te plătesc dublu doar?Am dreptul că cer un favor. Cum dracu vrei să sărbătoresc online?Zău așa!Sunt singur în căsoaia asta, o să fiu tată și nu am cu cine sărbători pentru că mama copilului meu tocmai a decis că nu mă mai suportă, nu, corectez, că o dezgust. Cum dracu crezi că mă simt?Se presupune că trebuie să mă ajuți într-o astfel de situație, nu să-mi pui și tu alte interdicții. (înjură)Mama mășii de viață!

Anton: Presupun că aș putea face o excepție. Hai, vino, până nu se duc bulele de la șampanie. Îți trimit adresa. (trimite adresa prin telefon)

Marc iese pe ușă, iar Anton rămâne singur în fața camerei laptopului. (pentru sine) Măcar să las sesiunea deschisă ca să pot încheia după fix o oră. (sună telefonul)

Alo? Da, eu sunt. (*pauză*) Înțeleg. Cum așa?Amândoi, aseară? Cum adică le-a scăzut saturația și mai mult?Ambilor? În același timp? Erau deja cu saturație scăzută de când au ajuns la d-voastră la spital. (*pauză*) Erau măcar în același salon când s-a întâmplat? (*pauză*) Azi dimineață? Înțeleg. Eu urma să ajung azi abia, cu intervenții, că la terapie intensivă nu este acceptată nicio persoană din familie, cum bine știți. (*pauză*) Cum adică, nici acum nu-i pot lua, măcar? (*pauză*) Cum adică, mi-i dați într-un sac? Asta depășește orice rațiune! Nu semnez nimic! Ba vă trebuie acordul meu!(*devine nervos*) Poftim, mi-a închis! (*formează un număr de telefon și apoi se grăbește să*

scrie un bilet și să plece: Vin cit pot de repede. Merg să rezolv o problemă urgentă.(iese din scenă)

Peste puțin timp, intră Marc.

Marc: Mi-a zis portarul să intru. Că i-ai zis să intru și să mă fac comod. Hello? (vede biletul) *Vin cât pot de repede. Merg să rezolv o problemă urgentă. (vede șampania).* Bănuiesc că dacă mai aștept până vii, se duc de tot bulele, așa că să bem. (bea paharul lui). Era mai bună a mea. (o scoate din pungă pe a lui și o pune pe masă. Normal, e scârțar. Îmi cere mie 400 pe ședință și nici măcar o șampanie bună n-are în casă. *(scoate încă 400 de euro din buzunar)* Poftim, banii pe ședința de azi, să-ți iei una bună. (se plimbă prin cameră și se uită pe poze) Ia să te văd, acum, tu ai poze doar tu cu soția ta? Eventual bot în bot? Da, de unde, poze cu copiii...bun, deja mari. Nu mai ai griji de astea de început. Și frumușica de nevestă, eh, unde o ții ascunsă? Prin sertare? (merge la birou și vede laptopul deschis, se așează la birou și se uită la ecran).Probabil că chiar a fost urgent, că a uitat să închidă sesiunea. Ia să o închidem noi, să nu ne urmărească nimeni. Și dacă tot am timp, să-i scriu iubitei mele, Liz, care are scârbă de mine. O scârbă cu scârbă...

Dragă Liz,

*Mă bucură mult veștile. Sunt la Anton care e plecat urgent cu treburi. Vezi, bărbații au treburi și uneori urgente și nu pot onora (se întrerupe) Merge? Așa, ca început? Nu, nu, pare că mă justific și nu vreau să-i dau târfuliței nicio explicație. O să mă port frumos până naști.O să-ți dau tot ce ai nevoie și apoi o să-ți iau ce e al meu. Deci, lăsăm doar Mă bucură mult vestea. O să încerc să respect condițiile tale. Vreau să continui să contribuie financiar și îți voi crea un cont pe numele tău unde îți voi livra săptămânal o sumă, de care văd că nu ți-e scârbă cum îți e de mine. Îți va acoperi și cheltuieli de chirie și de analize și de ce mai vrei tu. Îți scriu de la Anton, care e plecat cu treburi urgente. La dracu, am mai scris asta. Gata, că altfel merg și-i crăp capul. O să mă consult cu Anton cum să gestionez toată frustrarea mea (aparte) Hai că asta o să o să-i placă. E mai de încredere Anton decât mine. Băi, fufă, îl cunoști pe Anton de o oră și deodată Anton e de încredere, da? Așa faci cu toți. Mira-m-aș de nu l-oi fi și vizitat deja. Dacă nu ai făcut-o, eu am făcut-o. Hai că e bine, că nu e însurat. Să-mi bag picioarele dacă ăștia doi nu sunt înțeleși să mă facă. Îmi dublează tariful, n-are nevestă, pleacă, chipurile, cu treburi urgente când mă înfățișez la el la ușă. Nu, nu, ceva e putred aici și am să aflu ce. *(sună soneria. Se ascunde într-un colț al camerei. Intră Liz)* Anton, ești aici? Mi-a zis portarul să urc că e domnul acasă. Bănuiesc că tu ești domnul?Anton? (vede biletul)*Vin cât pot de repede. Merg să rezolv o problemă urgentă. E, măcar el a fost drăguț să mă primească și să se scuze, nu? Stai un pic, dar de unde știa că vin? Ca nu l-am anunțat. Ce proastă sunt! Deci biletul nu era pentru mine. Hello? Mai e cineva aici? (Marc nu răspunde. Liz se plimbă prin cameră și vede laptopul deschis.Începe să citească scrisoarea)**

Dragă Liz, Mă bucură mult veștile. Sunt la Anton care e plecat urgent cu treburi. Mă bucură mult vestea. O să încerc să respect condițiile tale. Vreau să continui să contribuie financiar și îți voi crea un cont pe numele tău unde îți voi livra săptămânal o sumă, de care văd că nu ți-e scârbă

cum îți e de mine. Îți va acoperi și cheltuieli de chirie și de analize și de ce mai vrei tu. Îți scriu de la Anton, care e plecat cu treburi urgente.

Ce dracu e asta? E un draft, clar, că se repetă. L-a pus pe Anton să-mi scrie scrisoare? Incapabilul! Tipic pentru el! Nu e în stare să scrie nimic din suflet. Doar banul face totul la el. Nu pot să cred că plătește un om care să-mi scrie. Probabil că el umblă după detectivi. Atâta știe obsedatul, să mă urmărească. (*își mângâie burta*) Dar aici ar fi ultimul loc în care ne-ar căuta, puiule, nu-i așa? Știe doar că Anton nu accepta decât sesiuni online. Suntem în siguranță. (*se așează, apoi izbucnește în lacrimi*). Știi care e primul lucru pe care îmi vine să-l fac? Să beau. Și apoi să vărs.

Cum să nu-ți fie scârbă de un om care nu-ți dă niciodată minima atenție? Am făcut tot ce am putut să-i atrag atenția, să mă vadă, acest om care se numește tatăl tău și el nu poate nici măcar să-mi scrie un rând. Îi plătește pe alții s-o facă. E un monstru, așa cum a fost și tatăl meu. Dar eu n-am să fac asta, n-am să mă distrug, pentru că acum am un motiv să trăiesc. Cum e posibil pe tine să te iubesc atât de mult și pe el să-l urăsc? Cum e posibil să am mai multă încredere într-un străin pe care îl cunosc de o oră decât în omul lângă care am stat atâția ani? (*vede paharul cu șampanie*) *Ar trebui măcar să sărbătoresc libertatea (ia paharul după care îl pune la loc)*. Hai că pot, pot să fac lucrurile și altfel. Dacă aș ceda acum, înseamnă că el ar câștiga; înseamnă că ar avea dreptate, că sunt o târâtură de doi bani și o bețivă. Nu pot să-l las să câștige. O să fiu o mamă bună, îți promit. Am nevoie doar de puțin ajutor și de un acoperiș deasupra capului. (sună telefonul). Și să-mi țin minte ocupată. Trebuie să răspund, deci (răspunde). Alo, da? Buna ziua! Da, eu sunt, menajera. Spuneți. Anton e plecat cu o treabă urgentă. A lăsat un bilet și nu știu când se întoarce. Da. Cine să-i spun că l-a căutat? Angela, da. De când m-a anjagat? De foarte puțin timp, de asta probabil nu am avut ocazia să ne auzim. Îi zis să vă sune, da, sigur. La revedere!

Să-mi țin mintea ocupată...Păi dacă tot m-am dat menajeră, să fiu, deci (începe să facă ordine și curățenie). Uite, o să încep cu cărțile, le ordonez, fac curat pe birou și apoi șterg praful. E bine pentru început, nu? Și dacă se supără, o să-i spun adevărul. Că am făcut-o așa, ca să-mi țin mintea, și mai ales mâinile ocupate, până a venit el. Și o să încep cu tine (*ia paharul de șampanie, îl toarnă la chiuvetă și îl spală*). Bun. Acum nu mai am nicio tentație, fac ordine, pun muzică (*își pune muzică la telefon*) și aștept. Și cum o să-i plătesc ședința de azi? (*vede cei 400 de euro și șampania*) 100, 200, 300, 400 de euro și șampanie. Aș putea să zic că i-am lăsat eu. Asta dacă nu știe deja de ei și i-a lăsat chiar el sau alt client. Dar un client nu putea avea azi pentru că el nu acordă consultații online, deci banii sunt ai lui. La dracu, găsesc eu o soluție. Nu mă ating de nimic. Decât de șampanie. Uite așa, te ascundem aici (pune șampania în dulap) și ne ocupăm de restul. (*continuă să asculte muzică și să facă ordine; la un moment dat, dă de Marc și țipă, apoi leșină. Marc se străduiește să o facă să-și revină; îi dă o palmă, două, după ce o ia de pe jos și o așează pe canapea*)

Nu, Liz, nu mă părăsi. (*Liz deschide ochii, dar din nou nu poate vorbi și este într-o stare catatonică*). Așa, fato, re vino-ți în fire. Vorbește! Liz, zi ceva (Liz tace din nou). Orice! Vrei să chem salvarea? Vrei să plec? Uite, plec, dacă vrei. (o ridică în fund, apoi se îndreaptă spre ușă).

Deci, vrei să plec? Anton, unde dracu ești, Anton, când are omul nevoie de tine?(*sună la telefon, dar Anton nu răspunde; sună apoi la salvare*). Alo, am o urgență cu soția, nu mai mișcă, a leșinat, am reanimat-o, dar tot inertă e. Da, are puls, are ochii deschiși, stă în fund, dar e ca și cum ar fi moartă. Adresa? Da, imediat. Str. Aleea Teisani nr. 45 C, da, rămân, nu închid. Liz, vorbește, pentru numele lui D-zeu! Mă sperii!(*fuge din scenă*) Să merg la portar, să mă asigur că-i ghidează.

Liz rămâne nemișcată. La ceva timp, intră 3 persoane, unul este portarul, iar celelalte 2 persoane îmbrăcate în combinezoane de izolare, cu mască și aparatură din dotare.

-Bună ziua, doamnă? Ne auziți?

Unul dintre medici îi ia pulsul și semnele vitale. Îi dictează celuiilalt să scrie

Medic: 8 cu 4, stupor, puls neregulat, paloare, derealizare. O punem pe targă și o perfuzăm până la spital să nu scadă mai mult tensiunea. Marc intervine

Marc: Soția mea este însărcinată. Nu are voie medicamente.

Medicul: Păi și de ce nu spuneți? Vrei să-i puneți și mai mult viața în pericol? Ce i-ați făcut?

Marc: I-am dat două palme, atât. Adică după ce a leșinat, nu înainte. Ca să o aduc la viață.

Medicul: Și înainte de a leșina, ce s-a întâmplat?

Marc: Ea făcea curățenie și a dat peste mine. Nu știa că sunt acolo. Eram ascuns. Voiam să o surprind, dar văd că am surprins-o prea mult.

Medicul: Domnul portar, aici de față, spune că sunteți pacienții doctorului Anton. Erați la terapie de cuplu, înțeleg...vă rog să explicați repede contextul. În funcție de informațiile dvoastră, putem să-i oferim cel mai bun ajutor sau cel mai prost, dată fiind starea soției dvoastră.

Marc: Eram...doar eu inițial, îl așteptam pe Anton, apoi a venit ea și eu n-am vrut să știe că sunt aici și m-am ascuns. Vă jur că în afară de cele două palme nu am atins-o.

Medicul: O însoțiți la spital? Dacă nu-și revine nici până acolo, o internăm.

Marc: Sigur, dar nu cred că va vrea să mă vadă când se va trezi la realitate. Mă urăște.

Medicul: Asta veți discuta cu psihiatrul. Deocamdată d-voastră acționați ca aparținător și puteți lua decizii în locul ei. E bine că ne-ați spus de faptul că e gravidă. Alergică la vreun medicament?

Marc: Nu, nu cred că e alergică la altceva în afară de mine.

Medicul: A mai făcut crize sau este prima?

Marc: Înainte de asta, a mai stat așa, mută, vreo săptămâni, înainte să apelăm la Anton. Apoi m-a părăsit. Azi am aflat că este însărcinată. Nici eu nu știam.

Medic: Dar de îngrijit s-a putut îngriji singură? Nu a fost așa, catatonică, vreau să zic.

Marc: Da...și a și băut singură. E...alcoolică.

Medic: Doamne, vă rog să ne dați toate informațiile de care aveți cunoștință. Are istoric de alcoolism, deci? Când a fost ultima oară când a consumat?

Marc: Nu știu, v-am spus tot ce știu. La noi în casă nu mai există băutură demult. Dacă consuma, consuma din altă parte.

Medic: Istoric de abuz, viol?

Marc: Tatăl ei a fost alcoolic, de asemenea. Nu, Doamne ferește, suntem o familie ok. Adică am fost. Că ieri a decis să mă părăsească. Doamne doctor, vă implor, faceți ceva, e vorba de copilul meu.

Medic: La ce spital vreți să o ducem?

Marc: La cel mai bun. Merg și eu, desigur. Aaaa...poate să fie și privat. Banii nu sunt o problema.

Medic: Ați sunat la ambulanța de stat, nu putem să o ducem la privat. Va merge la un spital de stat.

Marc: De stat...să fie. O transfer eu după ce se stabilizează treaba.

Ies toți, mai puțin portarul, cu Liz pe targă. Portarul rămâne singur în cameră.

Portarul: Doamne, în ce m-am băgat! Cum îi explic eu lui Anton tot căcatul ăsta? Pentru 200 de lei am riscat totul! Dar el mi-a zis să-l primesc, nu? De fapt, n-am nicio vină eu că a lăsat el cheia la mine. Dacă nu voia să primească pacienți în pandemie, trebuia să nu-i primească. E rahatul lui, nu al meu. Na, că mă suna. (*sună telefonul*). Da, domnul Anton. Nu, nu mai este domnul Marc. A trebuit să plece. Și el tot cu o treabă urgentă. Vă povestesc când vă întoarceți. Da, să deschid că vine doamna Angela să vă ajute cu pregătirile de înmormântare. Am înțeles. Cum așa? Amândoi deodată? Vai, ce tragedie! Vă rog să acceptați condoleanțele mele! Sigur, am înțeles. Posibil să vină și copiii. Le deschid. Da, sunt aici, unde altundeva să fiu? Deja cred că cineva a sosit. Sigur, sunt atent.

Merge să deschidă. Intră Angela, fosta soție, fără copii. Angela e destul de gârbovită, o femeie bătrânicioasă și bolnavă și ipohondră.

Portar: Buna ziua!Poftiți. Domnul Anton mi-a lăsat cheia. Mi-a comunicat că o să veniți, posibil și cu copiii.

Angela: Ambulanța aia a ieșit de aici, din bloc? Sper că nu aveți Covid prin vecini. Portar: Nu aș putea să vă spun cu precizie, am fost aici în ultimele 10 minute. Am vrut să vin înaintea d-voastră. Vă mai pot fi de folos cu ceva? Domnul Anton a zis să las cheia la d-voastră.

Angela: Ceva de băut are Anton? Durerea e prea mare pentru mine. Îi iubeam nespun pe amândoi. Au fost niște socrii minunați. Chiar nu pot să cred că nu le pot organiza o înmormântare frumoasă, așa cu merită. Și eu și Anton ne luptăm cu autoritățile. Cică sunt niște reguli tâmpite acum. Îi pun în saci negri de plastic și nu ai voie să-i deschizi, iar la înmormântare să fie cât mai puține persoane, nu știu, ceva de genul ăsta. A trebuit să renunț la a veni cu fetele. (*caută ceva de băut; găsește șampania și banii*). Parcă zicea că nu mai acordă ședințe acasă. Ce e cu banii și șampania? Pe cineva trebuie să fi făcut fericit zilele astea dacă a primit așa șampanie și așa onorariu. Auzi, tu mergi și vezi de unde ieșea ambulanța și dacă e de la vecinii de pe palier trebuie să dezinfectăm tot holul. Și asta e tot în noile reguli. Oricum pe ei îi duc direct la cimitir mâine dacă îți poți imagina. Totul este o nebunie!(*continuă să mai caute ceva de băut prin dulapuri*). Îmi trebuie ceva mai tare.

Găsește whisky și își toarnă un pahar.

Angela: O, Doamne! Măcar să încep să mă dezinfectez...încep pe dinăuntru. Ce soluții are la îndemână?

Portarul se uită mirat.

Angela: Soluții de dezinfectat. Măi, tu mergi și întreabă vecinii de caz și caut eu soluții. Stai, n-ai mască. Îți trebuie o mască (ia din geantă o mască și îi dă). Și când vii înapoi să vii tot așa, ai înțeles?

Portarul: Da, doamnă. Desigur. (iese din scenă)

Angela: Așa, să procedăm sistematic. Deci, dacă m-a chemat, înseamnă că e disperat. Și crede că eu sunt mai brează. Eu, cu artrita și cu diabetul meu. Doamne, n-am mai băut de mai bine de 10 ani. Dar n-am ce face, trebuie să mă dezinfectez. Dar, concret, n-am înțeles ce să fac. Ce pregătiri să fac eu de înmormântare când ei sunt duși mâine direct la groapa. (*recitește mesajul*). Rezolvă tu cu firma asta de pompe funebre pentru mâine la ora 14.00 și eu merg să rezolv cu certificatele de deces și preluarea de la morgă. Ok. (sună)Alo?Bună ziua! Numele meu este Angela Surugiu și aș vrea să vorbesc cu d-voastră legat de funeraliile socrilor mei pentru ora 14.00. Pentru mâine. Nu, copilul lor, adică fostul meu soț se ocupă de celelalte detalii, cum să-i scoată din spital pe decedați. Nu, n-am încă certificatele de deces. Dar vi le aduce Anton mâine. Cum nu vă puteți ocupa în prealabil, fără certificatele de deces? Da, știu că sunteți ocupați. Adică, îmi imaginez că aveți multe solicitări. Dar asta este una dintre ele și

vă rog, la rândul meu, să fiți înțelegători și rezonabili. Vă dau avans sau, și mai bine, vă achit integral, azi. Pentru amândoi, pe aceeași factură. (*pauză*) Da, doamnă, înțeleg perfect noile protocoale, dar vă rog să înțelegeți că, mai nou, morții de Covid se înmormântează în ziua în care îi scoatem de la morgă, deci d-voastră îi preluați fix de acolo. În saci, da, știu. Nu-i mai aranjați, nu aveți voie să-i deschideți și noi să-i vedem. Vedeți, ne înțelegem. Propun să vă achit integral serviciile și să discutăm toate detaliile. Da, eu vă scriu pe email și d-voastră trimiteți proforma, e foarte bine! Vă achit în contul bancar de pe site, am înțeles. Nu, nu pot veni personal pentru că nu pot conduce. Am artrită și nu pot conduce. (*se duce la calculator*). Da, acum vă scriu și comunicăm așa și pe telefon. Da, acesta este numărul de contact.

Merge la laptop și dă peste scrisoare și citește cu voce tare

Dragă Liz,

Mă bucură mult veștile. Sunt la Anton care e plecat urgent cu treburi. Mă bucură mult vestea. O să încerc să respect condițiile tale. Vreau să continui să contribui financiar și îți voi crea un cont pe numele tău unde îți voi livra săptămânal o sumă, de care văd că nu ți-e scârbă cum îți e de mine. Îți va acoperi și cheltuieli de chirie și de analize și de ce mai vrei tu. Îți scriu de la Anton, care e plecat cu treburi urgente.

Angela: N-oi mai fi băut eu de zece ani, dar ăsta e un început de scrisoare scris de cineva care a fost aici. Înaintea mea, asta e clar. Anton doar azi e plecat cu treburi urgente și scrisoarea e abia începută. (*sună la portar*)Vino, te rog, până sus.

Portarul urcă.

Angela: Cineva a fost aici azi înaintea mea. Cine a fost?

Portarul: Un pacient al domnului doctor. Nu am reținut numele.

Angela: Vrei să zici că Anton ți-a spus să-i dai accesul în casă unui pacient după ce el a plecat?

Portarul: Întocmai, doamnă.

Angela: Și regulamentul nu cere să-l înregistrezi înainte? Cu nume și prenume?

Portarul: Aveți perfectă dreptate, doamnă, dar el nu a vrut să-și dea numele. Am bănuț că domnul Anton îl cunoaște devreme ce mi-a spus să-l las să intre. Nu cunosc alte detalii.

Angela: Și numele de Liz îți spune ceva?

Portarul: Nu, dar am aflat cine a plecat cu ambulanța din clădire. Era o femeie, nu se știe de la ce etaj.

Angela: Auzi, oi fi eu ramolită la trup, dar la minte încă nu. Treaba ta, ca portar, este să știi tot ce se întâmplă aici și toți locatarii. Deci dacă cineva a plecat cu ambulanța din blocul ăsta, tu, presupunând că nu ai fost acolo când s-a întâmplat, poți să te uiți pe cameră și să vezi cine e și cum o cheamă pe pacientă. Așa-i?

Portarul: Desigur, încercam, să fac lucrul ăsta când m-ați sunat.

Angela: Și dacă tot te uiți, adu-mi și mie poza cu cel care a fost aici înaintea mea. Vreau să mă așgur că nu a intrat nimeni cu Covid înaintea mea aici. Un număr de telefon ai al lui? Măcar numărul de telefon spune-mi că îl ai.

Portarul: Eu nu, dar cu siguranța domnul Anton îl are și îl puteți suna când se întoarce. Îmi permiteți să mă retrag și să revin cu răspunsul celălalt în cel mai scurt timp?

Angela: Doamne, în ziua de azi nici portarii nu mai sunt de încredere. Ți-am spus să porți masca. Nu s-o ții în mână sau s-o ascunzi. Unde e? Eu sunt o femeie cu comorbidități, nu sunt tânără, ca tine. Puțin respect, te rog, pentru reguli.

Portarul: Desigur. Voi reveni și cu mască și cu răspunsul.(pleacă)

Angela: Doamne, iarta-mă, mai bine nu veneam. Trebuie să dezinfectez suprafețele. (*caută soluție de dezinfectat și se apucă de treabă*) Așa, și la laptop, că am pus mâna. Și la clanță, că am pus toți mâna. Deci, Antoane, de când ne-am separat tu ai luat-o razna rău. Cum să primești necunoscuți în casa ta, în izolare? Pentru cine ți-ai risca tu licența și sănătatea și siguranța ta...și a mea, mai ales a mea, că știai că vin? O fi vreun ștab? Vreun politician? Te-o fi șantajat cu ceva? Nu, nu, ceva e putred în Danemarca. Și să-i mai dai și parola de la laptop ca să scrie o scrisoare uneia pe numele de Liz de la tine. Mi se încrețește mintea. Eu vin, te ajut, și tu mă bagi în gura lupului. Iar cretinul ăsta de portar nici măcar nu-i înregistrează. Și ăsta ascunde ceva că e prea evaziv. De ce nu s-ar înregistra cineva dacă nu are nimic de ascuns? Tu sau el. (se gândește un pic) Și cine naiba e Liz? (*mai bea o dușcă, apoi se așează pe canapea și începe să plângă*). Nu vreau să sfârșesc așa...ca ei. Să fiu aruncată într-un sac de plastic și apoi într-o groapă. Și fiicele mele să aranjeze înmormântarea pe email. E jalnic la ce am ajuns! Îmi pare așa de rău de voi, dragilor! Ați fost așa de buni cu mine și eu nu pot face mai mult pentru voi! Nici măcar nu ne-am luat rămas bun! Și cel mai îngrozită este să nu vă urmez acolo prea repede. Sunt cea mai ghinionistă femeie din lume, clar! Exact acum, când îmi luasem bilete să vizitez toată Italia, acum, acolo e cel mai mare focar de Covid și ei mi-au amânat turul pentru anul viitor. Și stau închisă în casă de o lună și nici măcar el, soțul meu, nu mă mai vizitează, dar, în schimb, își primește pacienții în propria casă și le mai dă și acces la laptop...și la tot ce e aici: amintiri, vise, poze. Stai un pic? N-are nici măcar o poză cu mine? Doar cu fetele? Nu, uite, Ela, Luiza și el...și atât. Nici urmă de mine. Ca și cum n-aș fi existat. Probabil că următoarele întâlnire va fi tot la o înmormântare sau la nunta uneia dintre fete. Mă doare gâtul. O fi de la whisky sau am Covid? (*sună la portar*)

Hai până sus!

Portarul: Dar, dragă doamnă, nu am avut imp să văd înregistrarea. Angela: Nu mai contează. Și dacă a fost cu Covid și dacă n-a fost, lucrurile s-au petrecut. Important e că nu a plecat de aici, din camera asta, nimeni bolnav. Măcar asta, care a fost aici azi, îți părea sănătos?Nu tușea, nu strănuta?Te întreb pentru că mă doare gâtul și nu-mi dau seama dacă e de la whisky sau de la altceva. Poți să te duci să-mi cumperi un test de Covid, te rog? Fac în fiecare zi unul, știi, preventiv, doar că azi am plecat în grabă după ce m-a sunat Anton și am uitat. A ajuns să fie testarea asta ca glicemia; și pe aia o iau tot zilnic. Am un început de diabet.

Portarul: Nu cred că regulile îmi îngăduie să plec în timpul serviciului, doamnă.

Angela: Aha, touche! Nu ești prost, știam eu. Vezi tu banii aia de pe masă?Sunt 400 de euro. Ia tu o bancnotă de acolo și te întorci și cun test de Covid în cel mai scurt timp posibil. Și ca să nu lipsești prea mult din post, ține euro la tine și testul mi-l iei din banii tăi, ce zici?

Portarul: Sigur, doamnă!(ia banii și pleacă)

Angela rămâne singură. Sună un telefon. Angela se duce după sunet și îl găsește.

Angela: Al cui o fi? (răspunde) Alo? Da, vă rog!

La celălalt capăt se află Marc, care în grabă l-a uitat la Anton.

Angela: Cum, cine sunt? Mai degrabă cine ești tu și ce cauți telefonul tău în casa soțului meu?

Ai fost aici mai devreme? Tu ești cel care a intrat fără să se înregistreze? Ești la spital?Vai de mine! Nu-mi spune că ai Covid!Orice altceva primesc, dar nu Covid, te rog!Dezinfectez de când ai plecat...eu am comorbidități, dragule. Orice altceva, te rog!(pauză; își revine) Sigur, te ascult, deși ești obraznic și impertinent. Te pomeni că vrei să-ți aduc și telefonul la spital, la ce tupeu văd că ai. Uiți că vorbești cu o doamnă matură. Dar să trecem peste această măsură de politețe întrucât și eu îți vorbesc la per tu, deci suntem chit.

Da, tac și sunt dispusă să ascult, dacă nu mai țipi în telefon. Cum, nu tu ești pacientul? Să mă calmez. Poftim, m-am calmat. Stai să mă și așez. Pacienta din spital e Liz. Da, și ce-i cu asta?

Ar trebui să știi eu cine este Liz asta? Stai puțin, ai zis Liz? Liz cea din calculator? Căreia îi scriai scrisoare? Ea e soția ta? Cum? A fost și Liz aici? Ați plecat cu ambulanța de aici? Fix de aici? Din camera asta? Nu cred!Și nu se știe ce are! E grav, bag de seamă că ești la fel de speriat ca și mine!De Covid au testat-o? Și portarul de ce mi-a spus altceva?Știam eu că e ceva putred!Domnule, ascultă-mă că am de două ori vârsta ta!Nu primești nici un telefon, nimic până nu îmi spui tot adevărul, fir a păr, înțelegi? Iar dacă greșești cu ceva în relatare, te fac să plătești scump și te bag și la pârnaie pentru câteva luni.Ai încălcat toate regulile din izolare și am toate dovezile. Cum adică, banii nu sunt o problemă pentru tine.Eu sunt acum o

problemă pentru tine pentru că dacă tu și nevastă-ta mă îmbolnăviți și eu mor, eu sunt problema voastră, ai înțeles? Cum adică, plătești cu plăcere cheltuielile de înmormântare? Vai, cât tupeu, băiete! Nu pot să cred că Anton a lăsat să pătrundă în casa lui un asemenea specimen. Și i-a dat acces la calculatorul lui! Dacă nu-mi spui numele în secunda asta, sun la poliție și te demasc cu poveste cu tot! Te vor identifica după număr. Da, uite că hoasca știe cum stau lucrurile și te îngrop eu înainte să mă îngropi tu pe mine. Refuz să-ți mai dau vreo informație din acest moment dacă nu cooperezi. *(pauză)* Deci, Liz asta a ta când a plecat de aici, azi, ce simptome avea? De-ta-li-at, te rog! Deci nu-i curgea nasul, nu vomita, nu strănuta? Așa, dintro dată? S-a speriat de tine că nu știa că ești acolo. Și tu te aștepti ca eu să înghit gogoșa asta? Că o nevastă se sperie de soțul ei, deci nu de un hoț. De un străin, de soțul ei și leșină brusc și nu-și mai revine? Cât de cretină mă crezi? Bine, lasând asta la o parte, că nu te cred, oricum, ce relație ai tu cu soțul meu? El nici măcar mie nu mi-a dat vreodată parola de la calculator. După voce mi-e clar că ești mafiot! Îl ai cu ceva la mână? Cum adică singurul lucru în comun este Liz? Dar ce faceți, o împărțiți? Terapie de cuplu, pe naiba! Păi dacă făceați terapie de cuplu, de ce s-ar mai fi speriat nevastă-ta de tine? Ce, la terapie de cuplu se vine pe rând și pe furiș? Mă aștept ca Anton măcar să fie sincer să-mi spună ce relație are cu tine și cu ce îl ai tu la mână de te primește el în izolare. Nu, nu mă gândesc că ți-ar fi făcut un favor. Anton nu face excepții. Singura excepție pe care a făcut-o cu mine a fost să meargă duminica la biserică. Altele nu face, crede-mă, că îl cunosc. Și nici nu se lasă manipulat. Nu, nu o să-l întreb tocmai astăzi pentru că soțul meu, mă rog, fostul meu soț, este în doliu acum că i-au murit părinții. Da, de asta a trebuit să plece. Vezi, așa arată adevărul: simplu și concis. Nu, când Anton va veni acasă o să vorbim doar de părinții lui și de cum îl pot ajuta pe mai departe. Măi, băiete, orice naș își are nașul. Azi ai de-a face cu mine, iar eu nu sunt terapeutul tău. Tu o să primești telefonul când o să-mi trimiți poză după foaia de internare a nevesti-tii în care scrie negru pe alb ce are și ce n-are și o să vii și tu cu testul negativ de Covid. Astea sunt condițiile mele ca să-ți primești telefonul înapoi. *(închide telefonul)*

Mama mă-tii, cu banii tăi cu tot *(il imită)* Banii nu sunt o problemă pentru mine. Văd, că lași 400 de euro pe ședință. Dar ce să vezi, că nici eu, nici Anton nu avem cârligul ăsta pentru agățat. Dacă te-a taxat așa, probabil că și pe el l-ai iritat tu cu ceva, bătăran împuțit! La ce-mi folosesc banii tăi, panaramă de om, dacă mi-ai dat Covid? Nu mă mai pui în sac negru, îmi faci unul cu diamante? Trebuie să-mi iau tensiunea, că-mi pleznește capul.

(intră portarul cu testele de Covid)

Portarul: Am luat 2, și de nas și de salivă, că nu știam de care vreți.

Angela: Foarte bine, unul ți-l faci tu, unul eu. Și să nu mai aud un cuvânt în plus, mai ales că ai mințit ca ultimul șarlatan. Doamne, de ce am ieșit eu azi din casă? Că puteam să fac aranjamentul de înmormântare și telefonic, bag de seamă.

Deci, ia loc și scuipă. Eu o să mi-l fac pe cel de nas, că de scuipat o să scuip salivă cu alcool și nu e concludent.

Portarul: De ce?

Angela: De dracu, d-aia! Pentru că tocmai am aflat că m-ai mințit și că femeia care a plecat cu ambulanța a plecat de aici, de aici, da, împreună cu cel al cărui telefon îl am aici. Vezi, drăguțele, minciuna are picioare scurte, cât un telefon. Misteriosul client și-a uitat telefonul aici (accentueaza) după ce a chemat salvarea, de pe el. Vezi, 112-urgente. Iat tu ai mințit și pentru asta o să plătești: fie îmi dai banii înapoi, fie îți iau slujba. Alege!

Portarul scoate bancnota și vrea să i-o înmâneze.

Angela: Pune-o la locul ei, du-te la baie și salivează până mori și apoi să vii cu rezultatul testului. Ai face bine să fie negativ. Eu o să-ți comunic la rândul meu, adevărul (*accentuează cuvântul*), dacă e sau nu pozitiv.

Pleacă și se întinde pe canapea și își face testul din nas. Îl citește și se destinde.

Angela: Slavă Domnului! (*Iese și portarul*) Ei, la tine cum e?

Portarul: Negativ.

Angela: Slavă încă o dată cerului. Știi ce? Misiunea mea s-a terminat azi. Să plec dracului de aici cât încă sunt negativă. (își cheamă un taxi) Spune-i lui Anton...nu, mai bine îi spun eu, că tu nu ești de încredere. Nu știu cum de nu te-a mirosit Anton. Probabil că s-au mai ramolit și simțurile lui! În tinerețe adulmea șmecherii d-aștia ca tine și ca el (arată spre telefon) de la distanță. Ai mare noroc că testele sunt negative.

Portarul: Da, bag de seamă că aveți mai multă încredere în teste fabricate peste noapte decât în oameni. V-ați gândit și la cealaltă variantă, că v-am văzut speriată și obsedată de Covid și am vrut să nu vă sperii și mai mult? Anton vă ridică în slăvi de fiecare dată când vorbește despre d-voastră. Nu-mi imaginam că sunteți exact opusul!

Angela: Dacă primeam măcar un răspuns, unul, sincer de la tine azi, loial locatarilor, pe care se presupune că îi aperi de intruși, ca ăsta (*iar arată la telefon*), poate eram și eu opusul, cum spui tu. Și poate și tu erai mai bogat cu 100 de euro. Băiete, că tot suntem la momentul adevărului, singurul bărbat în lumea asta care m-a făcut el pe mine și nu eu pe el a fost Anton. Nu știu, nu mă întreba cum de atunci când el este lângă mine, totul capătă alt sens. Dar o să ai timp să afli și tu toate astea. Oho, o să vezi cum e să ai nevată, să te aștepte acasă până târziu acasă, că tu o să fii în post, în ture, nu, cum la un moment dat o să se sature și o să-și ia tălpășița. Dar am înțeles, da, și am acceptat, într-un final, că dragul meu Anton este mai preocupat de pacienți decât de familia lui, de copiii lui. N-am mai insistat, am divorțat. Divorțul e tot un semn de iubire, gardianule. Când iubești, îl lași pe cel iubit să se bucure de

ce îi place, în profesie, în viața. Asta e viața fostului meu soț: o înșiruire de călătorii, congrese, ședințe de terapie, ore, zile, nopți. Ce dovadă mai bună vrei decât că el dă cheia unui pacient, dar eu nu am cheie de la propria casă. Ei, da, este încă și a mea. N-am făcut niciun partaj. Vrei să știi de ce?

Portarul: Nu.

Angela: Și totuși am să-ți spun. Pentru că încă ador compania lui; ador să vin aici, din când în când, sub nu știu ce pretext, să stăm, de fapt, de vorbă. Este în continuare cel mai bun prieten al meu.

Portarul: Doamnă, eu cred că ar trebui să vă găsiți și d-voastră un terapeut. Acum îmi povestești din viața d-voastră pe timpul meu. Timpul costă bani.

Angela: Am înțeles și, în sfârșit, spui și tu ceva adevărat pe ziua de azi. Ia tu banii înapoi, cei 100 de euro și consideră că ți-am plătit ședința de azi. Până la urmă, într-o ședință de terapie, doar clientul este cel care trebuie să spună adevărul, nu? Terapeutul se poate fofila sau chiar minți, nu-l verifică nimeni. Hai, gata, du-te la datorie, ți-am dat plata. Pleacă, ce nu înțelegi?

Portarul se retrage politicos.

Portarul: Doamnă...

Angela(în urma lui) Da, da, doamnă până la capăt.(sună telefonul cu taxiul)

Nu, nu cobor acum. Mai mă așteptați. Da, taxați. Mai am de trimis un email. Durează 10 minute, cel puțin. Știu, timpul costă bani, asta e deviza zilei de azi se pare. (închide telefonul și se duce la laptop.

De fapt, *totul ia timp și timpul ia tot*, vorba marelui poet. (începe să scrie). Așa, să termin treaba pentru care am venit. De-ar fi știut Eminescu că o să ajungem să ne înmormântăm unii pe alții fără flori, fără coroane, fără tei scuturându-se deasupra noastră...așa, pe email. Scrii niște instrucțiuni, la un laptop, alții vin a doua zi, te ridică pe sus, apoi te pun jos, în groapă, și fără popă care să te miruiască și fără pompă. Nu contează că ești cu bani sau fără bani, cu funcție sau fără funcție. Ești un număr în spital și o cruce în cimitir. Și dacă cineva mai scrie câteva rânduri despre tine pe cruce asta, poți să te declari fericit pe lumea cealaltă. O să vină la tine o perioadă copiii și câțiva apropiați, o să citească rândurile, care în timp o să se șteargă, apoi o să citească printre rânduri, pe sărite, ce se va mai vedea, pentru că nimeni nu-și va mai face timp să-ți repare crucea, pentru simplu motiv că nu mai folosești nimănui de pe lumea asta. Ești o mână de oase.

(scena se încheie cu Angela care scrie la laptop)

SCENA II

(aceeași cameră a terapeutului Anon și cu Angela dormind pe canapea. Intră Anton. E seară. Deschide și o vede pe Angela dormind, o adulmecă, miroase a băătură)

Doamne, comă diabetică? Asta ne mai lipsea, Angela .. *(vede sticla de whisky și paharul)* Sau poate nu...Angela, Angela! *(încearcă să o trezească)* Angela deschide ochii buimacă.

Angela: Lasă-mă să dorm, te rog. Whisky ăla m-a adormit complet.

Anton: Draga mea, am crezut că ești în comă diabetică. Știam că tu nu bei deloc și miroseai a băătură și...

Angela: Da, așa se întâmplă când mintea ta rulează numai la mansardă. Ești obsedat de diagnostice. Nu am mai putut pleca. Taxiul mă aștepta jos, dar eu, când m-am ridicat de la laptop...A, apropo, am rezolvat mai simplu decât credeam cu înmormântarea de mâine, printr-un email. Tu ai rezolvat cu hârtiile?

Anton: Da, într-un final da. Te rog să mă scuzi, trebuie să ajung urgent la baie, să-mi fac și un duș și să mă schimb de hainele astea de spital.

Angela: Da, du-te, îți povestesc după aceea.

Angela rămâne singură, își caută un pachet de țigări și își aprinde o țigare.

Angela: Să vezi acum mirarea când o afla că și fumez. O să mă buștruluiască rău de tot. *(se aud bătăi în ușa de la intrare; merge să deschidă. Marc dă să intre, dar ea îl oprește)* Angela: Puneți mască și apoi prezintă-te, deși pot ghici cine ești după tupeul cu care dai buzna Marc își pune mască.

Angela: Așa, acum testul.

Marc scoate din buzunat testul.

Angela: Și de unde să știu eu că e al tău?

Marc: Intuiam că așa o să faci, așa că am mai cumpărat unul. Îl fac de față cu tine, dacă mă lași să intru.

Angela: Cu d-voastră, vrei să zici, că nu ne tragem de șireturi.

Marc: Dacă nu-mi dai telefonul după demonstrația asta în direct, te asigur(se corectează) vă asigur că o să ne mai tragem de ceva.

Angela: Testul, te rog, în partea cealaltă a camerei.

Marc: Mă gândeam că poate vrei să mă scobești tu...în nas.

Angela face un gest de repulsie și își continuă țigarea.

Marc: Anton a venit?

Angela: Nu vorbi, că dai viruși. Tot de la spital vii și tu dacă țin bine minte. Ce face soția ta? Și-a revenit?

Marc, în timp ce își face testul

Marc: Nu vorbesc, că împrăștii virusul.

Angela: Bine faci. Stai liniștit, mi-a spus portarul toată povestea cu ambulanța. O compătimesc pe biata femeie. Nici eu nu ți-aș mai vorbi și sper să nu o mai fac niciodată după ziua de azi.

Marc: Și eu îl înțeleg pe Anton de ce s-a separat de o asemenea scorpie de femeie.

Angela: Măcar noi nu ne spreriem unul de altul când ne vedem întâmplător. Ba chiar ne bucură revederea...pe ambii, ceea ce nu pot spune despre unii sau alții. Persoanele de față se exclud, din politețe.

Marc (*Îi arată testul*): Poftim, e negativ. Acum dă-mi telefonul și plec și nu mai vorbesc și nu mai împrăștii virușii...ăia inexistenți.

Angela: Ți-am spus să-mi aduci dovada că și ea e negativă.

Marc (*ironic*): Ea nu deschide gura nici să vorbească, deci gura ei și celelalte orificii, printre care și nasul, sunt inaccesibile. Nici nu am putut ajunge la ea că nu mi-au permis. Să știi că și eu am același drept să-ți cer dovada că ești negativă.

Angela: Fair enough! O și am.

Marc: De unde să știu eu că e al tău?

Angela: E mai simplu și mai inteligent în cazul meu, am martori. Portarul și-a făcut și el testul în prezența mea și eu în prezența lui. Eram amândoi în cameră, deci îl poți chema și întreba.

Marc: Diferența e că pe mine nu mă interesează starea ta de sănătate, iar despre a mea nu-mi fac griji, că sunt mai tânăr și rezist și la Covid.

Angela: Dacă ăsta s-ar trata cu tupeu, sunt sigur că tu ai fi cel mai potrivit vaccin; ar trebui să te multiplice. (*îi aruncă telefonul*) Să nu te apropii de mine cu hainele astea de spital. Dispari!

Marc: Ai putea, te rog, să-i transmiți lui Anton un mesaj?

Angela: Aș putea, dar aleg să nu o fac. Ai celular acum, îi poți scrie ceea ce vrei să-i transmit eu. Au revoir!

Marc: Revoir pe dracu! Nu intenționez să te mai revăd niciodată!(iese bombănind) Scorpie până la capăt!

Angela rămâne singură și merge să aerisească să iasă fumul de țigară.

Anton iese din baie.

Anton: A fost cineva acum aici? E fum de țigară și mi se pare că te-am auzit vorbind cu cineva.

Angela: Da, era individul cu șampania și nevasta leșinată, a venit să-și recupereze telefonul că-l uitase aici. Sper pe ea să n-o mai recupereze. Auzi, zău dacă te înțeleg. Cum poți, în izolare, să-și riști licența pentru indivizi ca el? Are tupeu cât toată casa.

Anton: Da, îi vine natural lui să scoată omul din sărite. Sper că nu te-ai lăsat agățată. Angela, draga mea, îmi pare rău dacă ți-a creat neplăceri. Omul tocmai ce aflase că nevasta sa e însărcinată, era singur cuc și eu m-am oferit să deschid o șampanie aici, în timpul sesiunii. Nu știu cum am ajuns să-l invit aici.

Angela: Se pare, deci, că te-a agățat și pe tine. Anton: Probabil. Posibil ca și eu să mă fi simțit singur. Dar mă bucur atât de mult că ești aici! Foarte bine că n-ai plecat acasă. Dacă nu aș fi fost atât de bulversat de moartea alor mei, cred că ți-aș fi spus eu să rămâi. Mă bucur mult că nu m-ai lăsat singur. Îmi pare rău că a fumat aici. Uite, o să aprind o lumânare parfumată și candela imediat. (merge și le aprinde).Vrei și un ceai, o limonadă, ceva?

Angela: Aș bea un ceai, doar dacă vrei și tu. Nu te deranja pentru mine. Și aș vrea să-l bem împreună depănând amintiri despre ei. Am plâns mult înainte să vin aici. Pe cine mai vizitez eu duminica după biserică?

Anton: Pe mine. De ceva timp, nu mai merg la congrese în weekend.

Angela: Serios? Și ce faci, tu, în weekend, dacă nu mai mergi la congrese?

Anton: Drept să-și spun, tot la ai mei mergeam și eu, doar că sâmbăta.

Angela: Îți dai seama ce oameni cu bun simț, nu mi-au spus niciodată că tu veneai sâmbăta și eu duminca. Erau atât de delicați!Se comportau cu mine la fel, chiar dacă știau că suntem separați. Pur și simplu, eu mă simțeam la fel de bine când mergeam și înainte și după...

Anton: Anason, fructe de pădure sau coacăze?

Angela: Toate. Și o linguriță de miere, te rog.

Anton (asezându-se lângă ea, cu ceaiurile): Doamne, ce zi!

Angela: Oribilă. Dacă am ajuns eu să beau, după atâția ani!

Anton: E bine că ai băut. Atenuază durerea. Acum sunt eu aici și nu mai trebuie să bei decât ceaiul ăsta pregătit de mine, cu muuultă dragoste. Îmi face bine că ești aici. Nu cred că pot dormi în seara asta, cel puțin nu singur în casă.

Angela: Am și fumat, tot eu. M-am apucat de fumat. Și ca să fiu sinceră până la capăt, am fumat pentru că m-am enervat că nu ai nicio poză cu mine sau cu noi doi pe perete.

Anton: Chiar? Nu știam că ești așa de important pentru tine să pun poze cu noi pe perete. Le am în album pe toate. Dar e ciudat că ai menționat și tu asta. Eliza mi-a spus același lucru când a venit pe la mine și m-am conformat. Am pus o poză cu ea. Știi ce? Hai să facem asta acum. Să alegem două poze, una cu ai mei și una cu tine sau cu noi și maine la dau la mărit. Dacă tot nu le putem face o înmormântare cum merită, o să le facem aici, la noi, o întrunire după ce venim de la cimitir. Ce zici? Și o să punem și o poză cu ei aici, pe masă.

Angela: Cred că e o idee minunată! (*iși beau ceaiul în liniște*)

Angela: Poate că pare ciudat ce-ți spun, dar simt că și ei sunt aici, cu noi. Mă simt de parcă am lua cina în familie, ca pe vremuri.

Anton: Da, simt și eu că s-au dus liniștiți și că se bucură că suntem aici, împreună.

Angela: Și știi ce mai cred? Cred că ei m-ar vrea din nou aici o vreme. Ce zici să mă mut vreo 2 săptămâni pentru început?

Anton: Cred că este o idee minunată (*o invită la dans*) care merită sărbătorită.

Scena se încheie cu Anton și Angela dansând pe o melodie lentă.

SCENA III

(Crina judecătoarea în biroul terapeutului Anton, care are barbă acum, în semn de doliu pentru părinții decedați)

Crina: Buna dimineața și scuze de întârziere. Cred că este prima oară în atâția ani. Nu e stilul meu, dar nu știu ce manifestație se pregătește în piață șiăștia au început mai devreme cu pregătirile. (își ridică privirea după ce se așează și vede barba lui Anton) Anton, ce-ai pățit?

Ești în doliu? Sau e schimbare de look?

Anton: Doliu.

Crina: Condoleanțe! Cineva apropiat, bănuiesc, nu?

Anton: Foarte.

Crina: Și ai mai și slăbit.

Anton: Aș putea spune același lucru despre tine.

Crina: Da, am dat jos 5 kilograme cât am fost sechestrată. Știi, m-am gândit mult la ultima noastră ședință și am început iar să visez și să mă trezesc transpirată. De fapt, de câteva nopți nu dorm deloc bine. Verific ușa de mai multe ori și visele sunt foarte ciudate. Adică nu sunt vise...e ca un vis lucid. De exemplu, într-un dintre seri am deschis ochii și era o față de bărbat în camera mea în dreptul geamului. Nu era el, nu știu cine era, dar stătea acolo și nu se mișca, doar mă privea: Eu nu am putut spune absolut nimic preț de un minut, apoi ușor, ușor a dispărut umbra. Dar îți jur că era acolo, în camera mea.

Anton: Ți s-a mai întâmplat până acum?

Crina: Nu, e prima oară când deschid ochii și visul se continuă aieva și mă paralizează efectiv frica. N-am mai reușit să adorm până dimineața. Credeam că dacă a trecut ceva timp și mă simțeam bine, am trecut peste incident. Tu crezi că e ceva grav sau o să depășesc momentul?

Anton: Ceea ce tu numești cu mintea conștientă incident poate să aibă impact mai mare asupra altor părți ale psihicului tău. Adică frica aceea, pe care ai trăit-o în ziaua aceea, ți-a reactivat o altă frică, dacă mai știi, din copilărie. Este ceea ce se numește reactivarea traumei.

Crina: Și ce pot să fac? Nu pot trăi așa, dimineața am instanță, am zile când nu mă pot concentra. Am ajuns să-mi iau dosare acasă, că nu mai termin ce am de terminat la birou.

Anton: Și când primești o lovitură în față, impactul e mai mare decât atunci când te aștepți Și revenirea e mai grea după lovitură. Cum stai cu exercițiile de respirație și cu yoga? Continui?

Crina: Da, în fiecare seară. Chiar mă gândeam că poate ar fi timpul să încerc să fiu mai independentă și în raport cu tine. Au trecut 2 ani de când tot vin la tine și m-ai ajutat mult, să știi. Chiar mă întrebam cum aș fi reacționat la toată povestea asta dacă nu aveam în spate aniiăștia de lucru cu mine, cu tine. Știu că am fost rea data trecută, că te-am certat, cum mi-e stilul. Știu, da, mi-ai spus că sunt mereu defensivă și revendicativă.

Anton: Nu am spus mereu, doar tu faci generalizarea asta...

Crina: În fine, m-am gândit la ce mi-ai spus data trecută, chiar dacă m-am aricit un pic și cred că azi sunt pregătită să-ți dau răspunsul: dacă ar fi ultima noastră ședință de terapie, asta de

astăzi, cred că m-aș simți un pic abandonată, un pic dezorientată, speriată și furioasă mai mult, pentru că m-ai luat prin surprindere. Dar apoi m-aș gândi de ce mi-ai propune asta. Din care alt motiv decât acela că mă vrei independentă, să mă descurc singură. Și de ce aș accepta și de ce nu aș accepta. Și, da, ți-aș da un feedback bun. Adică știu că nu am fost printre clienții preferați, sau, mă rog, cu care să-ți faci plăcere să lucrezi. Mai bine zis, nu sunt clientul comod, dar măcar am fost fidelă.

Anton: Fidelă? Cum vine asta?

Crina: Păi, da, am venit regulat, nu am lipsit de la nicio ședință, mi-am făcut toate temele.

Anton: Deci conștincioasă și loială unei terapii și unui terapeut; și fidelă mai degrabă unor convingeri cu care ai venit în terapie, aș zice, și alegi să pleci tot cu ele. Și asta e la fel de ok ca dacă ai fi ales să le schimbi. Decizia e a ta și vreau doar să fii împăcată cu asta. Așa că haide să facem un bilanț al tuturor ședințelor noastre din acești ani.

Crina: Știi ce? Cred că mie mi-a plăcut să vin la tine tocmai pentru că mă provocai și mă menții mereu în registrul în care vreau să lucrez. Că îmi dai mie controlul și nu mă judeci pentru cum mă raportezi la tine și la lume. Știu că sunt o persoană dificilă și incomodă. Știu că sunt mult judecată de ceilalți că nu sunt în rândul lumii. Am mulți colegi și foarte puțini prieteni. De fapt, tu și cu pisica mea sunteți cei mai de încredere prieteni. Așa...ce mi-a mai plăcut în toți anii ăștia, că mi-ai suportat toate toanele, dar nu mi-ai plâns nici de milă și nici nu mi-ai ținut isonul; când a trebuit să fii dur cu mine, să mă scoți din rezistențele alea, cum le zici tu, nu ai ezitat să mă confrunți. La fel, mi-a plăcut că ai decis să le respecti și pe ele și nu ai considerat un eșec al tău faptul că nu ai reușit să schimbi mare lucru la mine. Cumva, terapia asta cu tine a fost ca o căsătorie pe stilul meu; adică nu a trebuit să trăiesc cu tine în casă, că oricum nu suport să trăiesc cu nimeni în casă, ai fost acolo în momentele mele de criză, ai acceptat că nu vreau să schimb multe chestii la mine, deși știu că aveam multe de învățat de la tine. Da, pentru mine e relația cea mai comodă.

Anton: Și mai protectoare, că în felul ăsta nu riști să fii rănită și ești mereu în control asupra situației.

Crina: Exact. Da, le-am înțeles pe toate astea. Și tocmai de aceea o sa-mi fie ușor să mă desprind și de tine.

Anton: Eu vreau să-ți mulțumesc, la rândul meu, pentru toți anii aceștia de colaborare.

Crina: Da, chiar așa, vreau să știu. Am fost cel mai dificil client al tău?

Anton: Nici pe departe.

Crina: Dar pentru tine cum a fost? Am fost ca un ghimpe în coaste de multe ori, recunoaște. De ce taci? Aha, mă scoți din sărite cu tehnica asta. O detest. Bine, fie, admit că nu trebuie să

răspunzi la toate întrebările mele. Pot să decid eu când încheiem ședința de azi, dacă tot e ultima?

Anton: Cred că întotdeauna a fost așa din câte îmi amintesc, nu? Tu ai decis când să închei fiecare ședință și când să te ridici și să pleci, de ce am schimba ceva la ultima ședință?

Crina: Să știi că am fost la psihiatru și mi-a dat pastile de somn. Nu pot să funcționez dacă nu mă odihnesc. Iar nu zici nimic.

Anton: Ce te aștepti să zic?

Crina: Nu știu, orice, ceva. Să mă întreb de ce n-am avut răbdare sa-ți cer părerea, poate?

Anton: Cu ce ar schimba asta lucrurile? Ai decis singură și ești împăcată cu asta. Cred că dacă ai fi avut nevoie de părerea mea, ai fi cerut-o.

Crina: Deci nu ești deloc supărat că nu m-am consultat cu tine?

Anton: Nu. Cred că sunt doar un pic frustrat că în toți acești ani nu am lucrat și pe un obiectiv terapeutic al meu, măcar. Dar am nădejde că mintea ta a reținut și procesat unele lucruri care se vor așeza mai încolo.

Crina: Ceva, ceva am citit eu printre rânduri, legat de unele intenții ale tale.

Anton: Cum ar fi?

Crina: Cum ar fi că am rămas cu multe chestii în stadiu de copil și că nu vreau să cresc, că am beneficii din asta, bla, bla bla...chestii din astea psihanalitice pe care le detest.

Anton: Și eu.

Crina: Cum așa?

Anton: Așa, nici eu nu cred că ți se potrivesc. Din punctul meu de vedere sunt mulțumit că am lucrat numai pe ce te deranja în prezent și nu pe chestii psihanalitice. Ai vrut coaching, am făcut coaching; n-ai vrut terapie, n-am făcut terapie. E ceva, oricum, ce ai mai fi dorit să lucrezi și nu am lucrat? Dacă tot suntem la ședința de feedback?

Crina: Adică, cu alte cuvinte, sunt tot acolo unde eram când am venit din punct de vedere al maturizării, asta vrei să spui?

Anton: Dă-mi voie să te întreb la ce îți folosește răspunsul meu, dacă tot e ultima ședință?

Crina: Pentru că am dreptul să știu.

Anton: Firește, dar la ce bun? Cu ce te ajută să știi care e părerea mea?

Crina: Nu știu, așa, pur și simplu vreau să știu.

Anton: Ei bine, așa, pur și simplu, nu cred că ești tot acolo. Dacă ai fi fost tot acolo, nu te-ai fi dus în rușinea capului să-i faci bine unui om care ți-a făcut rău secheștrându-te, l-ai fi reclamat și l-ai fi băgat și pe el la închisoare. Cred, sincer, că ești acolo unde ai nevoie să fii în momentul ăsta din dezvoltarea ta. Dacă aș fi părintele tău, aș fi mândru de tine. Dar, da trebuie să recunosc, că m-a surprins, într-un mod plăcut firește, cum ai reacționat la toată povestea asta. Am simțit că n-ai făcut-o din simțul moral, ci dintr-un alt simț, al sinelui. Și asta, pentru mine ca terapeut e cel mai important feedback de care aveam nevoie.

Crina: Îți multumesc pentru răspuns și pentru sinceritate. Cred că e important pentru mine să știu că n-am venit doar pentru situații punctuale. Îți multumesc că ai fost acolo mereu, mai ales când au murit ai mei. A fost foarte grea despărțirea pentru mine. Cred că și ei de acolo, îți sunt recunoscători. Știi, după ședințele cu tine, nu mă duceam direct la tribunal, mergeam multe ori la ei, la cimitir. A fost ca un ritual. Acum probabil că o să te înlocuiesc cu biserica. Am început să merg la slujbă. (pauză) Cred că am putea să încheiem aici.

Anton: Crezi că ți-ar fi mai ușor dacă timpul care ne mai rămăsese îl aloci aceluiași ritual? Ce zici?

Crina: *(se ridică)* O să văd...*(îi întinde mâna)* Multumesc încă o dată!

Anton: Și eu! Pentru colaborare...și pentru azi.

(după Crina pleacă, Anton se duce și ia din sertar câteva lumânări, un buchet de flori și un chibrit și pleacă la cimitir, nu înainte de a-și anula următoarea programare)

SCENA IV

(camera de cămin a Liei ; se aud ciocănituri în ușă ; intră o colegă, Tina, val vârtej) Tina

: Lia, ai deschis televizorul ? Ești faimoasă !

Lia : Interviul tău cu Șerban Iosifescu este tradus peste tot, numele tău este peste tot. Cică pe ceilalți i-a refuzat. Lia, ești tare.

Lia deschide televizorul.

Tina : Îmi pare rău, știu că ți-ai pierdut mult la el. S-a stins aseară, în apartamentul lui din Paris. Cred că s-a dus liniștit.

Lia (uitându-se când la televizor, când la telefon) : 56 de apeluri ratate. O, Doamne !

Tina : Se pare că l-a găsit menajera azi dimineață.

Telefonul sună din nou. Lia răspunde de data aceasta, buimacă de somn.

Alo ? Da, eu sunt. Multumesc. Nu, nu suntem rude. Dumneavoastră cine sunteți ?(pauză, apoi Lia se prăbușește din nou în pat)

Tina : Ce ai pățit ? Ești lividă ? Lia ?

Lia : Domnul profesor mi-a lăsat prin executor testamentar toată averea sa și apartamentul din Paris.

Tina : Glumești ?

Lia : Și o bursă să-mi continui studiile acolo ... și o scrisoare. Pe care o voi citi când ajung acolo.

Tina : Adică ai vorbit cu executorul lui testamentar ? Vorbea în franceză ?

Lia : Nu, în română. Va fi repatriat și înmormântat aici, așa cum își dorea. Tina, cineva mi-a dat șansa să plec de aici. El a crezut în mine.

Tina : Wauu !Ești cineva !

Lia : Tina, vreau să mă ajuți să-i facem o înmormântare pe cinste.

Tina : Aici s-ar putea să avem probleme. Dacă a avut Covid, nu știi dacă se repatriază.

Lia : Dacă a avut Covid, trebuie să pară că nu a avut. Nu înțelegi, asta își dorea, să fie înmormântat în țară. Are nevoie de ajutorul meu să vină. Probabil că el știa că va avea probleme de repatriere. Acum nu mă are decât pe mine. Tina, trebuie să fac rost de bani să ajung la Paris. Hai să facem chetă și să ne punem în mișcare. Jelim când îl aducem în țară.

Tina : Mă duc la asociație să vorbesc cu Marius. Nu e timp de pierdut.

Lia : Tu du-te și eu mă uit de bilet de avion. *(Lia rămâne singură ; dă să plângă, dar se oprește)*
O să plâng în avion. Acum nu am timp. Hai, Lia, întărește-te ! Poți ajunge la Paris astăzi dacă vrei.

(scena se încheie)

SCENA V

(Marc cu barbă, nedormit și răvășit în cabinetul lui Anton; ambii tac o perioadă)

Marc: Ești un om mai bun decât mine. Să se fi purtat cineva așa cum m-am purtat eu cu tine în ultimele două săptămâni, cred, nu, de fapt, nu cred, știu sigur că până acum îl omoram.

Anton: La propriu sau la figurat? Că pe mine deja ești aproape: am fost chemat la Colegiul Psihologilor de trei ori până acum, la poliție de două, să dau declarație legat de ce s-a întâmplat la mine acasă când eu eram plecat să-mi iau părinții de la morgă. Oricum, nu cred că există vreo altă acțiune pe care o poți face în prezent care să te ajute să gestionezi mai bine furia decât să o descarci aici. Și să știi că mai poți adăuga o reclamație după această ședință, pentru că legal noi nu mai avem voie să interacționăm în calitate de client și terapeut. Deci îmi risc licența încă o dată. Și, sincer, nu știi de ce dracu o fac. Pentru că nu cred că meriți să fac asta pentru tine.

Marc: Da, poate că sunt un nemernic. Dar Dumnezeu mi-e martor că i-am vrut doar binele și ei și copilului. Dar chiar vreau să înțeleg cu ce am greșit eu față de ea. N-am bătut-o niciodată, n-am înjurat-o, i-am oferit tot ce mi-a cerut. N-a fost excursie pe care să i-o fi refuzat-o vreodată. Casa noastră a fost făcută în fiecare detaliu după gustul ei; doar barul l-am comandat eu, că mi-a plăcut unul din Texas și l-am vrut la fel și la noi.

Anton: Marc, îmi pare tare rău pentru toată suferința prin care treci. Sunt aici ca să te ajut, nu să te bulversez mai mult. Dar nu cred că pot s-o fac. Eu însămi am muștrări de conștiință că nu am făcut ceva ca să împiedic această tragedie. Deci dacă simți că nu poți vorbi despre asta, nu trebuie s-o faci. O să o faci când ești pregătit, cu un alt coleg al meu. Eu nu mai pot să-ți fiu terapeut. Deocamdată este firesc să simți furie și să vrei să te răzbuni pe cine îți iese în cale. Marc: Dacă nu vorbesc cu tine, simt că o să fac ceva și mai nebunesc. Mă gândesc să-l omor pe asistentul care o avea în grijă. De fapt, l-am urmărit până acasă, cu un pistol, știu unde stă. Doar că ceva m-a oprit. Am pus pâna pe telefon și te-am sunat, deși mă îndoiam că mă vei primi după cât rău ți-am făcut și ție. Și totuși tu ești singurul care nu m-a respins. (plânge). Ea n-a vrut să mă primească deloc în aceste două săptămâni. Nu mi-a răspuns nici la mesaje, nici la scrisori. Știi, i-am scris în astea două săptămâni, în fiecare zi. Din câte am înțeles, în dimineața când trebuia să se externeze, a fost anunțată că vin să o iau, a cerut voie la baie și cretinul ăla de asistent a lăsat-o singură. Și acolo, în doar câteva minute, s-a tăiat pe unde a apucat. Când au găsit-o, nu mai avea nici o picătură de sânge în ea. (plânge din nou) S-a asigurat că de data asta nu aveau cum s-o mai salveze. (*iși schimbă dispoziția din tristețe în furie*) Ce am făcut să merit o asemenea nebună în viața mea? Ok, am stabilit că vorbim așa, prin scrisori, prin mesaje. Cu ce am greșit eu să mă pedepsească așa? Spune-mi tu! (*se ridică de pe scaun și se agită plimbându-se*) Nu, te rog, nu tăcea și tu! Ce dracu, te-ai vorbit cu ea?

Anton: Nu cred că e vorba despre faptul că ai încălcat ceva tu, Marc, nu se poate ști cu certitudine ce este în mintea unui om înainte de a-și lua viața. Poate că era doar speriată de ceva ce i-ai scris sau, mai degrabă, era speriată la gândul că se va întoarce la tine. Își dorea cu disperare să o ia de la capăt singură, mai ții minte? Ai putea să-mi spui ce i-ai scris în aceste două săptămâni?

Marc: Uite, tot e aici. În prima zi:

Draga mea,

Totul o să fie bine. Te rog nu te stresa. Am să am grijă de tot. Tu ai grijă să îți revii după sperietură. Ce încurcătură! Îți jur că n-am vrut să vă fac rău. Ai grijă de tine și de mititica sau mititelul. Îmi scrii tu când poți.

A doua zi:

Babe,

Ești pe mâini bune. Am avut grijă să ai cei mai buni doctori. Ai grijă să manânci bine. Acum manânci pentru doi. Îmi scrii, te rog? Ești tratată bine? A treia zi: Babe,

Am înțeles că nu primești vizite. Nu vin dacă nu vrei să mă vezi. Vin când vrei tu. Doctorii spun că evoluezi bine.

În fine...și tot așa, nu i-am scris nimic care să o deranjeze. Nu am mers, dacă n-a vrut să mă vadă. Am respectat tot ce mi-a zis ea. Și ea, nimic, niciun cuvânt. Am ținut legătura cu doctorii. Mi-au zis că își revenise, o vedea un psiholog, primea cel mai bun tratament. Și apoi, în ziua când trebuia să vin să o iau, s-a întâmplat asta. Cât de nebună să fii să-ți iei viața și să o iei și pe a copilului? Știa cât de important este pentru mine acest copil. Dacă nu voia să vină cu mine acasă, trebuia să-mi spună. Probabil că tâmpiții ăia de doctori i-au spus că nu se poate externa singură și că eu sunt aparținătorul. E clar că asta a dărmat-o. Numai că eu puteam săi aranjez să stea singură, cu copilul, tot ce trebuia să facă era doar să accepte să se externeze și apoi rezolvam noi cumva.

Anton: Posibil să fi intrat în panică din cauza asta sau să fie chiar reacție la vreun medicament antipsihotic. Nu cred că putem ști cu certitudine, însă trebuie să-ți spun că eu am o dovadă a faptului că era lucidă în dimineața aceea. Mi-a trimis o scrisoare pe care m-a rugat să ți-o citesc abia peste 9 luni. Probabil s-a gândit că o să mai vii la mine.

Marc: Poftim? Ți-a scris ție? În dimineața când s-a sinucis? Și eu acum aflu? Și tu ai ascuns acest lucru față de mine și față de poliție? Tocmai te-ai făcut cu o nouă acuzație, prietene: tagăduire de probe.

Anton: Marc, Liz a avut încredere în mine și acum eu vreau să am încredere în tine că-i vei respecta ultima dorință. Nu putem da această scrisoare poliției. Nu ești acuzat de nimic ca să poți folosi această scrisoare pentru a te apăra. Este ceva atât de intim că nu îți recomand să faci publică vreodată scrisoarea. Îți spun toate astea ca să înțelegi că gestul ei a fost premeditat. S-a gândit la el înainte de dimineața tragică. Și s-a gândit și la tine, devreme ce...(îl întrerupe)

Marc: Nu, s-a gândit la tine. În tine a avut încredere. Anton, trebuie să o citesc, nu mă poți lăsa așa nouă luni. Uite cum facem: dacă mă lași s-o citesc, nu mai formulez nicio acuzație.

Anton: Marc, simt că discuția asta nu se îndreaptă într-o direcție bună.

Marc (*scoțând un pistol cu care începe să-l amenințe*): Ai intuit bine. Vezi, l-am pregătit de dimineață, dar nu e pentru cine se pregătește, ci pentru cine se-nimerește. Anton: Marc, acum ești tulburat de durere și nu gândești limpede. Mă ameninți că mă împuști. Realizezi asta?

Marc: Perfect! Tu realizezi, mă întreb, că într-oră de așa zisa terapie de cuplu mi-ai furat nevasta? Și viața? Și copilul? Totul a început cu ședința ta de căcat care mi-a transformat viața într-un coșmar.

Anton: Care o să ți se prelungească dacă mă mai și împuști. Chiar nu înțelegi nimic din ce ți se întâmplă, nu? Foarte bine, lasă-mă să fiu explicit, în cele din urmă. O să-ți dau scrisoarea după ce îmi dai pistolul și te așezi. Îți promit (merge și-i ia pistolul și-l pune în seif, apoi se reîntoarce pe scaun cu fața la Marc și cu scrisoarea). Vrei să înțelegi de ce s-a sinucis Liz? Ei bine, ce ai văzut pe fața mea când ai îndreptat pistolul spre mine?

Marc: Frică, evident. Te-ai căcat pe tine.

Anton: Exact, poate chiar disperare. Exact ce a simțit Liz când a aflat că se întoarce acasă cu tine, adică într-un loc pe care l-a perceput mereu ca pe o închisoare. Și ce simte pușcăriașul care știe că se reîntoarce în închisoare cu același gardian care nu-i va mai da drumul? I-ai scris, ai zis, în fiecare zi. I-ai scris în vreuna dintre scrisori cumva că vei respecta ce a decis ea? Că e liberă să decidă unde vrea să meargă după ce se externează? Că te-ai gândit să-i iei un apartament să stea singură, să încerce să trăiască singură, cum își dorea? I-ai dat în vreo zi a vieții tale posibilitatea de a alege ce vrea să facă cu viața ei? Nu, așa cum nu mi-ai dat nici mie de ales dacă vreau sau nu să-ți dau scrisoarea. Și eu ce ți-am oferit de când ne-am cunoscut Marc și până în prezent? Ce altceva mai important decât încrederea mea? Ba mai mult, casa mea, intimitatea mea. Te-am lăsat să intri în casă când eu eram plecat la spital întrucât părinții mei au murit de Covid în ziua aceea. Aș fi putut să te refuz, să te reprognez, orice, dar nu să te primesc, mai ales în spațiul meu intim, în propria casă. De ce? Pentru că am crezut în tine, ca om, Marc. Nu în mine, în tine. Însăși soția mea s-a mirat cum am putut să primesc un astfel de om în casa mea. Te-ai plâns că te-a tratat urât, Marc. Culegi ceea ce semeni. Te-a tratat cum meritai, pentru tupeul tău, Marc. Eu, în schimb, în slăbiciunea mea, probabil, te-am tratat cum speram că ai să devii. Greșeala mea. Ceea ce tu nu ai putut face cu niciunul dintre noi: nici cu mine, nici cu Liz. Vii acum, după ce mi-ai stricat reputația la colegiu, m-ai reclamat la poliție, vii și te porți la fel de revendicativ ca și cum eu ar trebui să dau socoteală de ce s-a întâmplat cu familia ta, de ce s-a dus totul de râpă. Cauți un vinovat, pe cineva pe care să-l poți acuza. Dar nici o clipă nu te-ai uitat în oglindă la tine, să vezi cu cine a început și s-a terminat acest dezastru. (schimbă tonul într-unul aspru, iritat). Nu îți vorbesc în calitate de terapeut acum, ședința s-a încheiat din momentul în care m-ai amenințat cu pistolul. Uită-te la mine bine, acum. Soția ta s-a sinucis pentru că a realizat că numai așa scapă de tine, de tirania în care a trăit atâția ani, de controlul obsesiv pe care îl aveai asupra fiecărei părți din ea; pentru că tot ce faci în relație cu alți oameni este să-i controlezi sau să-i șantajezi. Să distrugi fiecare părțică bună pe care o au. Exact cum fac teroriștii cu copiii aia mici când

îi racolează pentru terorism. Distrug fiecare părticică bună cu care i-a înzestrat D-zeu. Pentru că în viața ta nu ai creat, de fapt, nicio relație adevărată cu nimeni. Și eu am fost suficient de curajos să cred că dacă pornesc pe acest drum cu voi, vă pot ajuta pe fiecare în parte să puteți crea o relație cu cineva. Și am început cu mine. Ei bine, Liz a început să aibă încredere în mine, într-un alt om și asta însemna un pas pentru ea. Tu ai început cu stângul din prima. Cu banii nu-mi poți cumpăra încrederea sau bunăvoința. Acestea ți le-am oferit eu de la prima ședință. Am riscat și am pierdut. Mi-am pierdut reputația și probabil ani de zile voi fi arătat cu degetul de colegii mei. Dar tu ce ai riscat în tot acest timp? Tu ce ai investit în relația cu mine? Nimic, ai venit de la început că scopul de a mă manipula ca eu, la rândul meu, să o manipulez pe soția ta să stea cu tine în continuare, să joace cum îi cânti tu, să fie marioneta ta în continuare. Ah, nici nu știu de ce îți spun toate astea. Oricum nu pricepi nimic, tot un bou arogant care se laudă cu banii lui ai să rămâi. Oricum nu pricepi că femeia aia s-a sinucis din disperare, pentru că nu mai întrezărea niciun mijloc de a scăpa de tine. S-a sinucis poate pentru că nu voia ca copilul ei să fie crescut de un tiran ca tine, uite, scrie tot în această scrisoare. (aruncă scrisoarea pe jos). Cap de găinaț ce ești! Era cu mult superioară ție, devreme ce a gândit că după 9 luni să citești. De ce 9 luni? Că atât îi ia unui om să se plămădească, să se nască. Poate s-a gândit că vei putea accesa și tu un nou nivel de conștiință; sau poate a făcut-o să se razbune, să simți și tu durerea pe care o simțit-o ea în toți acești ani în care a adunat doar speranțe deșarte: că o să te schimbi, că o sa-i conștii traumele, că o să fie liberă, habar nam cât o fi adunat această femeie; toată suferința ei e acolo, în rândurile acelea; dar mă îndoiesc că vei fi capabil vreodată să vezi printre rândurile astea, lacrimile ei și suferința ei. Ți-a rânjit fața când ai văzut frica pe fața mea. Asta te face să te simți puternic, superior. Mai uită-te acum o dată. Ce vezi? Poți să vezi dezamăgirea, dezgustul? Asta faci într-un final cu toată lumea, draga Marc. Reușești să-i dezgusti. Cu soția mea ai reușit din primul minut. Mie mi-a luat ceva timp, pentru că purtam o altă haină. Dar faptul că n-am reușit să previn ca Liz să se sinucidă, când lucrurile erau așa de evidente, asta am să port cu mine toată viața. Deci dintre noi doi, tu rămâni cel mai norocos, că n-ai să ai conștiința încărcată. Vei rămâne tot un bou arogant, care își va găsi o nouă victimă, cât de curând.

Marc: (ia scrisoarea de pe jos și o citește un timp). Femeie nebună. Toate sunt niște nebune și nu poți avea încredere în nici una. (iese)

Anton: (pentru sine) Începând cu maică-ta. (se uită la ceas, apoi își toarnă o băutură)

SCENA VI

(acasă la Anton și Angela, care îl așteaptă cu masa pregătită și cu lumânări. Anton intră abătut și amețit)

Angela: La fix ai venit, dragul meu!

Anton: Buna seara, draga mea!(Angela merge să-l sărute și vede că a băut)

Angela: Trebuie să fi fost nașpa rău ziua de azi dacă ai băut. Nu-i nimic, data trecută ai avut tu grijă de mine, acum e rândul meu. Te rog să te așezi și să mâncăm. Am pregătit mâncarea ta preferată: snitzel cu piure. Și am luat și castraveciorii ăia care-ți plac de la Lidl.

Anton (*prăbușindu-se în scaun*): Sunt un ticălos.

Angela: Spune-mi ceva ce nu știi. (*începe să manânce cu poftă*)

Anton: Azi era să fiu împușcat.

Angela (*scapă furculița din mână*): Anton, mă sperii. S-a luat unul de tine în trafic? Te-au prins băut la volan? Unde s-a întâmplat? Cum?

Anton: La cabinet, acum câteva ore. Angela, Liz s-a sinucis, iar Marc a venit azi la mine la cabinet.

Angela: Cum? Cu ce tupeu să mai vină după cât rău ți-a făcut? Și nici nu avea măcar voie să mai îți calce pragul. Sper că l-ai dat afară. Cum? Liz, care Liz? Nevastă-sa? Aia de au luat-o cu salvarea de la noi de aici?

Anton: Da, acea Liz. S-a sinucis în ziua externării, acum 2 săptămâni.

Angela: Vai, ce tragedie! Nu mă mir, adică chiar i-am spus că nimeni nu cred să reziste lângă el. E de-a dreptul psihopat. Distruge tot ce întâlnește în cale. Acum că ai deschis subiectul, eu chiar nu am înțeles niciodată cum de i-ai acceptat la terapie.

Anton: Au venit de la Petre.

Angela: Puteau să vină și de la Ministru. Tu nu făceai asemenea compromisuri. Nu, deci chiar trebuie să-mi spui tot. Eu nu te mai recunosc. Mie mi-a luat un minut să văd ce narcisist pervers e și tu l-ai lăsat să distrugă tot ce ai clădit toată viața ta. Mă sună toți, nici nu ți-am mai spus. Am vorbit cu Alex zilele trecute, m-a întrebat de tine, dacă poate să ne ajute cumva, că știe și de ai tăi și de faptul că te-au chemat cei de la comisia de deontologie. Tu n-ai avut în viața ta o reclamație.

Anton: Pur și simplu, m-am trezit cu el la mine la cabinet, acum câteva ore. S-a așezat așa și a stat vreo 10 minute, apoi a început să-mi spună despre faptul că l-a urmărit pe asistentul care o avea în grijă pe Liz până acasă și că a vrut să-l ucidă. Și și-a ieșit complet din minți când iam spus că Liz îmi trimisese o scrisoare pentru el în dimineața când s-a sinucis. A scos pistolul și m-a forțat să-i dau scrisoarea. Și apoi mi-am ieșit și eu din minți.

Angela: Păi n-ai cum să rămâni calm în fața unui asemenea om. Biata femeie, cât trebuie să fi suferit lângă un asemenea montru, dacă și-a luat viața! Și uite acum ce îți face și tie, Anton! Trebuie să-l oprim. Uită-te cum ai ajuns în 2 săptămâni: nu dormi, nu mâncânci...Și eu care am crezut că e doar durerea după pierderea dragilor noștri...Anton, dragul meu, trebuie

să te hrănești, în primul rând. Ce pot să fac pentru tine? Vrei să-i facem proces pentru calomnie? O pot suna pe Camelia Stavros, îmi e datoare, știi că l-am ajutat pe fi-su. A zis că pot apela oricând.

Anton: Nu, draga mea, nu vreau să mai implic pe nimeni. Nu e vorba doar despre el, ci și despre mine, că mă simt un nemernic că nu am făcut ceva să împiedic această tragedie.

Angela: (*după o pauză*) Vezi, Anton, asta a fost problema ta dintotdeauna. Fiecare zi din viața ta a fost despre a-i ajuta pe alții. M-ai abandonat, pe mine, pe copii. Am acceptat că profesia asta e mai importantă pentru tine decât suntem noi. Te-am condamnat un timp, apoi te-am iertat, și eu și copiii, și mergem cu tine mai departe, pentru că te iubim. Dar ceea ce faci acum e periculos pentru tine, pentru că te-ai abandonat și pe tine. Nu poți să continui așa, dragul meu. Ai nevoie de ajutor..

(*pauză*) Femeia aia a intrat în spital în ziua când tu ți-ai înmormântat părinții. Nu puteai să fii la spital cu ea. Plus că sunt sigură că nu era la prima tentativă de suicid într-o asemenea căsnicie. Căsnicie, pe dracu, căznicie, mai degrabă. Biata femeie! Dumnezeu s-o odihnească!
Anton: Nu, nu era la prima tentativă, dar găsisese în mine o resursă. Primul om pe care l-a vizitat după ce l-a părăsit am fost eu. Avea încredere în mine. Și eu am abandonat-o, deși știam cât de fragilă este.

Angela: Nu doar ea era fragilă, Anton. Dragii noștri s-au dus amândoi, în aceeași zi, pe un pat de spital. Era normal să te ocupi de ei, de tine. De ea trebuiau să aibă grijă doctorii. Era într-un spital și acolo trebuia supravegheată dacă se cunoșteau antecedentele ei.

Anton: Era însărcinată. Nu cred că i-au dat vreo medicație. Era în primul trimestru. Angela: O, Doamne! A luat două vieți, nu una. Deja nu mai pot mânca nici eu (*împinge farfuria*). Bine, hai să o luăm logic. Ce ai fi putut face tu și nu ai făcut în cazul ei? Puteai să o vizitezi la spital? Nu, pentru că suntem în plină pandemie și stăm izolați și nu ai fi avut acces în spital.

Anton: Aș fi putut să-i scriu, nu știu, cum mi-a scris și ea mie. Să o încurajez. Să-i spun că voi fi acolo pentru ea când se va externa. Să-l sun pe nemernic să văd cum s-a întâmplat totul, să aflu mai multe despre cum au evoluat lucrurile.

Angela: Este adevărat, ai fi putut face lucrurile astea. Dar oare nu era firesc să faci ceea ce ai făcut, adică să te ocupi de înmormântarea alor tăi, de parastase. Știi doar că ei erau credincioși și ne-au spus și mie și ție să le facem aceste pomeniri de după...am făcut și noi cum ne-am priceput. Putea foarte bine să moară de Covid luat de prin spital și tot n-ai fi putut face nimic. Sunt atâtea zeci de persoane care mor pe zi și nu poți face nimic pentru ei.

Anton: Nu înțelegi, s-a simțit abandonată de mine. Spera să pot face ceva să o salvez de la a se întoarce la el. A venit la mine acasă pentru că nu avea pe nimeni altcineva în lumea asta.

Angela (*plânge*): Și eu, Anton, eu de ce am venit la tine acasă, acum două săptămâni? Oare

de ce? Pentru că nu am pe nimeni pe lumea asta în afară de tine. Și eu te vreau pentru mine, să mor cu tine lângă mine, așa cum s-au dus ai tăi. Și tu nici acum nu ești aici pentru mine. Ești cu gândul la o moartă, la o străină. Poate ar trebui să mă apuc și eu să-ți scriu scrisori...ca să mă vezi. Și mie mi-e frică de moarte, Anton. Mă dezinfectez din zece în zece minute, comand mâncare prin Glovo, îmi fac un test de Covid în fiecare zi și m-am apucat de fumat. De ce? De frică. Pentru că mă cac pe mine de frică. Dar frica mea nu o vezi, pentru că nu sunt pacientul tău. În toți anii ăștia, cât te așteptam acasă, aici, i-am urât pe toți și în același timp i- invidiat. Pentru că știam că ei o să primească de la tine într-o zi ceea ce eu n-am primit în ani.

Anton: Poate că de-asta l-am primit și pe Marc. Pentru că nu mă deosebesc prea mult de el, te-ai gândit? Și eu sunt un nemernic. Și eu, ca și el, n-am văzut suferința soțiilor noastre. Tu ești aici și-mi spui cât suferi și cât de frică îți este de Covid și eu nu știu cum să te alin. Angela: Sau poate că îți așa de mult la mine că îți e teamă să te apropii. Poate că ești precum chirurgul care nu-și poate opera soția. Privirea ta, când mă cuprinde, îmi spune că îți mult la mine. Doar că ăștia toți te-au sleit de energie. Ești și tu om, nu poți să fii acolo pentru toți. În fine, sunt o căcăcioasă. Asta e cert. Cât încă pot să mă șterg singură la cur o să mă șterg. Iar tu, un înecat. Să te lași tu manipulat de un dobitoc care vrea să te convingă că ești responsabil de moartea ei.

Anton: Poate...

Angela: Cert e că amândoi avem nevoie de ajutor, dar nu știm cum să-l cerem. Eu o să beau ceva că altfel nu reușesc să dorm. Mai nou, mi-e frică să nu mor în somn. Mă trezesc noaptea transpirată toată și nu mai pot adormi până dimineața.

Anton: Nu vrei mai bine să-ți dau un somnifer? (se duce și caută) La dracu, nici d-astea nu mai am.

Angela: Pentru mine nu. Deocamdată nu mă droghez, dar dacă nu o să începem să dormim împreună din nou, posibil să le combin. Auzi, dar pistolul unde e? A rămas la el sau la tine?

Anton: E la cabinet, în seif.

Angela: Deci în seara asta măcar sunt în siguranță. Mă gândesc că poate vrea să mă viziteze și pe mine, la cât de nebun e. Îmi place ideea că la cabinetul tău există o astfel de armă. Am vizualizat de atâtea ori cum vin într-o zi să îți-l distrug cu o bătă de baseball. Dar acum că mă gândesc mai bine, cred că merită ciuruit. Începând cu canapeaua aia de toată jena. E veche și incomodă. Apoi ciuruiesc pereții, apoi toate suvenirurile de la pacienții tăi. Îți salvez diplomele, alea chiar le meriți înapoi.

Anton: Chiar așa un soț jalnic am fost?

Angela: Ai fost mai bun decât Marc, asta e clar. Tu doar m-ai ignorat, nu ai fost terorist, ca el. Știi că îmi luasem un sejur în Italia pentru vara asta de o lună. Și un bilet de croazieră de o săptămână. Mi le-au anulat pe toate, acum, când îmi făcusem curaj să plec singură. Acum, dracu mai are curaj să plece în Italia, unde e focarul cel mai mare.

Anton: O să mergem împreună după ce se termină Pandemia. Îți promit.

Angela: Nu, Anton. Nu rosti cuvântul ăsta. Acum ai nevoie să te ocupi de tine, nu de mine. Mă gândesc că un coleg de-al tău te poate ajuta cel mai mult acum. Ce zici să-l suni pe Alex după ce mănânci ceva? Și eu o să-l sun mâine să-mi recomande o colegă.

Anton: Mă gândesc...

EPILOG

Anton sună un coleg, Alex, care este tot terapeut.

Anton: Stiu că este târziu și poate ai altă treabă, dar am nevoie să mă ajuți să adorm...am vreo două săptămâni de când mă chinui.

Alex: (pauza) Scuze, permite-mi să-ți prezint condoleanțele mele pentru părinții tăi...M-am gândit că cel mai bine este să te las o perioadă...să treacă toată nebunia asta.

Anton: Am nevoie să dorm ...sunt după o ședință cu un nemernic ; nu pot să mă calmez, mă gândeam că poate mă ajuți un pic. Nici somnifere nu mai am în casă că n-am avut timp să merg să iau.

Alex: Ești sigur că nu vrei să vorbim un pic mai întâi? Știi că ședință nu putem face.

Anton: La dracu, Alex, nu te-am sunat să fac ședință cu tine, vreau doar să mă ajuți să dorm.

Alex: OK. Încercăm să te adorm. Oricum, te simt încrâncenat, îndârjit. Măcar spune-mi dacă a mai fost vreun eveniment greu pentru tine, în afară de dispariția subită a alor tăi.

Anton (*undeva între ironie și sarcasm*): Da, în afară de asta, a mai dispărut cineva subit ; o pacientă cu care avusesem doar o ședință, de cuplu. Și, da, sunt îndârjit pentru că nu pot să o ajut nici pe Angela să treacă peste frica asta de Covid. Parcă sunt lovit în cap de când s-au întâmplat toate.

Alex : Cred că suntem toți loviți de nemernicul ăsta de Covid. Nici eu nu dorm prea bine că băieții au avut deja viroza săpămâna trecută și am stat treaz cu rândul când eu când Mia.

Anton : A paralizat tot mapamondul; nu-mi dă timp măcar sa-mi plâng părinții, nu-mi dă o pauză de un somn...de vreo câteva ore măcar (*dă să plângă*). Azi mi-am ieșit din fire față acest client a cărui nevastă îți spuneam s-a sinucis înainte de externare. Mă rog, poveste lungă. Nu reușesc să scap de gândul că aș fi putut s-o salvez. Puteam măcar să o vizitez sau să-i scriu, nu știu s-o sun. Scuze, am avut o zi grea azi. În fine, soțul ei a venit cu un pistol la mine, azi, la cabinet, asta după ce mi-a făcut nu știu câte reclamații pe la colegiu. Și am răbufnit.

Alex: Anton, mă sperii. ăsta e ăla care te-a reclamat ? Nu-i de mirare că ești așa acum. Doamne, ce gogomănie a putut să scrie ! Tipul e psihopat, să știi. Adică, să știi că eu nu cred o iotă din ce a scris acolo.

Anton : Am înregistrat ședința, oricum. Fără să-mi propun măcar. Ceva era deja setat la Zoom și mi-a convertit-o automat după ședință. Bineînțeles că am dovezi să infirm tot ce spune acolo. Nam avut nicio relație cu soția lui. Nici măcar nu ne-am văzut altfel decât online. Dar biata femeie l-a părăsit fix în timpul ședinței și în ziua în care eu era plecat la spital că muriseră ai mei, ei doi s-au înființat la mine acasă în același timp. Nu știu nici acum cum știa și ea adresa, i-o dădusem numai lui.

Alex : Cum dracu să-i dai adresa ta de acasă unuia ca el ? Îți dai seama acum ce anchetă îți faci ăștia ?

Anton : Nu-mi pasă de ancheta lor. Sunt, oricum , multe detalii pe care nu le pot pune cap la cap. Cred că ei doi e posibil să se mai fi văzut până să ajungă la mine. Femeia era tare speriată când a ajuns și a leșinat pe bune când l-a văzut.

Alex : Dar tu ce i-ai făcut, concret ? L-ai vrăjit, așa scrie în reclamație.

Anton : Dacă mă pricepeam la vrăji, îl făceam să dispară, crede-mă, sau îmi administram și eu un leac să dorm.

Alex : Măcar l-ai bătut zdravăn ?

Anton : Nu, deși ar fi meritat.

Alex : Auzi, Anton, vrei să vin la tine acum? Sau s-o chem pe Angela la tine ?

Anton : Nu, Angela e deja acasă la mine. Stăm împreună de când au murit ai mei.

Alex : Anton, asta e o veste foarte bună. Mă bucur că mi-am recuperat partenera de whist(pauză) Dacă ai avut o izbucnire, înseamnă că e timpul să te oprești, prietene. Burout scrie pe tine. Și apoi dacă cineva te amenință cu pistolul, normal că faci ce poți să-ți scapi curul, nu? Dar tu nu lai văzut că nu e zdravăn la cap ? De ce i-ai primit, în primul rând ?

Anton : Au venit cu recomandare de la Petre.

Alex : Poți să te așezi, te rog, pe canapea...la-ti o poziție comodă...stai așezat cu spatele sprijinit (*Anton se așează*)

Concentrează-te asupra respirației...(pe fundal se aude o muzică de relaxare) treptat ajungi să te relaxezi mai repede...mai ușor, așa cum deja știi să o faci...de ani de zile...numai că acum viața ta, ca și a altora, este dictată de imprezibil...cu cât căutăm mai mult sensul, al zilei de azi sau al întregii vieți, cu atât imprezibilul ni se strecoară ușor (*voce șoptită*), ușor, insidios, printre urechi, printre voci, diagnostice...poate va veni un moment când vei vrea să încerci să simți un picior mai încordat decât altul sau poate îți vei da seama că te străduiești prea mult să menții echilibrul...în relaxarea pe care o încerci acum....poate vei vrea doar să te odihnești...însă doar tu știi momentul când alegi să lași odihna să cuprindă și corpul tău...poate vei vrea șirul de întrebări și de gânduri să le lași să plutească ușor pe lângă mintea ta, ca niște vizitatori nepoftiți, cum au fost mulți în ultima vreme pe care i-ai lăsat să intre...și tot tu știi câți dintre ei au fost bineveniți și câți au intrat neinvitați ...în viața ta și a altora...treptat, treptat, vei alege să relaxezi tot corpul, dar să păstrezi mintea ta deschisă pentru un dialog...cu un alt invitat care poate îți dă târcoale de mult timp...care poate te-a invitat să-i deschizi ușa și nu ai făcut-o...pentru că ai fost ocupat să fii prezent în viața altor oameni încercând să-i ajuți...atât cât poți...cum poți, dându-ți voie să fii prezent și implicat sută la sută acolo unde a fost nevoie de tine...acum însă dă-ți voie să fii liber ...să lași întrebările să se deruleze doar pe ecranul minții tale... (*pauză; șoptește pentru el, vădit încurcat: Fuck! Fuck! Hai că poți mai mult, ce dracu!*). Și tu și eu, ca și ceilalți, ești curios să știi de unde o fi venit acest Covid-19 sau Coronavirus, molima dracului, dar eu cred că nu putem da seamă de unde vine și nici de oamenii pe care îi infectează, nici de urmările care decurg după ce intră în corpul oamenilor. Știu doar că odată intrat, se poate multiplica printr-o forță necunoscută mie. Știu că ești curios să știi cum de oamenii de știință nu-i dau de cap și ai dreptate ca în momentul ăsta să-l urăști pentru că te-a împiedicat, prin forța și agresivitatea sa, să-ți iei rămas bun de la părinții tăi. Cred că mai important decât locul nașterii sale este motivul pentru care se află aici, printre noi. (*pauză*)Să zicem că se află aici, în corpul unora dintre noi, pentru a face ceva similar cu ceea ce faci și tu în profesia ta. Este în corpul nostru pentru a determina schimbări în mintea unora dintre noi. Poate că este obosit să vadă lumea involuând și autodistrugându-se (*pauză*)poate că, asemenea ție, și el este obosit să vadă atâta suferință nu doar în cabinetul tău, ci și în lume, violență, războaie, și lupte de putere pe care nici tu și nici el nu le va putea stârpi (*pauză*). Te-am urmărit îndelung în toți acești ani, bunul meu prieten, în care ai muncit din greu să devii mai bun, tot mai bun în tot ceea ce faci...și ai umblat în toată lumea și ai ținut conferințe, discursuri, seminarii...și lumea te-a ovaționat. Ai devenit faimos, o minte briliantă și un terapeut de succes,

Anton. Ai uitat însă, treptat, nu doar de soția ta și de copiii tăi, care s-au îndepărtat de tine, treptat. Ții minte de câte ori ți-a propus Angela să mergeți în croaziera pe care și-o dorește dintotdeauna și tu ai refuzat-o pe motiv că ai rău de mare? Ții minte că ți-a găsit apoi e-mailul către cel mai bun prieten, Radu, prin care îi spuneai că, de fapt, nu ai chef, ești complet lipsit de orice elan și ea a aflat? Ei bine, ca și tine, alte mii de oameni pe lumea asta au uitat să petreacă timp cu familia lor, cu copiii lor, au uitat să se apropie de natură și s-au preocupat, ca și tine, să fie cunoscuți: unii să aibă cea mai frumoasă mașină dintr-o anumită marcă, unii cea mai în trend casă sau cel mai performant smartphone. Dar cel mai întristat am fost de faptul că ai uitat și de mine. Știi că acum îl vezi ca pe un spirit malefic, un virus ucigaș, dar poate că nu e decât un instrument, prea dur, pentru unii, prin care ne reamintește, nouă, oamenilor, ce este important pentru noi. De fapt, cred că tu și virusul ăsta vă asemenați mult, doar că nu îți dai seama acum, pentru că ești răpus de durere. Dar mai târziu vei vedea...că și el, ca și tine, îi ajută pe unii oameni: cei care nu au apucat să-și ia la revedere de la bătrâni își vor îmbrățișa mai strâns copiii când îi vor conduce la școală, cei care au pierdut averi vor prețui mai mult oamenii care le-au dat mintea necesară să le strângă. Exact cum le spui tu oamenilor în cabinet, când dă o boală peste ei, că acesta este semnul că trebuie să se ocupe mai mult de ei, să-și asculte corpul...virusul ăsta poate că spune lumii să-și asculte menirea...poate că totul s-a oprit pentru ca oamenii să înțeleagă și să-și îndrepte atenția spre lucrurile cu adevărat importante; poate că virusul ăsta care traversează tot mapamondul face, într-un mod ciudat, ceea ce faci și tu plimbându-te prin mințile oamenilor, pe unii ajutându-i să-și pună ordine în viață, pe alții nu; nici tu, și nici el, nu sunteți responsabili de faptul că unii și-au luat singuri viața, alții n-au scăpat de droguri sau alte dependențe. Poate că ceea ce urăști acum la acest virus este ceea ce dtestăm toți: incertitudinea. Dă-ți voie să te odihnești pentru o vreme...eu nu știu când va veni acel moment în care pleoapele tale vor alege să fie închise complet, să te poarte în lumea viselor, a odihnei binemeritate; vreau doar să știi că acolo undeva, în corpul tău, există punctul de la care poate iradia mai departe starea de bine, de calm, de odihnă, de relaxare... iar el atrage ca un magnet somnul.*(pauză; se aude un fond muzical de relaxare)*

Când te vei trezi, vei prețui mai mult fiecare clipă și pe tine, îți vei aduce aminte de zilele când aveam programată întâlnirea la o bere și vei fi prezent la toate partidile de whist...*(face un gest de satisfacție victorioasă)*, îți vei vizita copiii mai des, vei avea aceeași plăcere și dăruire să lucrezi cu oamenii, vei fi gata să primești mai puțini pacienți pe zi, să alocați mai mult timp pasiunilor tale și te vei îngriji mai mult de tine și de corpul tău. Iar la sfârșitul zilei îți vei aduce aminte că și tu ai nevoie, ca și ei, de o baie caldă, de o companie plăcută, de un masaj, de o îmbrățișare...

(Scena se încheie cu Anton pe canapea pe semiîntineric; pe fundal se aude din nou, ca un leitmotiv muzical, melodia Șainei Noll-You can relax now)

